

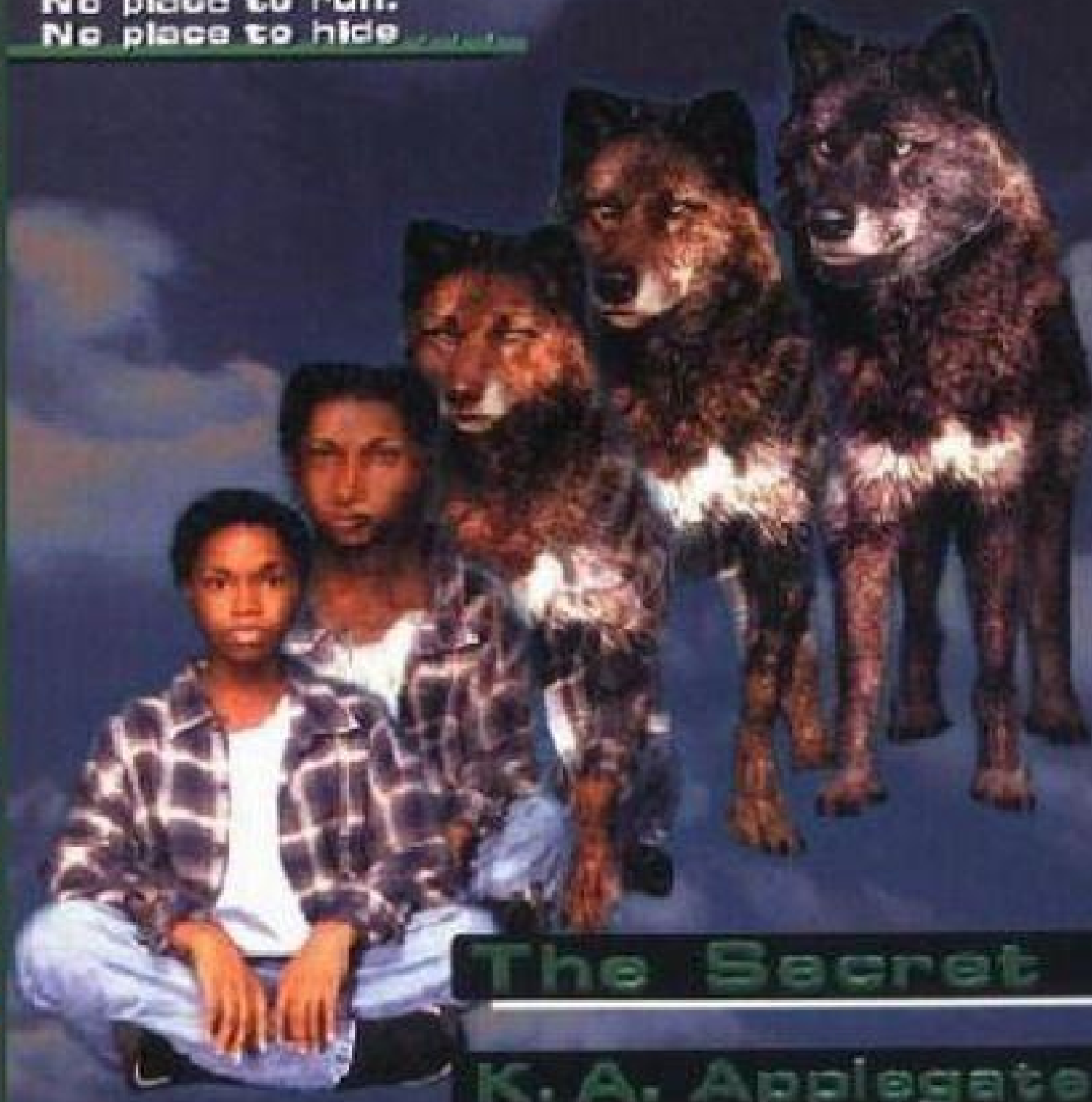
ANIMORPHS

9

Vũ Khí Bí Mật

ANIMORPHS

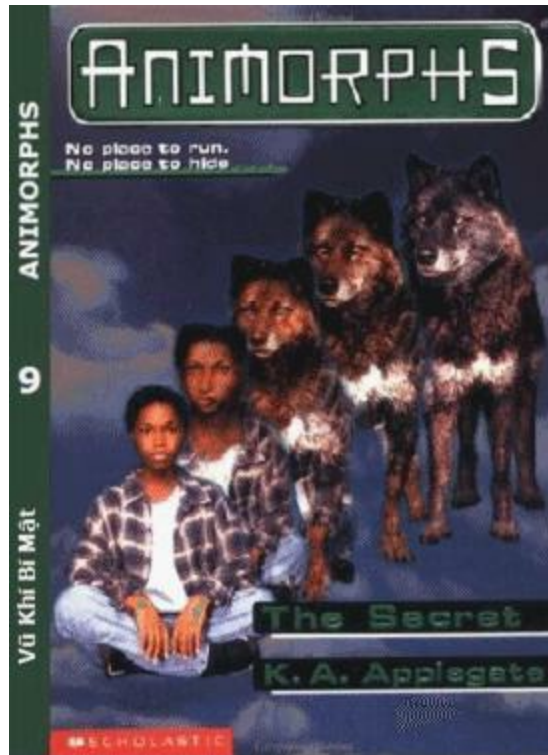
No place to run.
No place to hide.

The Secret
K.A. Applegate

SCHOLASTIC

Copyright © 1999

Tác phẩm: Animorphs
Tập 9: Vũ Khí Bí Mật
Nguyên tác: Animorphs #9: The Secret
Tác giả: K. A. Applegate
Dịch giả: Hoàng Hưng
Nhà xuất bản: Trẻ, 08/2001
Khổ sách: 11 x 18 cm
Số trang: 143*2
Giá sách: 5.000*2 VNĐ
Thực hiện ebook: ANIMORPHS Team
Scan: nguoiimedocsach
Đánh máy: cammywhity, o0AmI0o
Sửa chính tả: mytho, full.house21, santseiya
Thiết kế bìa: teszine
Chuyển sang ebook: santseiya
Ngày hoàn thành: 24/05/2009
Nơi hoàn thành: Hà Nội
ooO TVE Ooo

MỤC LỤC
TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 8
TRẠI ĐÓN CÂY KỲ QUẠC

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

VŨ KHÍ BÍ MẬT

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 21

CHƯƠNG 22

CHƯƠNG 23

CHƯƠNG 24

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 8

Tập 8: NGƯỜI HÀNH TINH LẠ

1. Người kể chuyện:

Ax

2. Nội dung:

Với bản tính kiêu ngạo thường trực của người Andalite, Ax vẫn giữ một khoảng cách, không chia sẻ thông tin về người Andalite với các bạn người. Để chứng tỏ thiện chí, Jake quyết định để Ax biến thành người, thâm nhập vào đời sống người, giúp Ax hiểu thêm về Trái Đất, về con người. Trong một lần đến chơi nhà Marco, Ax-người đã sử dụng kỹ thuật của người Andalite chỉnh sửa một chương trình phần mềm điều khiển kính viễn vọng mà ba Marco đang viết. Phát hiện ra sai lầm nhất thời của mình sẽ gây nguy hiểm cho ba Marco, Ax và Tobias đột nhập vào trạm thiên văn chỉnh lại phần mềm. Nhân cơ hội đó, Ax sử dụng kính viễn vọng để liên lạc với quê nhà Andalite. Cũng trong lần đó, một tên Yeerk do bất mãn với Visser Ba đã cung cấp cho Ax địa điểm Visser-Andalite ăn cỏ với yêu cầu phải giết chết hắn. Ax quyết định đi tới đó một mình, biến thành rắn để giết Visser Ba, trả thù cho anh trai Elfangor. Ax bị lũ tay sai của Visser Ba tấn công, xém chết nếu không được các thành viên Hội Animorph kíp thời tương trợ. Tên Yeerk Visser Ba trốn thoát, Alloran phải tiếp tục chịu kiếp nô lệ. Sau trận chiến đó, Ax quyết định coi Trái Đất là quê hương thứ hai, đồng thời chia sẻ mọi thông tin, hiểu biết của anh cho các bạn trong Hội Animorph.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias

Ax

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco:

Rachel:

Cassie:

Tobias:

Ax: Rắn chuông

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Cọp Siberi

Marco: Khí đột

Rachel: Gấu xám

Cassie: Sói

Tobias:

Ax: Người, Jake, Điều mướp, Rắn chuông

TRẠI ĐÓN CÂY KỶ QUẶC

CHƯƠNG 1

Trong căn phòng thí nghiệm tối mò của nhà trường, tôi và Rachel đang phải làm một bài thực hành cho môn sinh vật.

Con chuột Courtney phải kiếm được lối đi qua cái mê cung tôi làm cho nó bằng bìa cứng, tới đầu kia là nơi tôi đặt mấy thứ hạt và trái thơm ngon. Rồi tôi sẽ ghi chép về hành trình của nó. Vậy thì có gì khó đâu chứ?

Rachel dậm chân dậm cẳng và ngó tôi trân trân vẻ sốt ruột lắm. Nhỏ cúi xuống coi đồng hồ tay, rồi lại ngược lên nhìn đồng hồ treo tường. “Cassie, tan trường mười phút rồi mà tụi mình vẫn còn ở lì trong này. Như vậy hồng bình thường chút nào hết.”

“Sao Courtney hồng ra nổi cái mê cung này vậy ta?” tôi tự hỏi thành tiếng.

“Chắc con chuột của bồ hồng được thông minh cho lắm. O, cái này mà làm đề luận cũng hay lắm đó. Nè, bồ viết đi, đề: *Con chuột ngó gần của tôi.*”

“Mày có vấn đề gì vậy hả?” tôi hỏi con chuột. Tôi lôi con Courtney ra khỏi lồng và đặt nó vô cái mê cung. “Đánh hơi trái hạch đi. Đánh hơi mà kiếm lối ra khỏi mê cung đi chớ.”

Con Courtney ngược lên nhìn tôi và chun mũi.

“Hồng phải trả lời kiểu đó,” tôi bảo nó “Ta cần có điểm tốt. Ba mẹ sẽ chẳng chịu nghe ta giải thích lý do ta phải xoi một con ngỗng chỉ vì mày hồng tới đích nổi đâu.”

“Con ngỗng!” Rachel nhại lại. “Bồ đang trông đợi một con ngỗng hả?”

“Phải, một con ngỗng hồng thể đem về nhà.”

“Ê,” Rachel bỗng thốt lên. “Bồ biến thành chuột đi. Có thể bồ sẽ biết được... nó... đã gặp phải chuyện gì.”

“Nhưng nếu Jake phát hiện ra... Bồ biết nguyên tắc của tụi mình mà: Hồng được phép biến hình trừ trường hợp thật cần thiết.”

Rachel nhún vai. “Điều cần nhứt bây giờ là mình phải ra khỏi đây và bồ phải thoát khỏi một điểm xấu. Coi đó - những hai điều cần thiết một lúc!”

Lẽ ra tôi đừng để Rachel dụ mình vô tròng, nhưng nhỏ lại có tài dụ người ta làm một việc hồng nên làm...

“Vậy thì bồ cũng phải biến hình cùng với mình,” tôi nói.

“Vì sao chứ? Vì sao mình lại phải biến hình thành chuột?”

“Bồ không nhớ cái lần bồ dọa lão dạy voi hả? Mình chả vì bồ mà ở đó là gì? Với lại, bồ đâu thể bỏ về trước khi mình làm xong bài thực hành này.”

Rachel đảo mắt. “Được. Chuyện này khủng thiệt đó, nhưng thôi... tội mình giải quyết gọn đi, dù rằng mình có cảm giác là đang làm một chuyện cực kỳ ngu xuẩn.”

Tôi xếp một chồng sách làm thành các bậc để lát nữa chúng tôi trèo vô mê cung một khi đã biến thành chuột. “Thì đó là gợi ý của bồ mà, Rachel.”

“Thôi, làm cho xong đi không lại có đưa mò vô dò xét bi giờ.” Nhỏ nói và hai đứa tôi bắt đầu biến hình.

Người tôi co rút lại rất lẹ. Chiếc áo thun ngắn tay và chiếc quần jeans của tôi đột nhiên lỏng ra.

Tôi nhìn Rachel. Những sợi râu dài to đùng đang mọc ra trên cái miệng vẫn còn là miệng người của nhỏ.

Thành của chiếc tủ ngăn bên cạnh tôi cứ như mọc cao lên, cao lên mãi. Chút sau, nó đã có vẻ cao bằng tòa nhà ba tầng. Các vân gỗ trông như những mẫu vẽ xoáy tròn ốc khổng lồ, tựa những bức tranh tường cỡ lớn.

Những ô vuông ba mươi phân màu nâu xen màu xanh lục của tấm vải sơn lót nhà có vẻ lớn lên gấp đôi, gấp ba, gấp tư, rồi rộng như thể một bãi đậu xe.

Trong khi tôi co rút lại, quần áo của tôi tuột ra và rớt xuống đầu tôi hết một cái lều rạp xiếc bị sụp vậy.

Da tôi trở thành màu xám hồng, rồi lông trắng mọc ra ào ào. Chân tay tôi co quắp lại. Mặt tôi chòi ra như cái mụn bọc sắp sửa bung. Mũi tôi chạy tuốt ra xa. Đầu tôi trở nên nhọn hoắt.

Và rồi các giác quan của loài chuột thay thế các giác quan người của tôi.

Hai tai tôi bắt đầu hoạt động như thể có ai đó vừa bật công tắc. Mũi bắt đầu hoạt động.

Và các bản năng của loài chuột bắt đầu nổi lên sùng sục trong tâm trí người của tôi, mang tới những thông điệp của cái sợ, cái đói, rồi lại cái sợ.

<Ui da!> Rachel bình luận. <Những con vật tí hìn này dễ bị kích thích quá ta!>

CHƯƠNG 2

Mắt chuột chẳng tinh gì hơn mắt tôi. Thật ra thì còn thua một chút là đằng khác. Giống như nhiều con vật mà tôi đã biến thành, mắt chuột bắt được các chuyển động nhạy hơn là màu sắc và hình dáng. Nhưng bây giờ chẳng có gì chuyển động hết, nên mắt tôi gần như... lò mờ.

Tuy nhiên tôi có thể nhìn thấy Rachel khá rõ. Hai đứa tôi được tạo thành từ một mẫu ADN chuột, vì vậy về cơ bản tụi tôi là một con chuột. Tôi có thể nhìn thấy cái đuôi dài trần trụi màu hồng của nàng chuột Rachel. Chính cái đuôi ấy là lý do khiến người ta ghét loài chuột, mà cho rằng loài sóc dễ thương.

Thêm vô đó là một sự thật: loài chuột lâu lâu lại cắn người.

Thính giác của chuột cực kỳ nhạy, nhưng khứu giác của nó mới thật là kỳ diệu. Tôi chỉ cần chun chun cái mũi chuột nhỏ xíu của mình là toàn thế giới gửi tin tức tới liền.

Tôi ngửi thấy mùi các hóa chất trong tủ ngăn. Tôi ngửi thấy những hương thơm vương lại từ hàng trăm đứa nhóc khác nhau trong ngày hôm nay. Tôi cảm thấy trí óc loài chuột bắt đầu nổi lên mạnh hơn, lần lượt trí óc người của tôi. Những bản năng của loài chuột xuất hiện. Nỗi sợ. Chẳng phải nỗi sợ đột nhiên nhói lên mà một người có thể cảm nhận. Đây là nỗi sợ vĩnh hằng của một con vật nhỏ trong một thế giới của những loài thú săn mồi cỡ bự.

Và cái đói. Cái đói của một con vật tí hìn phải mất hết cả đời nó, mất đến từng phút của đời nó, vào việc kiếm ăn.

Nhưng cũng có cả sự thông minh nữa.

Khi bạn biến hình thành một con vật, những bản năng của nó cũng nhập vô bạn. Thường thì bạn hồng nhận được các ký ức của nó, mà chỉ nhận được các bản năng của nó thôi.

Con chuột này đang rất bức xúc. Nó sợ hãi vì bị phơi mình ra chỗ trống. Nó muốn chúi vô sát tường để kẻ thù của nó phải gặp khó khăn khi tấn công nó. Tôi cho rằng đó hồng phải là một bản năng dở.

<Có lẽ tụi mình nên kiếm một nơi an toàn hơn chẳng?> tôi hỏi Rachel bằng giọng trong óc.

<Phải đó,> nhỏ tán thành.

Những cái chân chuột nhỏ xíu khởi động và hai đứa tôi chạy đi.

Thực tế thì chạy hồng lẹ gì, nhưng vì người tôi ở sát mặt đất nên có cảm giác chạy lẹ lắm. Mũi tôi chỉ cách lớp vải sơn lót nhà có vài centimet. Trong khi lạch bạch chạy tới, tôi trông thấy những bức tường chất ngất trên đầu tôi: đó là cạnh của các bàn thí nghiệm. Và tôi thấy cả một rừng cây thừa thốt - thực ra đó là những cái chân bàn.

Tôi phóng dọc theo chân tường, liền sau lưng tôi là Rachel.

<Cái đuôi này chẳng hấp dẫn chút nào,> Rachel nói. <Mình là chuột rồi mà vẫn thấy nó thiệt tẻ.>

Thế rồi tôi nhìn thấy chiếc bàn trên đó có đặt cái mê cung của tôi. Con Courtney thứ thiệt đang ở trên. Tôi nhìn ngó khắp xung quanh.

<Chắc phải trèo lên cái ba lô của mình ở trên mặt ghế. Rồi từ đó trèo lên cái áo len của mình và nhảy lên mặt bàn.>

<Mình sẽ bám theo bồ> Rachel tuyên bố. <Dẫn đường đi, nàng chuột.>

Thân hình loài chuột lợi hại phi thường trong chuyện leo trèo. Chắc bạn chẳng ngờ rằng cái thân mập ú với những cẳng chân ngắn cùn ấy lại có thể leo trèo ngon lành, nhưng tôi thiệt tình tin chắc rằng loài chuột có thể leo tới bất cứ chỗ nào nó muốn.

Tôi nhìn thấy chồng sách mà tôi đã xếp để làm một kiểu cầu thang leo lên mặt tường ngoài của mê cung. Bây giờ khi tôi có kích thước của một con chuột, thì tấm bìa ngoài đó là một bức tường thực sự. Trông nó dường như cao tới ba mét lận.

<Bồ vô trong mê cung đi,> Rachel giục. <Mình đợi ngoài này.>

Tôi chạy thoăn thoắt lên chồng sách. Những bức hình trên bìa quyển sách sinh vật của tôi trông cứ như những tấm tranh ghép khổng lồ bằng gạch men nhiều màu vậy đó.

Tôi lên tới đỉnh và nhìn xuống lòng mê cung. Tôi biết là mình có thể nhảy xuống dưới đó, nhảy vô giữa cái hành lang dài dằng dặc ấy, nhưng đúng lúc này tôi thấy sợ. Kể cũng kỳ thiệt, nhưng nghĩ tới việc đụng độ với con Courtney thứ thiệt, tôi bỗng thấy bồn chồn. Bao giờ tôi cũng cảm thấy hơi kỳ cục về chuyện sử dụng cơ thể của những con vật. Làm như vậy tôi có cảm giác tội lỗi sao ấy.

Nhưng tôi phải hoàn thành một nhiệm vụ mà. Tôi phải tìm ra lý do tại sao con Courtney hồng kiểm nôi đường tới các trái hạch. Nó phải có khả năng đánh hơi những trái đó chứ...

<Ê, đợi một phút đi. Mình cũng hông đánh hơi được nè. Hông được chút nào hết.>

<Hông đánh hơi được cái gì kia?> Rachel hỏi.

<Những trái hạch đó. Mình hông đánh hơi thấy chúng.>

<Vậy thì có gì đáng nói?>

<Vấn đề là ở chỗ đó,> tôi đáp.

Tôi nhìn ngó xung quanh và vất óc suy nghĩ. Thế rồi tôi để ý thấy một luồng gió. Tôi hướng đôi mắt chuột lên cao. Trên đó, như cao tới hàng triệu dặm, có lẽ xa bằng đi tới mặt trăng í, có một cái quạt trần.

<Ê. Đó là tại cái quạt. Nó đã thổi bạt mất mùi trái hạch.>

<Tuyệt. Vậy bây giờ tụi mình ra khỏi đây được chưa?>

Tôi đang tự gật gù tán thưởng sự sáng suốt của mình thì có hai sự cố xảy ra cùng một lúc. Thứ nhất là con Courtney-thứ-thiệt chạy vèo qua một khúc quanh của mê cung. Thứ hai là một tiếng va đánh sầm, rồi tiếng cười như sấm và tiếng những bước chân rầm rập đi tới.

Con Courtney cứng người và ngó tôi trừng trừng. Tôi cũng ngó lại nó rồi quay lại nhìn Rachel cũng đang cứng đờ người y như tôi.

“Ê, COI KÌA! CHUỘT!” một giọng oang oang văng cả óc. Một thằng nhóc, tôi đoán chắc là thế. Tôi hông nhận ra cụ thể giọng ai, nhưng chắc cú một điều là thằng nhóc đó đang kiểm chuyện.

“GÓM CHẾT!” một giọng khác la lên. “DIỆT CHÚNG NÓ ĐI. TAO CHÚA GHÉT Lũ CHUỘT!”

Hai đứa. Hai tên nhóc đang kiểm cái gì đó để phá phách chơi.

Hai sinh vật cực kỳ to lớn so với hai đứa chuột nhất tụi tôi.

Đột nhiên, những cái bóng! Những rung động, những chuyển động dữ dội.

RẦM!

Cái bàn rung chuyển như thể trong cơn động đất.

RẦM! SẬP!

Một cái bóng chuyển động rất lẹ, chụp xuống tôi. Tôi nhảy vọt lên!

SẬP!

Mặt bàn nảy lên vì cú đập của bàn tay xém trúng người tôi.

Tôi cảm thấy mê cung bị nhấc lên, và đảo rất mạnh về một bên. Tôi có thể nhìn thấy toàn bộ mê cung dựng đứng như bức tường. Con Courtney rớt từ mê cung xuống mặt bàn. Bây giờ thì cả ba chúng tôi

đều bị kẹt trên mặt bàn rồi.

“ĐÂY NÈ! LẤY CÂY CHỖI!”

<Dzọt!> Rachel hét.

<Chạy!> tôi la.

Bụp!

Có cái gì đó lớn như một cây thông đập xuống mặt bàn. Đó là cái cán chổi. Nó lia qua bàn, bay thẳng tới chỗ tôi.

Tôi nhảy lên. Loài chuột ngó bộ hông giống các vận động viên nhảy cao chút nào, nhưng khi cần thì chúng cũng nhảy được vậy đó.

Hấp! Tôi nhảy qua cái cán chổi, Rachel bám sát sau lưng tôi. Tôi thấy con Courtney róng tuốt về hướng khác.

Chạy! Chạy! Chạy! Rachel và tôi, hai đứa chạy hết tốc lực của loài chuột.

Tới mép bàn!

Y như đứng trên mép một tòa nhà bốn tầng vậy. Trông xuống thấy xa thăm thẳm.

Bỗng, một cái bóng! Một luồng gió lạ! Hông còn thì giờ để nhìn hay nghĩ gì nữa!

<Aaaaa!>

<Aaaaa!>

Tụi tôi nhảy từ mép bàn xuống đúng lúc cái cán chổi phập xuống trúng ngay chỗ tụi tôi vừa đứng.

Cú nhảy dường như kéo dài vô tận. Giống như nhảy dù vậy đó. Những ô kê của tấm vải sơn lót nhà trông như cánh ruộng kỳ lạ xa tít bên dưới.

Tôi đụng mạnh xuống sàn nhà. Hông phải bốn chân của tôi chạm đất mà là cái bụng um tùm lông của tôi chịu trận. Cú đụng mạnh làm tôi thở hắt ra.

Lúc định thần lại, tôi nhận ra hai thằng nhóc hông còn đuổi theo tôi và Rachel nữa. Chúng đã dồn được con Courtney vào một góc tường. Chúng đang lấy cán chổi thọc nó.

<Ôi trời,> tôi than. <Hai đứa mình mà sống sót thì Jake sẽ giết mình vì chuyện này mất.>

<Mình chạy phát oái rồi.> Rachel nói. <Ta quay lại cho hai tên kia một trận đi.>

Đó là ngón ruột của nàng Rachel mà, nhưng trong thâm tâm tôi cũng hồng muốn để cho con Courtney tội nghiệp bị giết. Nó còn hơn một dự án khoa học nữa: bây giờ thì nó gần như là một nhỏ em chuột của tôi rồi.

Tôi nhắm cái cẳng chân của thằng nhóc ở gần. Nó có kích thước của một cây xích tùng, chỉ có điều cây xích tùng này lại có màu xanh lơ của chiếc quần jeans. <Hồng biết bồ có nghĩ giống mình không?> tôi hỏi Rachel.

<Tui đồng ý với bồ,> nhỏ đáp.

Tụi tôi dồn sức vô bốn đôi chân chuột nhỏ xíu và phóng về phía trước. Lẹ, lẹ nữa, lẹ hết sức chuột nào.

Nhảy lên ống quần coi! Tôi loáng nhìn thấy một khoảng da phía trên đôi vớ. Tôi chạy lên đó. Những cái chân nhỏ xíu có vuốt của tôi bấu chặt chiếc vớ thể thao màu trắng và leo thẳng lên.

Giống y như chui lên một đường hầm. Lốp vải jeans thô cạ vô đầu và lưng tôi. Tôi cảm những chiếc vuốt ở chân vô da và lông của cái chân khổng lồ và phóng điên cuồng dọc theo mặt sau cái chân ấy.

“AAAAA!”

Đột nhiên thằng nhóc hết chú ý tới con Courtney.

“AAAAA! NÓ Ở TRÊN NGƯỜI TUI! NÓ Ở TRÊN NGƯỜI TUI NÈ! BẮT NÓ RA! BẮT NÓ RA GIÙM TUUUI!”

“KHÔÔNG! ỒI! ỒI! ỒI!” thằng nhóc kia thét lên vì bị Rachel tấn công.

<Yaaaa!> tôi kêu lên sau khi cái chân dùng dùng hất ra trước giật ra sau. Tôi đâm sầm vô bức tường vải thô. Rồi đâm sầm trở lại lớp da màu hồng. Tôi ráng bấu thật chặt trong khi thằng nhóc la oai oái và vừa chạy vừa vung vẩy chân in hệt một thằng khùng.

“AAAAA! AAAA! AAAAA!”

Hai thằng nhóc rông tuốt ra khỏi phòng thí nghiệm. Chúng chạy vô hành lang, vừa chạy vừa la bai bai.

Tôi quay người một cách thiệt là khó khăn và cắm đầu xuống đất. Tôi phóng ra. Ra khỏi ống quần, ra với tự do.

Hai thằng nhóc vẫn đang chạy trời chết trong cơn hoảng loạn cực độ.

Tôi chẳng bao giờ còn gặp lại con Courtney nữa. Tôi đoán là nó đã kiếm được một hốc kẹt nào đó để sống qua ngày rồi. Ít ra thì tôi cũng

đã khám phá ra vì sao nó hông thể kiểm nổi đường thoát ra khỏi mê cung.

Rachel và tôi kiểm được một chỗ an toàn để hoàn hình. Rồi hai đứa về nhà Rachel và tôi làm cho em gái của nhỏ một cái đầu quần rất xịn. Lệ thường là vậy mà.

CHƯƠNG 3

Chiều hôm đó tụi tôi tụ họp ở Đường đường Thú hoang - nhà kho của gia đình tôi.

Tôi đang cạo rửa các chuồng thú thì các bạn bắt đầu tới. Nói chính xác là tôi đang cạo rửa chuồng nhốt gấu trúc. Con gấu trúc này đã bị xe hơi đụng sơ trên xa lộ, và được đội tuần tra giao thông mang tới chỗ chúng tôi.

Nhờ ba tôi điều trị mà con gấu trúc đã tạm ổn. Nhưng trong thời gian này nó phải được chăm sóc chu đáo: cho ăn, cho uống thuốc, và chuồng của nó phải được giữ sạch sẽ. Và tất cả những chuyện đó thuộc nhiệm vụ của tôi.

Tôi mặc một bộ đồ bảo hộ lao động dơ hầy và mang đôi ủng cao su vừa bự vừa cao cổ. Lúc Rachel ló đầu vô thì hai tay tôi đang đút sâu trong đôi găng tay cao su.

“Chào Cassie.”

“Chào Rachel.” Tôi gặp người xuống, tập trung vô việc quét chuồng gấu trúc. Tôi có thể nói là con gấu trúc này đang xem xét một cách nghiêm chỉnh là có nên nhảy lên cắn mũi tôi không đấy.

“Nè Cassie, bồ đào bộ này ở xó xinh nào ra vậy, hay đó là một mới nhất trên mạng đấy?”

Rachel với tôi là bạn rất thân, nhưng tính nết hai đứa tôi lại khác nhau một trời một vực.

Rachel có thể cuộc bộ suốt buổi dưới trời mưa mà trông vẫn như một người mẫu của hãng Glamour. Còn tôi thì có ngày sẽ xuất hiện trong lễ cưới của chính mình với chiếc quần jeans và đôi giày bột chẳng ăn nhập gì với nhau cho coi.

Tôi đứng lui ra khỏi chuồng gấu. Tôi mỉm cười và xoay một vòng để Rachel có thể ngắm nghía bộ đồ *vía* của mình. “Bồ thích bộ này hôn? Đó là một phần trong bộ sưu tập Ngổ Như Lừa của nhà Ralph Lauren đó.”

“Rồi sẽ có ngày mình nhét bồ vô cái bao, lôi xệch tới khu thương xá và cưỡng bức bồ mua một cái đầm cho coi. Bồ có thể giữ lại đôi ủng cao su nếu bồ năn nỉ, nhưng tụi mình phải kiếm bằng được một cái đầm cho bồ.”

“Bồ giỡn đó hả?” tôi hỏi Rachel. Bạn chẳng bao giờ có thể chắc chắn hoàn toàn chuyện gì với nhỏ Rachel này.

Nhỏ chỉ mỉm cười khoe hai hàm răng sáng trắng.

Tôi nghe thấy tiếng xe đạp dựa vô tường bên ngoài nhà kho. Rồi tiếng bọn con trai.

“Batman có thể đánh bại được Spiderman í hả? Bồ muốn tui coi ý đó là nghiêm chỉnh sao? Bồ điên rồi hả? Tui tưởng tui biết rõ bồ, Jake ạ, hóa ra bồ chỉ là một chú ngốc. Đừng có tự ái nha, Spiderman sẽ tiêu diệt Batman cho coi.”

Marco đó. Giọng cậu ta có cái vẻ nghiêm túc thật bất thường.

“Chỉ cần nói đến bộ giáp toàn thân thôi, lưới nhện của Spiderman làm sao độ nổi bộ giáp toàn thân của Batman. Homer, ở ngoài này đi, khi ẹ. Mày hông được vô trông đâu.”

Đó là Jake và con chó Homer của bạn ấy. Homer hông được phép vô nhà kho, vì nó luôn tin rằng các con vật nhỏ bé sinh ra là để bị săn đuổi.

Jake và Marco đi vô cái cửa nhỏ bên hông nhà kho.

“Cassie nè,” Marco nói, “lúc nào trông bồ cũng xinh đẹp hết. Bồ coi bộ đồ mặc lúc hát phân chuồng y như là thời trang, vậy là có gu lắm đó.” Rồi Marco ngó trôn vô Rachel và nhăn mặt. “Ui da! Mỗi lần gặp bồ lại thấy bồ cao lên một chút. Thôi đi chứ. Ngưng mọc được rồi đó nha.”

Rachel vỗ nhẹ lên đầu Marco. “Khỏi lo đi. Tui hông coi nhẹ bồ vì bồ lùn tịt đâu, Marco.”

Marco đau khổ bấu vô ngực mình. “Aaaa! Nàng Xena lại phóng thêm một mũi giáo trúng tim tui rồi!”

“Chào Jake,” tôi hông thèm để ý tới chuyện đương đầu giữa Marco với Rachel, chuyện đó thường quá rồi mà.

“Chào Cassie,” Jake đáp và nhìn tôi, mỉm nụ cười từ tốn hiếm hoi rất riêng của bạn ấy. “Ê, mình nghe có hai thằng nhóc trong trường rêu rao là chúng bị một đôi chuột trong phòng thí nghiệm tấn công.”

“Thiệt hả? Mình hông có nghe chuyện đó,” tôi ráng không lộ ra cái giọng the thé thiếu tự nhiên mà tôi thường có mỗi khi nói dối.

Jake nhướn một bên mày và tôi vội vàng quay lại quét dọn chuồng thú.

“Tụi mình tới đây vì chuyện gì vậy?” Rachel hỏi thẳng vô việc.

Jake nhún vai. “Tobias bảo anh triệu tập cả bọn lại. Cậu ấy với Ax có chuyện phải thông báo.”

Ngay lúc đó có tiếng vỗ cánh rồi một con điều hâu nhào xuống qua cửa mái vừa cỏ khô để ngỏ. Nó quay ngoắt lại, giảm tốc độ, xòe bộ vuốt ra và đậu gọn gàng trên một cây xà ngang.

Đó là một con điều hâu đuôi đỏ. Trên lưng gần như toàn nâu, bên dưới lốm đốm nâu nhạt xen nâu vàng. Con chim mang tên như thế là do bộ lông đuôi của nó có màu rỉ sắt.

Con điều hâu ngó trừng trừng xuống tụi tôi với đôi mắt màu nâu pha màu vàng kim dữ dội.

<Chào,> Tobias nói trong đầu tụi tôi.

“Chào Tobias,” tôi đáp.

“Chào Tobias,” Rachel nói. “Mình cứ tưởng đêm qua bồ ghé lại chứ.”

Đôi khi Tobias quẩn quýt với Rachel. Cậu ấy bay vô căn phòng của nhỏ trên lầu và coi ti vi hay đọc sách - những việc mà Tobias không thể làm ở bên ngoài, những việc của con người í mà.

<Ừm, phải rồi, mình tính ghé,> Tobias đáp. <Nhưng lại có chuyện với Ax...>

“Ax gặp chuyện gì vậy?” Jake hỏi.

<Ax đang mở to mắt theo dõi mọi sự. Nói cho đúng là mở cả bốn con mắt đó.>

“Mọi sự là mọi sự gì?” Marco bắt đầu có vẻ sốt ruột.

Tobias sà xuống gần hơn. Cậu ấy đậu bên trên cửa tàu ngựa và kiểm tra một loạt chuồng. Trong nhà kho lúc này, ngoài con gấu trúc ra, còn có một con chồn, hai con sói, một nhóm dơi các kiểu, một con nhím bá cháy, một đôi thỏ, một con nai bị gấu vồ, nhiều chim cu, một con ngỗng, một con thiên nga non, một tổp đủ loại hải âu, một con sáo cánh đỏ và một con chim lợn.

<Con đại bàng chúa ra sao rồi?> Tobias hỏi.

“Nó bình phục hẳn rồi nên đã được thả đi,” tôi nói. “Nhưng ba mình đã thả nó về lại vùng đồi bên kia, hồng gần lãnh địa của bồ đâu, Tobias.”

Bạn biết không, đại bàng chúa đôi khi dám giết và xơi tái điều hâu

đó.

Tobias chẳng có vẻ vui sướng gì hết. Nhưng thực ra với bộ mặt điều hâu, cậu ấy chẳng bao giờ lộ ra vẻ gì khác ngoài sự hung tợn. Vậy mà Tobias đã từng là một chú nhóc dịu dàng, hơi mềm yếu nữa là khác...

<Được rồi. Tui có chuyện này cần báo cáo. Hình như có kẻ nào đó đang chuẩn bị đốn cây trong rừng...>

“Không đời nào!” tôi la lên.

“Vậy thì sao nào?” Marco hỏi.

“Thì môi sinh sẽ bị tiêu hủy chứ sao! Thì các con thú sẽ mất nhà mất cửa! Thì những cây cổ thụ sẽ bị chặt làm ván ép!” tôi hét tướng lên.

Marco nhú mày. “Vậy... đâu có liên quan gì tới tui?”

Tôi định trả lời, nhưng Tobias đã cắt ngang. <Marco, bồ có thể hông quan tâm đến chuyện môi sinh, nhưng *kẻ nào* sắp đốn cây thì có lẽ bồ sẽ quan tâm đấy.>

“Một công ty khai thác gỗ hả?” Marco hỏi lửng lơ.

<Ừ, bồ đoán trúng đó,> Tobias đáp. <Chỉ có điều cái công ty khai thác gỗ này lại xây nguyên một trung tâm chỉ huy ở giữa rừng sâu với trường lực bảo vệ xung quanh, hông cho bất cứ vật gì tới gần. Tui đã thử bay xán vô thì thấy y như va phải một bức tường vậy đó. Lại còn tụi cảnh vệ vũ trang đi lại xung quanh tòa nhà và tuần tra tới lui trên con đường vô rừng nữa chứ.>

“Ồ”, Jake thốt lên.

<Tụi cảnh vệ ấy trang bị súng tự động.>

“Tụi Yeerk chắc?” Rachel tự hỏi. “Nhưng tại sao tụi Yeerk lại muốn đốn cây rừng mới được chứ?”

Tôi có thể trả lời câu hỏi ấy. Kế hoạch của bọn Yeerk đã quá rõ ràng. “Chúng muốn hủy diệt môi sinh,” tôi nói.

“Sao kia? Bây giờ tụi Yeerk lại xông ra tiêu diệt bọn hươu nai và chim cú ư?” Marco cười thô bạo.

“Hông phải vậy,” tôi đáp. “Hông phải chúng muốn hủy diệt môi trường sống của loài cú. Chúng săn đuổi những loài khác đó...”

<Đúng vậy,> Tobias tán thành. <Chúng sắp quét sạch môi trường sống của loài Animorphs đang cực kỳ, cực kỳ lâm nguy đấy.>

CHƯƠNG 4

“Hừ, bọn Yeerk ở ngay đó, trong rừng của tụi mình. Hay lắm,” Rachel sôi nổi như nhỏ vẫn thường thế khi thấy có bất cứ chuyện gì nguy hiểm.

“Tụi mình phải đi ngó cái coi.”

“Nếu đó là một hoạt động của bọn Yeerk thì phải coi chừng,” Marco nói. “Chúng đang chờ tụi mình đấy.”

<Đang chờ tụi mình hả?> Tobias nhắc lại.

Marco gật đầu. “Này nha, bọn Yeerk vẫn tin rằng tụi mình là một băng Andalite, đúng hông? Chúng nghĩ là chỉ có dân Andalite mới có khả năng biến hình và nhóm Andalite kia chỉ có thể ẩn núp trong rừng được thôi. Phải nói thẳng là: nếu tụi mình là dân Andalite, thì cả bọn đâu có thể mượn một căn hộ để ở, đúng hông?”

“VẬY tụi mình buộc phải ở trong rừng. Giống y như Ax bây giờ.” Jake gật đầu. “Chúng nó muốn dùng chuyện đồn cây để săn bắt Andalite đó mà.”

“Đúng. Chúng nghĩ bọn mình ở trong rừng, nên chúng phải chuẩn bị một cuộc tấn công. Chúng đang chuẩn bị sẵn sàng để tiêu diệt bất kỳ nhóm thú lạ nào chường mặt ra.”

Tôi tán thành suy nghĩ của Marco. Nhưng có một câu hỏi khác làm tôi bứt rứt. “Làm sao chúng có thể xin được giấy phép đồn cây trong một khu rừng quốc gia chứ?”

Marco đảo mắt nhìn cứ như thể tôi là một con ngốc không bằng. “Ai mà thèm quan tâm? Thực tế là chúng đã làm rồi đó.”

“Nếu tụi mình muốn tới đó coi thì hông thể kéo đàn kéo lũ như vậy được,” Jake nói “Phải chia thành hai nhóm. Biến thành những con vật khác nhau. Tụi mình cứ coi cho biết đã, đừng hành động gì vội. Đồng ý chứ?”

Cả bọn gật đầu.

“Mình sẽ đi cùng với Rachel. Mình sẽ biến thành chim ưng Peregrine. Rachel, em có thể biến thành đại bàng đầu bạc như trước. Tobias sẽ chỉ đường cho chúng ta. Ta sẽ có những cặp mắt siêu phàm để soi rõ mọi vật. Cassie thì đi với Marco.”

“Tại sao hông để mình đi với Rachel?” tôi hỏi.

“Là bởi bồ với Rachel chỉ có xúi bậy nhau chứ sao?” Jake đáp.

Bạn ấy biết cái vụ biến thành chuột rồi, dứt khoát là biết rồi...

Mười phút sau, Marco và tôi đã băng qua cánh đồng, rẽ lớp cỏ cao tiến về phía bìa rừng.

Khu rừng này rộng mênh mông, chạy đến tận chân núi. Hàng ngàn dặm vuông toàn thông và sồi cùng với rải rác những vạt cây bulô trải suốt từ trên núi xuống tới ven thị trấn. Trang trại nhà tôi ở ngay bìa rừng. Ở vùng đó có cả đồng trang trại với một số khu phát triển dân cư mới.

Buổi chiều hôm đó, trời sáng sủa, dãy núi có màu hồng và xanh lọt trong ánh hoàng hôn. Một ngọn gió mát dịu thoang thoảng hương hoa dại. Hai ba chú ngựa gặm cỏ tít bên kia cánh đồng, gần ngay hàng rào. Đây là một khu vực an toàn, nên những hôm thời tiết tốt chúng tôi thả cho ngựa chạy rong cả đêm.

Nhưng có thể chúng tôi phải thay đổi thói quen này vì người ta mới thả chó sói trở lại rừng. Một đàn sói có thể hạ cả một con ngựa khỏe mạnh như chơi. Tôi biết điều đó vì tôi đã từng là một con sói mà...

Và tôi đang sẵn sàng biến thành sói lần nữa đây.

Hai đứa tôi đã tới bìa rừng. Bắt đầu có sự biến đổi đột ngột. Phút trước chân còn dẫm trên cỏ, phút sau đã đi trên lá thông và lá cây rụng.

Đi dưới bóng cây thì tối hơn. Vô trong rừng càng tối nữa. Tôi ngửa cổ lên nhìn vẫn thấy trời xanh trên đầu, nhưng mặt trời đang lặn và đêm ngày càng tới gần. Các sinh vật sống về ban ngày giảm dần mọi hoạt động và các sinh vật sống về đêm bắt đầu mở mắt.

“Giờ có thể biến hình được rồi đó,” Marco nói.

“Phải. Biến thành sói sẽ đi lẹ hơn đấy,” tôi tán thành.

Marco toét miệng cười với tôi. “Bồ có bao giờ thấy gấu không hả? Ý tui nói là toàn bộ cái trò biến hình này đó? Tui thì vẫn nhớ như in cái lần biến hình đầu tiên. Kỳ quái thiệt đó.”

“Lúc nào mà chẳng kỳ quái vậy,” tôi nói.

“Ngay cả bồ mà cũng vậy sao?”

“Mình thì khác gì chứ?”

Marco nhún vai. “Bồ là bà hoàng về môn biến hình mà.”

Tôi bật cười. “Thôi đi mà. Bọn mình đưa nào chả biến hình.”

“Ừa, nhưng đến Ax cũng phải nói bồ là một loại tài năng đặc biệt. Như thế bồ có năng lực kiểm soát xịn hơn hay sao đó. Ax bảo bồ còn ngon lành hơn cả anh đó.”

“Nhưng thế cũng chẳng làm cho mình bớt thấy gớm chút nào hết,” tôi nói. “Ý mình là, lúc này tui mình đang ở trong rừng, mặt trời thì đang lặn, và mình đang sẵn sàng biến thành một con chó sói. Có thể là một bộ phim kinh dị quá đi chứ.”

“*Người sói,*”

“*Cô gái sói,*” tôi sửa lại.

“*Cặp trai gái sói.*”

Hai đứa tôi giấu quần áo mặc ngoài vô một bụi cây và bắt đầu biến hình. Tôi tập trung tâm trí vô con sói mà ADN của nó đã là một phần của cơ thể tôi. Marco và tôi đã trở thành hai con sói y hệt nhau vì tui tôi đã thu nạp ADN của cùng một con sói cái mà.

Tôi cảm thấy hàm của mình kéo dài, kéo dài ra mãi. Các lóng xương kêu ken két khi cái miệng xinh nhỏ yếu xìu của tôi trở thành cái hàm đầy sức mạnh đáng sợ của con sói.

Nướu của tôi ngứa ran khi những chiếc răng sói mọc dài ra.

“Thấy hông? Ó là iều ui uốn ói ó,” Marco ráng phát âm trong khi lưỡi và môi của cậu ta biến mất. Chỉ vài giây sau cậu ta đã có thể chuyển sang nói bằng ý nghĩ.

<Thấy chưa? Đó là điều tui muốn nói đó. Bồ biến hình ngon lành hơn tui nhiều, nhưng kẻ ra cũng gớm thấy mờ.>

Tôi đã kiểm soát quá trình biến hình sao cho cái đầu sói hiện ra hoàn toàn trước khi những phần khác biến đổi. Tôi vẫn là một con nhóc, trừ bộ lông thú mới mọc ngắn ngắn và một cái đầu sói to đùng xồm xồm ở trên hai vai.

<Thiệt tình mình hông nghĩ nhiều về vụ này đâu,> tôi nói. <Đôi khi óc mình dường như tự động điều khiển việc biến hình vậy đó.>

Phần còn lại của quá trình biến hình tiếp tục. Đầu gối tôi gập vô. Cẳng chân tôi nhỏ đi. Những bàn chân thô ráp thế chỗ bàn chân người. Lông trên mình tôi mọc dài và thô, có màu xám xám.

Tôi sụp xuống trên hai chi trước của mình, hông còn đứng thẳng được nữa.

Những bản năng của loài sói bắt đầu nổi lên, nhưng tôi đã từng biến

thành sói rồi nên kiểm soát chúng khá dễ dàng.

Rồi đến lượt những cảm quan của loài sói thay thế tri giác của con người.

Loài sói có một kinh nghiệm về rừng hoàn toàn khác loài người. Cứ như thể trong phút chốc tôi bị mang đến một nơi hoàn toàn khác lạ vậy đó.

Hồi này lỗ tai người của tôi hầu như hồng ghi nhận được gì hết ngoài một chút xiu gió, vài tiếng chiêm chiếp, tiếng lá rì rào. Nhưng giờ tai sói nghe thấy tất cả. Một con thú bốn chân rất bụi đang đi cách xa hàng trăm mét bên tay mặt. Những con sóc đang gặm trái cây trên cao. Côn trùng bò dưới lớp lá thông phủ kín mặt đất. Những chiếc xe chạy ngoài đường cái xa tít.

Vậy mà hai tai sói chẳng là gì so với khứu giác của nó.

Tôi chỉ biết nói thế này: con người chỉ là những đũa trè tri độn về mùi so với thiên tài sói trong môn đánh hơi. Chúng ta chẳng đánh hơi được gì hết. Có thể chúng ta ngửi thấy mùi một bông hoa nếu nó ở ngay dưới mũi ta, hay mùi chiếc bánh sôcôla đang nướng trong lò. Nhưng... bạn hồng thể hình dung nổi một cái mũi sói là như thế nào đâu.

<Aaaa!> tôi la lên trong sự kích động.

<Ừa,> Marco tán thành. <Tui quên khuấy đi mất. Uau. Xin chào!>

Thật in hệt như đang đui mù bỗng đột ngột sáng mắt ra.

Con-sói-tôi đánh hơi thấy lũ ngựa trên cánh đồng. Hồng những chỉ đánh hơi thấy chúng là loài ngựa thôi đâu, tôi còn biết chúng là những con ngựa hoàn toàn trưởng thành và khỏe mạnh nữa. Con sói đánh hơi được từng bông hoa, từng cái cây, từng chiếc lá, từng cây nấm. Nó đánh hơi thấy nước ở ba chỗ khác nhau và biết dòng nước nào ngọt nhất.

Con sói đánh hơi thấy một con sóc chuột, một tá sóc, lũ chuột chù, chuột nhắt, hươu nai, một con chim sẻ chết, một con gấu trúc, không... hai con gấu trúc kia.

Và đánh hơi thấy tôi. Ý tôi là, nó đánh hơi thấy mùi quần áo tôi vừa trút ra khi biến hình, nó đánh hơi thấy mùi tất cả bọn chim thú trong nhà kho mà tôi đã đụng vô hay thậm chí chỉ đi sát qua.

Nó đánh hơi thấy những vật đã ở đó từ ba ngày trước. Cái người đã

đi bộ qua rừng... Con sói khác - một con sói đực già, đã đi qua đây.
Mùi chó, mùi mèo và mùi rác.

Có một cái mùi rất kỳ lạ mà tôi nhận ra đó phải là mùi của một dân Andalite - mùi của Ax.

Khi bạn tổng hợp tất cả những thứ ấy lại trong đầu của bạn - ý nghĩa của mùi và tiếng - thì giống như toàn bộ thế giới xung quanh bạn đang chuyển động, sôi sục, và nổ tung vì tràn trề sức sống.

<Tuyệt thật,> Marco thốt lên.

<Cực kỳ,> tôi chỉ có thể tán thành. <Tới đi. Chạy đi nào.>

Loài sói khoái chạy vô cùng.

CHƯƠNG 5

Loài sói có thể chạy miết trong đêm hồng ngừng, hồng nghỉ lấy hơi, cũng hồng chậm bước.

Marco và tôi chạy, nhảy qua những khúc cây đổ, luồn qua cây cối, men theo những bụi gai, băng qua những đồng cỏ trải dưới ánh hoàng hôn, xuyên qua những đám thông cao, vui vẻ bì bõm trong những dòng suối và vọt qua các tảng đá lớn.

Tụi tôi chạy với các giác quan mở rộng, đầu óc bơi trong các mùi, tiếng động và hình ảnh. Chẳng có gì trong vòng một kilomet mà tụi tôi hồng biết. Tụi tôi nổi mạng với dòng dữ liệu của chính thiên nhiên.

Tụi tôi đánh hơi thấy trại đồn cây từ lâu trước khi tới tận nơi. Rồi tụi tôi nghe thấy tiếng máy chạy. Và những tiếng thì thầm. Tiếng người.

Rồi tụi tôi bỗng nhớ rằng trong rừng chẳng phải chỉ có tụi tôi là những con thú săn mồi siêu nhạy cảm.

<Mấy bồ đó hả?> một tiếng hỏi trong đầu tôi. Tiếng Jake.

<Phải. Bồ đang ở đâu vậy?> tôi hỏi lại.

<Trước bồ khá xa đó,> Jake cười. Tôi ngưng chạy và ngửa đầu ra sau như thể muốn hú lên mặt trăng. Qua một khoảng trống giữa rừng cây tôi nhìn thấy một mảng trời. Và cao, cao tít trên trời, là ba cái chấm đen nhỏ xíu.

Tobias và Jake lượn lơ trên cao khoảng bốn trăm mét. Mặc dù ánh sáng đã yếu, từ tít trên cao giữa tầng mây các bạn ấy vẫn nhìn thấy tụi tôi.

<Điểm đến ở ngay phía trước đó. Rất nhiều thiết bị công kênh. Tụi cảnh vệ. Cứ tới coi cho biết. Nhưng phải thận trọng nha.> Tobias lưu ý.

<Bồ đi cùng tụi này mà,> tôi hơi càu nhàu.

Tobias bật cười. <Ừa, nhưng mấy bồ là một cặp sói bụi chẳng mà, có gì đáng ngại lắm đâu. Nè, có con bọ chết bò sát tai bồ đó...>

<Bồ làm sao thấy được một con bọ chết,> tôi vặn.

<Hề hề hề,> Tobias cười. <Tui mà lại hồng thấy?>

Marco và tôi tiếp tục chạy tới nhưng chậm hơn, thận trọng hơn.

Qua các lùm cây tụi tôi bắt đầu nhìn thấy ánh sáng. Ánh sáng nhân tạo.

Marco và tôi từ từ trườn tới, vai hom, đầu cúi, tai vênh, mũi hít gió tìm dấu vết.

Trung tâm chỉ huy là một tòa nhà lớn, cất toàn bằng cây, nó giống một kiểu trạm kiểm lâm quê mùa. Nó có hai tầng, trước mặt có cổng lớn.

Mặt sau và bên hông của tầng trệt hông có cửa sổ. Hông có cái nào hết trơn. Tầng lầu thì có cửa sổ, nhưng cái nào cái nấy tối hù. Chẳng nhìn thấy bên trong gì hết.

Trên nóc nhà gắn những đèn pha cực mạnh. Trong vòng bán kính ba mươi mét, rừng bị đốn trụi và mặt đất tro ra được chiếu rõ như ban ngày.

Khoảng một tá thiết bị khổng lồ nằm xếp hàng thẳng thớm bên nhau. Những máy xúc, những cần cẩu hình dáng kỳ dị, những xe tải, và một thiết bị quái đản trông như một thứ đồ chơi khổng lồ. Tôi đoán là nó dùng để cắt cây.

Các giác quan tinh nhạy của loài sói trong tôi để ý tới nhiều người đang đi lại vòng vòng quanh khu vực đất trống. Họ rải đều cách nhau chừng năm chục mét và trông có vẻ rất cảnh giác.

Tên gần nhất đang đi ngay trước mặt hai đứa tôi. Marco và tôi phục xuống rất thấp đằng sau những thân cây và hoàn toàn bất động.

Gã đàn ông vận đồng phục màu nâu vàng, hai ống quần xỏ trong đôi boots cao cổ, tay cầm một khẩu súng tự động.

<Hừ, trông hơi quá lỗ đối với một trại khai thác cây đó. Thằng cha này đâu phải là dân thợ xẻ,> tôi nhận xét.

Tôi dỏng hai tai về phía tòa nhà, nhưng hông nghe thấy tiếng động nào từ trong vọng ra. Có thể thực tế hông có tiếng động nào mà cũng có thể tòa nhà được trang bị cách âm.

<Bồ có ngửi thấy mùi gì hông?> Marco hỏi tôi.

<Mình có đánh hơi thấy cái gì đó mà mình hông nhận ra nổi. Cái mùi kỳ lắm kia.>

<Ừa, tui cũng vậy. Mùi thú vật, nhưng kỳ lắm, há?>

<Tụi Hork-Bajir chẳng?>

<Có thể lắm,> Marco tán thành.

<Tụi cảnh vệ thì toàn là người,> tôi lưu ý. <Có thể họ chẳng liên quan gì tới tụi Yeerk hết. Những người này là ai chẳng biết, nhưng có thể

hồng phải là người của chúng. Ý mình là những người bình thường đôi khi cũng có những hành động khác thường, đâu phải cứ ai kỳ quặc đều là một tên Mượn xác.>

<Đúng vậy, nhưng bồ đừng quên cái trường lực. Tui nghĩ thậm chí nếu những tên này là tui buôn ma túy hay gì đó đại loại, chúng cũng hồng tài nào thiết kế được một trường lực như vậy.>

<Có lý.> Tôi nín lặng. Tôi vừa nghe một tiếng động. Nhiều tiếng động. Một chuyển động. Chuyển động rón rén, thận trọng.

Tôi liếc qua Marco và thấy hai tai cậu ta cũng vểnh lên. <Ừa, tui có nghe thấy,> Marco thầm thì. <Đằng sau tui mình. Có kẻ nào đó đi vòng xung quanh.>

Tôi cảm thấy nỗi sợ chích vô bén như dao. Phần người trong tôi hoảng sợ. Phần sói thì không. Nhưng lúc này tôi tin vào bản năng người hơn.

<Tụi cảnh vệ đâu rồi?> tôi hỏi.

<Ờ nhỉ.> Marco chợt tỉnh.

Ánh sáng chói lòa!

Ánh sáng khắp nơi, khắp mọi nơi! Cả thế giới là một màu trắng rực rỡ.

Tôi cảm thấy như toàn thể vũ trụ nhìn thấy mình.

XOẢNG! XOẢNG! XOẢNG!

Những tiếng động chát chúa ròn rã từ những thân cây phía trên đầu tui tôi. Tôi liếc lên, có cái gì đó rớt xuống. Một chiếc lưới.

Những chiếc lưới thép tổ chăng bung ra từ những ngọn cây, rớt xuống tui tôi. Mép lưới đeo những cục kim loại nặng.

<DZỌT!>

Tụi tôi vọt đi. Chiếc lưới trên đầu tôi rớt xuống. Tôi chạy như bay về phía mép lưới, chạy thực mạng...

Thoát!

Chiếc lưới cào vô lưng tôi. Nhưng tôi đã luồn qua được!

VÉO! VÉO!

Một tia sáng đỏ rực bắn ra từ những cửa sổ tối hù trên tầng lầu của tòa nhà gỗ. Tia sáng chạm trúng một gốc cây cách tôi chưa đầy hai tấc. Gỗ tiêu ra khói, một cái lỗ đường kính mười lăm centimet thủng từ bên này qua bên kia gốc cây.

Tia Nghiệt!

Tôi chạy lồng lên. Nhưng có cái gì đó hồng ỏn. Marco! Marco đâu rồi?

Tôi quay đầu chạy trở lại. Marco bị sa lưới rồi! Cậu ta bị cái lưới đề dỉ dỉ và đang trườn sát bụng xuống đất cố thoát ra...

Tôi chạy trở lại.

VÉO! VÉO!

Những tia Nghiệt, gần như chìm trong ánh sáng chói lọi của đèn pha, vẫn bắn ra tới tấp.

Tôi ngoạm lấy mép lưới và ráng nhấc lên. Nặng quá sức. Hèn chi Marco phải trườn.

<Chạy khỏi đây ngay!> Marco hét lên. <Đừng để bị giết vì tui!>

<Im mồm và ráng chun ra đi!> tôi la.

VÉO! VÉO!

Tôi hồng giữ nổi chiếc lưới nữa. Hàm tôi đau nhức. Cổ tôi oằn xuống. Marco chỉ nhích tới được từng centimet. Trong khi đó những tia Nghiệt ngày càng gần đích.

Tụi cảnh vệ đã biến đi đằng nào rồi. Chúng đang chạy xuyên qua rừng tới chỗ hai đứa tôi. Nửa tá bọn chúng mang súng tự động. Những cái bóng không lồ hất lên ngọn cây tạo nên một cảnh tượng thiệt hãi hùng.

Thế rồi... một cái gì đó rất lạ. Lạ hơn chó sói. Lạ hơn con người.

Giống như một con nai. Như một con ngựa. Một gương mặt hồng có miêng, những con mắt vôi, một cái đuôi như đuôi bọ cạp. Một sinh vật chẳng giống con vật nào trên Trái Đất. Nó chạy như bay về phía tụi tôi.

<Ax!> tôi la lên.

Cái đuôi của Ax quất lạ hơn mắt người chớp.

Lưới dao ở chót đuôi cắt đứt các mắt lưới, làm tóe những tia lửa, tạo thành một quãng hở lớn ngay trước mũi Marco.

<Ui! Hơi sát quá đó!> Marco thốt lên. Nhưng cậu ta lập tức nhào ra khỏi cái lỗ lưới thủng và vọt đi. Tôi theo sát sau lưng Marco. Loài sói vốn đã lạ, nhưng khi bạn gặp một con sói đang khiếp hãi lại mang tâm trí của một con người đang hoảng hốt, bạn sẽ kinh ngạc về tốc độ di chuyển cực kỳ lạ của nó.

Hai đứa tôi chạy trốn chết khỏi nơi đó, liền sau lưng là Ax.

PẦNG PẦNG PẦNG PẦNG....

Súng nổ! Những phát súng của con người, tuy kiểu cách đó có phần lỗi thời song cũng chết người như chơi vậy đó.

Tiếng súng nổ trong thực tế lớn hơn trong phim ảnh nhiều lắm.

Và dĩ nhiên đáng sợ hơn nhiều khi chúng nhắm thẳng vô bạn. Và thiệt tình, nếu bạn bị bắn trúng thì tuyệt đối chẳng giống như trong phim chút nào đâu.

<Aaaaaaaa!> tôi hét lên.

<Aaaaaaaa!> Marco hét lên.

<Aaaaaaaa!> Ax hét theo.

Khi chạy ra khỏi chỗ đó, hai con sói và một Andalite vừa lập một kỷ lục mới về tốc độ.

CHƯƠNG 6

“Vậy là tụi mình đã trả lời được câu hỏi: đó có phải là một trại đồn cây thông thường không rồi nha,” Marco nói.

Marco và tôi đã hoàn hình. Rachel và Jake bay sà xuống và nhập bọn với hai đứa tôi. Tobias thì đậu vắt vẻo trên một cành cây thấp.

Ax đứng kề bên. Hai con mắt vôi của anh di chuyển liên tục từ bên nọ qua bên kia, sầm soi khu rừng tối xung quanh. Hai con mắt chính bắt gặp cái nhìn của tôi.

“Tiện đây cho mình cảm ơn bồ ghen Ax,” Tôi nói.

“Ừa, chẳng phải chuyện giỡn đâu nha,” Marco chêm vô. “Xém chút nữa là tui thành món thịt băm ở đó rồi. Lưỡi “vĩ đao” của bồ hồng phải đồ bỏ đâu ghen Ax.”

<Lẽ ra tôi phải khám phá ra những chiếc lưới giấu trên ngọn cây,> Ax tự phê. <Tôi đã phát hiện thấy trường lực và nghi là có các tia Nghiệt ở những cửa sổ trên tầng lầu, nhưng cái món lưới thì quá thô sơ nên tôi đã hồng để ý.>

“Chẳng đứa nào trong bọn mình trông thấy những cái lưới đó hết,” Jake nói. “Chúng thiết kế cừ thiệt!”

“Điều quan trọng là chúng cố ý chờ đón tụi mình,” Marco nói. “Dứt khoát đây là một hoạt động của lũ Yeerk rồi. Tui hồng nghĩ rằng chúng thực sự muốn kinh doanh cây gỗ gì gì hết, và như vậy có nghĩa là tất cả những trò này chỉ nhằm tóm gọn tụi mình thôi.”

“Rất đúng,” Rachel tán thành. “Chúng nghĩ tụi mình là dân Andalite. Tụi mình tấn công chúng ở khắp vùng này, nên chúng nhứt định cho rằng tụi mình phải ẩn nấp trong rừng.”

“Chúng đoán vậy cũng phải,” Jake nói. “Ax và Tobias chả sống trong rừng đó sao, còn tất cả chúng mình thì sử dụng rừng.”

“Nhưng ở trong rừng đâu chỉ có chúng ta,” tôi vặn lại.

Tất cả đều ó ra.

Tôi hít một hơi dài. “Ý mình là vậy: khu rừng này có tầm quan trọng lớn lắm ngay cả khi Tobias và Ax hồng sống ở trong. Mình phát bệnh khi nghĩ tới việc bọn người kia chặt hạ tất cả cây cối trong rừng.”

“Thôi đi chị Hai, đừng lôi tụi này vô chương trình Mẹ Trái Đất, được hông?” Marco phản ứng. “Chỉ xém chút nữa là tui bị tia Nghiệt chiên

giòn, như vậy đâu phải để cứu nai Bambi kia chứ?”

“Coi kìa Marco, tội mình đâu phải là loài sinh vật duy nhất sống trên mặt đất. Và chính tội mình phải hiểu điều đó hơn ai hết chứ.”

“Cassie nè. Tội mình đang chiến đấu với bọn Yeerk để cứu thế giới. Ai mà thềm quan tâm mấy vụ môi sinh, chăm sóc cây cối, quay vòng vỏ đồ hộp vớ vẩn chứ?”

“Mình quan tâm,” tôi đáp.

“Bồ hả, được lắm,” Marco tiếp tục. “Riêng với tui thì điều đáng quan tâm là có một bọn Yeerk lập pháo đài ở trong rừng, và chúng sắp sử dụng nó để triệt hạ rừng cây nhằm lòng sục chúng ta.”

Tôi dợm cất tiếng đáp trả thì Jake giơ tay lên. “Mình nghĩ chẳng có gì quan trọng nếu như chúng ta có những suy nghĩ hơi khác nhau một chút về lý do cả bọn quan tâm đến khu rừng. Ý mình là dù thế nào thì tội mình cũng phải chặn đứng cái việc chúng đang làm. Đúng hông?”

Jake ngó Marco rồi ngó tôi. Ngay lúc đó tôi thấy khó chịu với Jake. Tôi muốn nói tôi hiểu là Jake phải coi ý kiến của mọi người như nhau. Nhưng dù sao vẫn có vẻ như Jake tán thành Marco, rằng nếu rừng có bị quét sạch tron thì cũng chẳng có việc gì, miễn tội tôi sống sót là đủ.

Tôi quay qua Rachel tìm sự ủng hộ, nhưng nhỏ cúi mặt xuống như thể đang kiểm cái gì đó dưới đất vậy.

Ồ, tệ thiệt, tôi nghĩ. Ngay cả Rachel cũng cho là mình trật.

<Điều quan trọng là tội mình phải ngăn chúng lại,> Tobias nói.

“Nhưng chính xác là phải làm như thế nào mới được chứ?” Marco hỏi. “Chỗ đó đúng là Pháo đài Tận thế.”

“Đánh sập hay làm nổ tung nó đây?” Rachel trầm ngâm.

“Cướp lấy một thiết bị hạng nặng của chúng mà tấn công vô pháo đài?” Marco gợi ý. “Nhưng tội mình hông có được lợi thế của sự bất ngờ. Chúng biết chắc là tội mình sẽ tới. Chúng biết sớm muộn gì tội mình cũng theo dõi chúng.”

<Thiết bị nặng có thể hông có tác dụng,> Ax nói. <Tòa nhà ấy được trường lực bảo vệ xung quanh. Thiết bị có thể hông lọt vô được. Mà chúng ta cũng vậy. Chúng ta có thể bị trường lực chặn lại và sau đó bị các tia Nghiệt cắt thành từng mảnh.>

Rachel mím chặt môi lại. “Vậy thì bỏ cuộc sao? Chịu để cho chúng đồn hết rừng cây cho tới khi chúng kiểm ra Ax hay Tobias sao?”

Ax hông trả lời được.

“Các bạn biết đó, mình hông muốn ra về một nhà môi sinh hay gì đó đại loại,” tôi nói. “Nhưng câu hỏi đặt ra là: Làm sao bọn Yeerk lại xin được giấy phép đốn cây trong một khu rừng quốc gia?”

“Chúng cần quái gì giấy phép chứ!” Marco nói, giọng châm biếm.

“Bởi vì đôi khi chúng cần có những cách làm tế nhị Marco à. Bọn Yeerk chưa thể kiểm soát được toàn bộ chính quyền. Dù sao chúng cũng chưa thể. Vậy chúng phải xoay xở để có giấy phép hợp pháp. Nếu không, sẽ có cảnh sát, nhân viên FBI, và giới báo chí nháo nhào tới cả đống. Chúng chẳng muốn như vậy đâu.”

Marco có vẻ muốn nói câu gì đó hóm hỉnh, nhưng rồi cậu ta chỉ thốt ra: “Ồ”

Jake nhướn mày ngó Marco.

“Marco thấy hông, Cassie tốt bụng hơn bồ ở chỗ đó. Lẽ ra nhỏ phải nói: ‘Chúng chẳng muốn như vậy, đến giờ mà bồ vẫn không hiểu sao?’”

Marco toét miệng cười ngoài ý muốn.

Jake nháy tôi một cái, và tôi tha thứ liền cho bạn ấy cái tội vừa nãy đã làm như thể Marco nói trúng. “Theo bồ thì tụi mình nên làm gì đây?”

Tôi nhún vai. Tôi chúa ghét phải nghĩ tới việc có thể kết thúc bằng cảnh bạn bè bị thương hay bị giết. “Mình đoán... Ý mình là, thế này, ừm... Thế này nha, coi kìa, bọn Yeerk nhất định phải có một ai đó. Chúng phải có một tên Mượn xác nằm ở một cương vị cao. Chúng ta phải kiếm cho ra tên đó.”

<Nhưng làm sao để kiếm ra mới được chứ?> Tobias hỏi.

“Mình đoán...” tôi nhìn Jake cầu cứu. Tôi biết câu trả lời nhưng hông muốn nói ra. Bạn thấy đó, lần nào vạch kế hoạch, tụi tôi cũng hông lường nổi mọi việc về sau lại kết thúc bằng những nguy hiểm khủng khiếp như thế nào.

“Tụi mình phải lọt vô trong tòa nhà đó,” Jake nói ra giùm tôi.

Tôi gật đầu, ít ra thì tôi cũng có thể tán thành.

Rachel lắc đầu. “Mình hông biết có loài vật nào đủ bự để phá được lối vô chỗ đó.”

“Hông cần bự” Tôi sửa lại. “Chỉ cần nhỏ. *Thiệt* nhỏ.”

CHƯƠNG 7

“Con đi đâu về đó?” ba hỏi khi tôi về tới nhà. Ba đang ở trong bếp, lục cái gì đó trong tủ lạnh.

Tôi hơi bất ngờ vì câu hỏi ấy. Ba mẹ thường hông hỏi han tôi nhiều. Ba mẹ thường tin tưởng tôi, và thường thì cũng *có thể* tin tôi. Tôi chẳng bao giờ nghĩ tới việc nói dối ba mẹ, mãi cho tới khi tôi trở thành một Animorphs. Giờ thì hình như tôi nói dối như cuội. Nói mãi rồi đâm chai mới ớn chứ.

“Ồ... ừm, con chỉ đi dạo thôi mà,” tôi đáp. “Ba cần con có chuyện gì ạ?”

“Ồ phải,” ba có vẻ quá long trọng, nên tôi biết là chẳng có gì nghiêm túc cho lắm. Cái kiểu của ba là vậy mà. Tôi nghĩ là ba có óc hài hước. Dù sao đó cũng là nhận xét của Jake. Bạn ấy cho rằng ba tôi là một người ngộ nghĩnh nhất thế giới.

“Có chuyện gì vậy ạ?”

“Chỉ có một cú điện thoại từ đội tuần tra xa lộ thôi. Họ bảo... con thú nọ... nằm ở bên lề xa lộ, đúng nơi con đường cắt vô rừng. Họ bảo con vật nọ hình như bị bỏng nặng lắm...”

Tôi hông ưa cái lối ba gọi “con vật nọ” chút nào.

“Chúng ta phải chạy xe tới rước nó về,” ba nói rồi toét miệng cười. “Đúng ra là ba đánh xe, còn con rước nó.”

Tôi cau mày. Trên đời này chỉ có một loài thú mà ba tôi sợ. Chó sói hay cả gấu ba cũng chả ngán. Nhưng ba hông bao giờ đụng vô “con vật nọ”.

“Ba muốn nói đó là con chồn hôi chứ gì?” Tôi hỏi.

Ba gật đầu. “Con có cách xử với loài chồn hôi. Chúng khoái con. Với lại ngày mai ba phải đi gặp ban quản lý Công ty Thức ăn Mèo Dudette. Ba hông thể chường mặt ra với họ mà người sắc súa mùi chồn hôi được.”

Mẹ tôi xuất hiện. Bà đang trèo từ dưới tầng hầm lên, ôm trong lòng một thùng sáu chai nước cốt rau. “Đây, trong chạn thức ăn chỉ còn có ngần này,” Mẹ nói.

Bạn biết đó, nước cà chua là một trong số rất ít thứ có thể tẩy được mùi chồn hôi.

“Mẹ, mẹ chẳng phải là người sẽ giúp ba với cái món này sao? Con... con mắc làm nhiều bài tập quan trọng lắm...”

“Ừa, đúng vậy đó,” mẹ công nhận.

“Thiệt là rầu quá đi. Ba mẹ đều là bác sĩ thú y xịn,” tôi nói. “Vậy mà sao lại đi sợ mấy con chồn hôi chứ?”

“Thì trước kia ba đâu có sợ,” ba tôi âu sầu. “Trước khi... trước khi xảy ra sự cố.”

“Chỉ tại một con chồn hôi xịt vô người ba...”

“Xịt trúng mặt,” ba tiếp lời.

“Chỉ tại ba có một kinh nghiệm hồng vui...”

“Nó xịt vô ba tới sáu phát trong vòng ba giây,” ba phân trần. “Ba bốc mùi suốt một tuần lễ sau đó. Mẹ con bắt ba xuống ngủ trong nhà kho. Rồi sợ những con vật ở trong bị náo động, ba lại phải dựng lều ngoài sân...”

“Rồi chúng ta đã phải đốt cái lều ấy đi,” mẹ tôi bổ sung và cười rinh rích.

“Con có cách xử với bọn chồn hôi mà,” ba tôi nhắc lại. “Thực tế là con có cách xử với tất cả mọi con thú. Nào con, con biết là lũ chồn hôi yêu con mà.”

“Một con chồn hôi bị vứt bên rìa xa lộ thì hồng yêu ai đâu ba,” tôi đáp.

Mười phút sau, chúng tôi đã ngồi trên chiếc xe tải chuyên rước các con thú mà ba mới mua, chạy trên xa lộ. Chiếc xe cũ mà ba yêu quý đã bị đánh cắp và phá hủy mất rồi.

Ít ra thì ba tôi cũng tin là vậy. Còn thực ra là bọn tôi đã buộc lòng phải mượn nó để dùng trong một trận chiến khùng khiếp với lũ Yeerk. Marco đã lái nó, và té ra cậu ta hồng biết lái gì hết trơn. Chiếc xe đã kết thúc cuộc đời nó trong một cái hố.

Trên đường đi chúng tôi nghe nhạc trong máy CD. Đó là điều ba tôi ưng nhất trong chiếc xe tải mới. Ba nghe một đĩa nhạc jazz xưa hay thứ gì đó đại loại.

Chúng tôi tới địa điểm mà đội tuần tra xa lộ đã thông báo với ba. Ba tôi đậu xe sát lề đường và bật đèn báo hiệu.

“Cẩn thận nha, ở quãng này người ta chạy xe như điên đó con,” ba cảnh báo trong lúc chúng tôi leo ra khỏi xe.

Những chiếc xe hơi vút qua với tốc độ hơn một trăm km/h, đèn pha loang loáng. Khu rừng tối đen đặc lại hai bên đường. Tôi rọi đèn pin vô bờ cây ven rừng.

Thông thường thì rừng chẳng làm tôi ngán. Nhưng lúc này tôi biết rằng mình đang ở cách trại đồn cây của bọn Yeerk chưa đầy nửa kilomet. Thiệt quá kỳ quặc khi trở lại chỗ này, nơi đúng một giờ trước đây tôi đã xem đi tong.

Chúng tôi mất ít nhất là hai mươi phút lội bộ tới lui trên dệ cỏ ven đường trước khi ánh đèn pin của tôi quét trúng một đám gì đó có màu trắng và đen.

“Ba! Đây nè!”

Ba tôi phi tới và rọi ánh đèn của ông chụm vô anh đèn của tôi. “Tốt lắm,” ba thốt lên. “Ba đi lấy cái lồng. Đừng quên găng tay nha. Con cũng biết chồn hôi là vật hay truyền bệnh dại lắm đó.”

“Con đã chích ngừa rồi mà ba.”

“Chẳng có vaccine nào chắc ăn trăm phần trăm đâu con.”

Tôi bước về phía con chồn hôi. Nó trông thấy tôi và giương hai con mắt đen nhỏ tí, lấp lánh nhìn tôi.

“Đừng có sợ mà cưng,” tôi lấy giọng the thé nói với nó. “Yên tâm đi. Chúng ta tới đây giúp cưng đó. Sẽ tốt đẹp cả thôi.”

Bạn biết hông: chồn hôi là những con vật dẹt nhất trên đời. Trên người chúng hông có bộ phận nào dữ dằn hết. Nhưng đó là bởi chúng đã có sẵn một vũ khí tối hậu.

Ngay cả như vậy, chúng bao giờ cũng cảnh báo cho bạn trước. Nếu chúng quay đít về phía bạn, đó là lời cảnh báo. Nếu chúng vênh đuôi lên và chót đuôi hạ xuống, đó là sự cảnh báo rất *ngghiêm túc*. Nếu chúng nhấc cái chót đuôi lên... thì bạn đã lâm vô một tình thế cực kỳ xấu rồi đó.

Nếu bạn gặp phải một con chồn hôi quay đít lại và vênh đuôi lên mãi, thì... Tin mình đi, bất cứ con vật hoang dã nào cũng biết chuyện này. Chẳng may bọn chó nhà chẳng hiểu tí gì về chồn hôi, chứ còn gấu, chó sói, và phần lớn các giống chim săn mồi đều biết rằng chó nên gây rắc rối với cái đuôi chồn hôi đó.

Có thể bạn nghĩ rằng mình đã biết cái mùi xạ của chồn hôi kinh khủng cỡ nào, vì bạn đã chạy xe gần một con chồn hôi bị cán trên

đường. Nhưng đó chẳng là gì hết. Đến sát hản, bị đánh trực tiếp vô người là một cấp độ hôi thúì hoàn toàn khác. Nếu bạn hình dung một mùi khủng khiếp nhất có thể có trên đời, rồi nhân lên một ngàn lần, thì vẫn còn xa sự thực đó...

“Ồn cả thôi mà cưng,” tôi nựng nó. “Đừng có xịt vô chị nha. Chị là bạn của cưng, cho nên làm ơn chớ có xịt chị.”

Tôi lại gần và khom mình xuống thấp để làm cho người nhỏ lại. Tôi muốn cho mình có vẻ hồng đe dọa ai. Tôi di chuyển rất chậm chạp, từng bước một, miệng luôn luôn nựng nịu và ầu ơ y như sắp sửa đến gần một chú nhóc đang nghịch khẩu súng thiệt vậy đó.

Con chồn hôi cử động! Tôi lạnh cứng người.

Con chồn hôi lại nằm xuống. Tôi lại thờ.

“Làm ơn đừng xịt chị ghen,” tôi thủ thủ và thò tay vô túi móc ra một miếng thịt chuột. Tôi vẫn giữ thịt chuột đông lạnh làm thức ăn cho bọn thú ăn thịt. Chồn hôi cũng khoái xơi chuột hay cào cào chứ bộ.

“Của cưng đây. Ăn tối đi.”

Tôi chìa miếng thịt cho con chồn hôi. Nó hồng có vẻ đói, nhưng chắc nó nghĩ rằng tôi là kẻ chơi được vì tôi mời nó ăn tối mà.

Tôi ngồi thụp xuống bên con chồn hôi và đặt cây đèn trên mặt đất. Bàn tay xỏ găng của tôi thận trọng đựng vô con vật.

Nó run lên bần bật. Và ngay lúc đó tôi nhìn thấy lý do.

Có một vết bóng ngay trên lưng con chồn hôi. Một vết bóng hình bán cung, như thể có ai đó xấn một nhát thương vô lưng nó.

“Tia Nghiệt”, tôi thì thầm. “Cưng đã có mặt ở chỗ đó, phải hôn? Tội nghiệp cưng.”

Bọn Yeerk nhắm vô tôi và Marco nhưng lại trúng con chồn hôi. Một con vật hoàn toàn vô tội bị kẹt giữa cuộc chiến của Yeerk và người.

Bọn Yeerk chẳng ngán gì mà không hủy hoại toàn bộ cây cối và mọi thú vật trong rừng cốt để tóm được chúng tôi.

“Xin lỗi nha,” tôi thì thầm với con chồn hôi.

Tôi nhắc nó lên từ từ, thận trọng, ôm nó vô lòng.

CHƯƠNG 8

Tụi tôi gặp nhau ở khu thương xá. Hôm đó là thứ Bảy, nên gặp nhau ở đây cũng là chuyện bình thường.

Khi bạn sống trong một thế giới mà kẻ thù lúc nào cũng rình rập quanh bạn thì điều quan trọng là hồng được làm bất cứ việc gì quá bất thường. Để khỏi làm người ta chú ý.

Ngay cả với những người trong gia đình và bạn bè cùng học cũng vậy.

Bọn Yeerk vẫn tin rằng tụi tôi là dân Andalite. Tụi tôi muốn bọn chúng cứ tin như vậy. Nếu bọn chúng khám phá ra tụi tôi là người, dù là trẻ con đi nữa, thì cả hội sẽ tiêu tùng mất.

Vì vậy, tụi tôi hồng dám để lộ chút manh mối nào. Tụi tôi ráng làm sao hành động hồng giống như một nhóm, hội. Tụi tôi hồng muốn một tên Mượn xác nào đó nghĩ ngợi: “Ê, sao mấy đứa nhóc đó cứ túm tụm nhau hoài, chúng hành động như thể đang mưu mô cái gì đó.”

Tụi tôi phải tỏ ra bình thường từ vẻ ngoài cho đến hành động. Rachel vẫn đi học các lớp thể dục và mua sắm. Jake và Marco vẫn rủ nhau chơi video games. Tôi thì chăm sóc thú ở Đường Thú hoang.

Riêng với Tobias thì tụi tôi hồng có cách nào làm cho bạn ấy có vẻ bình thường được. Nhưng vì Tobias chẳng còn bố mẹ, lại bị quăng quật từ một bà cô lạnh nhạt qua một ông chú thờ ơ... chưa bao giờ là thành viên của một gia đình thực sự, cho nên buồn thay, chẳng ai có vẻ chú ý khi bạn ấy biến mất cả...

Tôi để một giờ lang thang theo đuôi Rachel khi nhỏ lượn một cách rất “chuyên nghiệp” qua các gian hàng thời trang.

Hể ở đâu và bao giờ có đợt bán đồ xon là Rachel biết liền, khỏi cần quảng cáo. Tự nhiên nhỏ “biết”, vậy thôi.

Hai đứa tôi xông xáo qua một dãy bàn trên đó xếp các chồng áo len cột tay. Rachel muốn kiếm bằng được một món đồ màu xanh lục đặc biệt mà có thể chưa hề tồn tại bao giờ.

“Bồ nghĩ tụi mình sẽ làm gì đây hả?” tôi hỏi Rachel.

Đang vuốt ve một chiếc áo len cột tay, nhỏ ngược nhìn lên. “Gì kia?Ồ. Mình nghĩ là tụi mình có thể vô tròng. Nếu tụi mình kiếm được lỗi

vô”.

“Thì mình đang tự hỏi vô lỗi nào bây giờ? Làm sao mà vô nổi trong đó? Ý mình là mình dư biết cả hai đứa đều đang nghĩ tới chuyện biến thành côn trùng. Nhưng nếu có ai tính biến thành kiến lần nữa, thì mình xin kiểu đó nha.”

Rachel hơi rùng mình. “Mình chắc là hông có ai muốn biến thành kiến lần nữa đâu.”

Tụi tôi đã có những kinh nghiệm thực sự tệ hại về chuyện biến thành kiến. Tụi tôi rốt cuộc đã biến lộn thành loại kiến thuộc một bộ lạc kiến thù nghịch với ổ kiến mà mình đang ở trông.

Chắc bạn hông tin nổi những cơn ác mộng tụi tôi luôn gặp sau lần biến hình ấy đâu. Những đường hầm chật ních, rồi hàng trăm con kiến lính ghê tởm ập tới khắp xung quanh, tấn công tụi tôi...

“Hông làm kiến,” tôi nói và nhìn vô Rachel, tìm gặp ánh mắt của nhỏ. “Đúng hông?”

Rachel nhún vai. Rồi nhỏ liếc nhìn đồng hồ tay. “Tới giờ rồi. Ax đến cùng Marco và Jake vậy mình đừng để họ phải chờ.”

“Ax? Ờ hò.”

Jake, Marco, và một anh chàng bô trai ác chiến đang ngồi trong sân bán thực phẩm. Hình như họ đang tranh cãi lớn tiếng về chuyện ai đã thắng ván games ở khu video.

“Ê, Rachel!” Marco la lên khi tôi và Rachel đi ngang qua. “Mấy bồ làm trò gì ở đây vậy?”

Tôi thiệt tình hông ưa cái hành động như vậy. Nó có vẻ ngu ngốc sao đó. Nhưng tụi tôi bắt buộc phải làm như tình cò gặp nhau cùng một lúc ở cùng một nơi vậy đó.

“Tụi này đi sắm đồ,” tôi lầm bầm. “Bồ biết là mình ham mua sắm lắm mà.”

“Ghé vô đây đã. Làm vài miếng khoai tây chiên nè,” Jake vừa nói vừa cười rạng rỡ.

Tôi ngó vô đĩa khoai tây chiên. Chẳng còn miếng khoai nào, chỉ còn lại chiếc đĩa giấy dính chút vết phô mai màu vàng cam. Cũng có một vết màu vàng cam y như vậy trên cằm anh chàng bô trai ngồi giữa Marco và Jake.

Jake thấy ngay là tôi đang nhìn cái gì, bạn ấy đảo hai mắt. “Ít ra thì

lần này chàng ta cũng hông xơi cái đĩa giấy.”

“Chào,” Ax nói với tôi. “Mình là em họ Jake, tên là Phillip. Em họ Jake. Mình *dưới kê* lên. *Dưới kê*. Dưới quê lên.”

Tôi hông thể nhìn được cười. Ax biến thành người từ ADN mà ảnh thu nạp của cả bốn đứa tụi tôi, là một sự lai tạp kỳ lạ của mỗi đứa. Là phái nam, nhưng ảnh trông xinh xắn một cách hơi kỳ cục.

Lúc này, về căn bản thì Ax là người. Nhưng ảnh vẫn có một số vấn đề phải điều chỉnh. Như cái việc này chẳng hạn: vì dân Andalite hông có miệng, nên Ax khám phá ra rằng cái miệng người của mình rất chi là hấp dẫn. Ảnh hông thể nhìn được việc chơi với các âm thanh của từ ngữ.

Và Ax gặp nhiều nguy hiểm về chuyện thức ăn.

“Khoai tây chiên có ngon không vậy?” tôi hỏi Ax.

“Có vị mỡ và muối. Với lại có cái mùi làm mình nhớ đến một thứ dầu máy rất ngon lành mà có lần mình đã ăn thử. Dầu máy. Dầu maái. Máy.”

“Dầu máy hả?” Jake hỏi. “Ax... mình muốn nói là Phillip... bồ biết là mình đã bao lần bảo bồ là bồ hông được ăn dầu mẫu thuốc lá hay xơ vải trong máy sấy quần áo rồi chứ? Hãy thêm dầu máy vô danh sách những thứ cấm ghen.”

Ax gật đầu. “Ờ, sao mà lắm luật lệ về ăn uống vậy chứ?”

Marco kéo một chiếc ghế cho tôi ngồi. “Nếu đã hết những chuyện vớ vẩn về những điều quái dị, thì hãy bàn vô công việc đi.”

“Sáng nay Tobias bay qua chỗ cái pháo đài đó,” Jake bắt đầu, ráng giữ cho giọng thiệt nhỏ. “Cậu ấy quan sát nó từ trên cao và cho rằng tụi Mượn xác ở đó có đeo những bộ tách sóng trên dây lưng để đi qua vùng có trường lực.”

“Vậy thì tụi mình phải cuỗm một bộ tách sóng của chúng.” Rachel đề nghị.

“Không được,” Ax phản đối. “Bộ tách sóng chắc phải mang mã khóa thích hợp với chữ ký sinh hóa của người đeo nó. Bọn Yeerk hông đến nổi...”

“Đừng nói đến cái tên ấy,” Jake rít lên.

Tôi thấy đôi mắt Marco lia rất lẹ coi có ai ở gần tới mức nghe lén được không.

“Xin lỗi nha,” Ax nói. “Nhưng kế hoạch của Rachel hồng hiệu quả.”
Jake thở dài. “Tobias còn trông thấy một cái khác nữa. Bên trong vùng trường lực, có những cái lỗ nhỏ xíu trong nền gỗ của tòa nhà. Cậu ấy nghĩ đó là lỗ mối đang làm việc.”

“Mối hả?” tôi hỏi.

Jake gật đầu. “Ờ”

“Mối hồng tẻ như kiến đâu,” Jake giải thích. “Mình đã coi một số thông tin trên mạng. Với lại, nếu tụi mình biến thành những con mối của chính cái tổ mối này thì chắc cú quá rồi còn gì.”

Tôi bỗng thấy khó thở. Tôi để ý mặt Marco xám ngoét. Ngay cả Ax trông cũng ủ ê.

“Bồ nói nghiêm túc đó chứ?” tôi hỏi Jake. “Ý mình muốn nói vụ mối í?”

Có lẽ tôi hơi có vẻ lên cơn. Tôi biết là mình có hơi lên cơn một chút đấy.

“Mình hồng biết phải làm cách nào nữa,” Jake nói. Bạn ấy nhìn xuống mặt bàn và cắn môi. “Cassie nè, bồ đã có lý khi nói: câu hỏi thực sự phải đặt ra là làm thế nào bọn chó chết ấy có được giấy phép đốn cây. Đó chính là chỗ yếu của bọn chúng. Tụi mình phải biết được chúng làm thế nào để giải quyết vấn đề ấy. Muốn biết thì phải vô bên trong tòa nhà thôi.”

“Vô qua đường tổ mối à?” Marco hỏi. “Coi kìa, làm sao tụi mình có được một con mối để mà thu nạp? Chúng nó ở tất cả bên trong vùng trường lực, đúng hông?”

Tôi rất muốn rằng đó là sự thực. Nhưng khi tôi nhìn Jake, bạn ấy chỉ hơi lắc đầu. “Tobias nói bữa nay bọn Yeerk chỉ làm việc trong tòa nhà có một lúc thôi. Chúng đặt thêm súng bắn tia Nguyệt. Chúng phải xé một số đoạn gỗ.”

Jake thò tay vô túi áo khoác ngoài và rút ra một chiếc lọ nhỏ bằng thủy tinh. Trên nắp lọ có những lỗ nhỏ xíu để thông khí.

Bên trong chiếc lọ là một con bọ nhỏ xíu màu nâu vàng xen trắng. Nó có kích thước tương tự một con kiến. Đầu nó phình ra và có màu nâu.

“Cùng một tổ đó,” Jake nói. “Lấy ở tòa nhà ấy đấy.”

Tôi ngó trân trân con mối. Nó tìm cách leo lên thành lọ nhưng lại

trượt xuống.

Nó bất lực, nó đã bị kẹt trong một thứ giống như một phòng giam to đùng bằng kính mà một sinh vật khổng lồ đang cầm trong tay, sinh vật mà con mỗi chẳng bao giờ hình dung nổi.

Jake tháo cái nắp lọ ra.

“Tụi mình sẽ hông làm việc này trừ khi tất cả đều tán thành,” bạn ấy tuyên bố. “Nhưng tụi mình hông thể nào để cho... bọn chúng... tàn phá khu rừng được.”

Rachel chìa tay ra. Jake vỗ vỗ cái lọ cho tới khi con mỗi rút vô lòng bàn tay của nhỏ.

Tôi thấy con vật bò qua đường sinh đạo của Rachel. Và thấy nó trở nên bất động khi Rachel thu nạp ADN của nó.

Tôi tưởng tượng mình là con mỗi ấy. Bò qua lòng bàn tay khổng lồ. Nghĩ rằng một đường chỉ tay của Rachel là một cái rãnh sâu.

Khi Rachel xong việc, tôi cũng chìa tay ra. Bàn tay tôi run lên. Nó run và tôi hông thể nào ngăn nó khỏi run được.

Cái sân bán thực phẩm sáng choang bỗng có vẻ tối tăm.

Trời ơi, con vật nhỏ này làm tôi hãi quá.

Tận sâu thẳm của lòng mình, nó làm tôi khiếp sợ.

CHƯƠNG 9

Tụi tôi sẽ đi trong đêm nay. Đúng ngay đêm nay.

Cả bọn phải tranh thủ buổi chiều để làm cho xong những việc lật vật, việc nhà và các bài tập.

Đôi khi phải ráng mà làm những chuyện ấy, ráng làm vài bài tập trong lúc bạn nghĩ rằng có thể chỉ vài giờ nữa là mình lên đường đi tới chỗ chết, ráng tập trung vô môn toán trong khi bạn đang nghĩ tới việc phải biến thành một con mối và rúc vô một tòa nhà được bảo vệ từng mét vuông.

Đành cầu cho mình gặp may mà thôi.

Tôi đi xuống nhà kho. Ba tôi cũng ở dưới đó, ba đang đi kiểm tra một vòng. Ba hồng cần tôi phụ giúp. Nhưng ông cũng chẳng nói là không cần.

“Con đã làm xong bài tập chưa?”

“Xong gần hết rồi ba.” Tôi bổ sung một lời nói dối vô cả đồng dối trá mà tôi đã buộc phải nói.

“Ba tính coi kỹ hơn con chồn hôi của con đêm trước. Cô nàng bị kích động quá mức nên ba phải cho uống một viên an thần nhẹ.”

“Nó là con chồn hôi cái hả ba?”

“Ờ.”

Ba tôi xách cái lồng chồn hôi vô trong căn phòng nhỏ kế bên mà ba thường sử dụng để thăm “bệnh nhân”. Tôi nhẹ nhàng nhắc con chồn hôi ra khỏi lồng và đặt lên chiếc bàn thăm bệnh. Bây giờ nó có vẻ rất bình tĩnh, nhưng đó là một vẻ bình tĩnh hồng tự nhiên, do tác dụng của thuốc.

Đêm hôm trước, ba tôi đã băng bó vết thương cho nó và bây giờ ba thận trọng tháo băng ra. Mặc dù đã từng nhìn thấy hàng trăm con vật bị thương, tôi vẫn nhăn mặt lại khi trông thấy vết bỏng.

“Hừm. Hừm. Pa. Pa. Pa. Hừm”

Đó là những tiếng mà ba tôi thường thốt ra mỗi khi ba xem xét một cái gì thú vị. “Pa” tôi chẳng biết vì sao ba cứ kêu vậy.

“Kỳ quái thiệt. Rất không bình thường. Ba hồng đoán nổi cái gì đã tạo nên vết bỏng này. Nó gọn ghẽ quá. Lại sạch sẽ nữa. Điều duy nhất đáng mừng là, bất kể vật gây bỏng là cái gì thì nó cũng nóng đến mức

có tác dụng diệt khuẩn cho các mô.”

“Chỉ ngoài da thôi hay có tổn thương phần cơ nữa hả ba?” tôi hỏi.

Ba liếc nhìn tôi và mỉm cười. “Chủ yếu là lông và da bị cháy. Nhưng ba cũng thấy có tổn thương hơi nặng ở chỗ vai này. Vết bỏng sâu hơn và có thể xương sống cũng bị. Nhưng nó sẽ sống. Ba cầu cho lũ con của nó cũng được như vậy.

“Cái gì ạ? Nó có con á ba?”

“Ừa. Ba đoán có thể chúng đã được sáu, bảy tuần tuổi.

“Nó có con? Ở chỗ nào đó trong rừng hả ba?”

Ba tôi bắt đầu băng lại vết thương. “Cassie à, con biết là thiên nhiên luôn khốc liệt mà.”

“Nhưng chúng còn quá nhỏ để có thể tự sống sót, phải không ba?”

“Ba hồng chắc được,” ba nói mà hồng nhìn tôi.

Có thể đôi khi ba cũng nói dối tôi. Nói dối vì lợi ích của tôi, hay vì ba nghĩ như thế là có ích cho tôi.

“Vậy là chúng đang ngồi trong cái hang nào đó và ngo ngác tự hỏi mẹ mình đâu rồi,” tôi nói. “Chúng sẽ chết đói mất. Hoặc là bị thú dữ ăn thịt mất tiêu.”

“Đưa cho ba cây kéo,” ba tôi nói.

“Vâng. Ừm, ba nè, con muốn hỏi ba, đêm nay con ngủ lại ở nhà Rachel được hôn?”

“Chắc chắn là được, cưng à, nếu như mẹ con cũng chịu, con biết mà. Ê, nè. Sao con chẳng hỏi coi cuộc gặp gỡ của ba với công ty thức ăn mèo sáng nay ra sao? Chúng ta đã xin thêm được tài trợ đấy!”

Hai ba con tôi chuyện trò một lúc trong khi cùng đi kiểm tra một vòng các con thú. Nhưng bụng dạ tôi để chỗ khác kia. Tôi đang nghĩ tới mấy con chồn hôi con ở đâu đó đang kêu khóc đòi mẹ.

Và tôi đang nghĩ, ước gì ba đừng dễ dàng cho phép tôi tới nhà Rachel như vậy. Bởi vì, dĩ nhiên là hai đứa tôi đâu có thực sự ngủ đêm nay. Rachel sẽ nói với mẹ của nó là nó tới nhà tôi ngủ. Và Jake sẽ nói dối ba mẹ bạn ấy, Marco cũng nói dối ba nữa, và tất cả bọn tôi sẽ lâm vào một tình huống mà chẳng đứa nào muốn.

Tôi sắp đối mặt với cái chết ngay trong đêm nay. Vậy mà câu cuối cùng tôi nói với ba lại là một câu nói dối.

Tôi nhớ lại những đường hầm của tổ kiến. Tôi nhớ lại hình ảnh của

lũ kiến trong những con ác mộng.

Tôi nhìn thấy những cái đầu tổ chẳng, trông như bằng kim loại, của những con kiến thù địch khi chúng xuyên qua những bức tường cát, kẹp chặt tôi bằng đôi càng to kền và tìm cách xắt tôi ra từng mảnh.

Bạn có biết khi mình nghĩ là mình sắp ngủ, thậm chí lại còn hồng hoàn hình người được nữa, thì sẽ ra sao hông? Sẽ ra sao khi tin là mình sắp chết như một *con kiến* bị kẹt trong cái địa ngục mà chẳng bao giờ có con người nào đặt chân vô?

Và bây giờ tôi cũng nhìn thấy những con chồn hôi con. Chúng đang chết đói, đang la khóc, và mỗi tiếng la là một tín hiệu kêu bọn thú dữ tới.

“Con có sao không vậy?”

Tôi nhận ra là ba đang ngó mình trân trân. Tôi đã thở phì phò, thậm chí còn gần như kêu lên nữa. Trên trán tôi lấm tấm những giọt mồ hôi.

“Dạ. Con hông sao đâu ba,” tôi bình tĩnh đáp.

Ba kết thúc một vòng kiểm tra rồi bỏ đi.

Tôi đứng lại đằng sau ông. Rồi quay trở lại với con chồn hôi trong lồng.

Tôi mở cửa lồng ra và thò tay vô. Tay tôi hồng mang găng.

Bạn biết đó, hồng thể thu nạp ADN nếu như tay mang găng.

CHƯƠNG 10

“Tuyệt vời, thật bất ngờ khi thấy mấy bồ ở đây đông đủ vậy,” Marco thì thầm rất khẽ.

“Mọi người vẫn thức đến tận giờ này hả?” Jake hỏi.

“Là cái chắc,” Marco đáp. “Sắp tới lúc chạy đi tự tử hỏi còn ai thiết gì chuyện ngủ ngáy chứ?”

Trời tối đen như mực. Lúc này đã là ba giờ sáng. Tụi tôi đang ở bìa rừng. Jake, Rachel, Marco và tôi. Tobias thì đậu trên cây phía trên đầu cả bọn.

Ax cũng có mặt ở đó trong hình dạng Andalite. Hai con mắt vòi của anh hồng ngừng dọ xét bốn phương tám hướng.

“Có lẽ tụi mình nên biến thành chim cú,” Jake đề nghị. “Loài cú bay lẹ và quen bay đêm. Cho tới khi đến gần tòa nhà.”

Tôi thấy nhẹ cả người. Đó là một lựa chọn rất phù hợp với suy nghĩ của tôi. Cú là loài săn mồi duy nhất là khắc tinh của chồn hôi. Bạn biết đó, một số giống cú hồng có khứu giác, nên đối với chúng thịt chồn hôi vẫn ngon như thường.

Dĩ nhiên tôi đâu có tính xoi thịt chồn hôi, tôi chỉ tìm cách kiếm cho ra mấy con chồn hôi con mà thôi.

<Ước gì mình được đi cùng mấy bồ,> Tobias nói. <Nhưng ban đêm mình chẳng làm được gì nhiều.>

“Bồ đã kiếm lối cho tụi này vô trông,” Jake nói, “Lại còn bắt mấy con mồi cho tụi này biến hình nữa...”

“Và như vậy là tụi này biết ơn bồ quá trời rồi,” Marco gheo.

Cả bọn cười một cách căng thẳng. Biết rằng những đứa khác cũng sợ hãi như mình kể ra cũng dễ chịu hơn đó.

Tụi tôi bắt đầu cởi bỏ quần áo bên ngoài bộ đồ biến hình.

Jake đánh một cái quần soọc chạy xe đạp cùng với áo thun mỏng khiến Marco cười rinh rích.

“Sao vậy?” Jake chất vấn.

Marco làm bộ mặt vô tội. “Có gì đâu. Tui chỉ nói là nếu tụi mình chuẩn bị làm các đại anh hùng thì phải xử lý thế nào với những bộ đồ ngu ngốc này chứ. Trông tụi mình cứ như dân chạy tị nạn í. Tui chỉ nói có vậy thôi.”

“Dĩ nhiên là hồng tính Rachel đó,” tôi nói. Lẽ tự nhiên là Rachel đã tìm được cách phối hợp hài hòa bộ đồ biến hình của nhỏ. Trông nhỏ thiệt là tuyệt vời.

“Kế hoạch thế này nha,” Jake tuyên bố. “Chúng ta biến thành chim cú để bay tới gần trại cây ít nhất là hai trăm mét thì hoàn hình, rồi bò sát tận nơi, biến thành mối, độn thổ chui qua trường lực, và rúc vô những lỗ mối ở bên ngoài tòa nhà.”

“Mong sao mọi việc giản dị và suôn sẻ như vậy,” Rachel thốt lên giọng ám đạm. Nhỏ nhìn tôi, và tôi nhận ra rằng dù là kẻ chưa hề biết sợ, bây giờ Rachel cũng sợ như ai.

Điều đó càng làm tôi thấy run.

Tôi ráng tập trung vô chuyện biến thành cú, nhưng óc tôi lại để đi đâu ấy.

Tôi đang lo lắng quá nhiều chuyện mà - đề tài khoa học ở trường nè, vụ nói dối ba mẹ nè, liệu mấy con chồn hôi có còn sống không nè...

Có thể đó là một phản ứng tự vệ. Tôi hông muốn phải nghĩ tới cái chuyện *thực sự* làm tôi lo lắng.

Cuộc sống của tôi đã có phần trở nên rất, rất kỳ quặc.

Tôi thấy Ax đang biến hình rất lạ. Cái đuôi của anh hóa mềm oặt như một chiếc vớ rỗng. Những chiếc lông vũ mọc lên thay thế bộ lông thú.

Tôi ngó xuống cánh tay mình và thấy những mảng lông vũ hiện trên mặt lớp da. Trông đẹp thiệt đó, nếu như bạn hông nghĩ rằng chúng đang bám trên người mình.

Thế rồi, hoàn toàn đột ngột, bức họa lông vũ hóa ra hình ba chiều. Có vẻ như chúng vọt lên trên da mặt tôi một cách thiệt là đơn giản. Tôi cảm thấy hơi ngứa một chút khi những chiếc lông cùng mọc khắp người tôi.

Trong lúc đó, thân thể tôi co rút lại, mỗi lúc một nhỏ hơn. Đất cát, lá thông và lá cây, những nhánh cây khô ào ào chạy lên cao.

Hai bàn chân trần của tôi trở nên thô nhám y như một cục chai bự. Những ngón chân chày ra rồi làm thành bộ vuốt. Những chiếc vuốt dài, cong, sắc nhọn, sẵn sàng cấu xé.

Bộ vuốt là vũ khí chết chóc chủ lực của loại cú sừng. Một con cú thường mãi miết bay im lặng trong đêm. Thế rồi thỉnh thoảng nó tấn

công, quắp trúng đầu con mồi - một con thỏ, một con sóc, một con chuột, một con chồn hôi...

Những lóng xương ở khắp cơ thể tôi tự chúng sắp xếp lại. Nhiều cái biến mất hoàn toàn. Những cái khác vặn vẹo và biến dạng. Lồng ngực của tôi kéo xuống sâu hơn. Các xương ngón tay thoát tiên dài ra rồi lại rút ngắn. Tất cả tạo ra một âm thanh ken két rền vang suốt cơ thể.

Các cơ quan nội tạng được thiết kế lại một cách triệt để. Và hai con mắt dường như phồng lên, phồng lên cho tới khi chiếm trọn cái đầu. Mắt tôi thật là lớn so với thân mình tới mức trong thực tế chúng sát hẳn vô nhau trong hộp sọ.

Đột nhiên chẳng còn đêm tối nữa. Trời sáng như ban ngày.

Ánh sáng le lói của một ngọn nến đối với con mắt người trở thành ánh đèn pha đối với đôi mắt cú.

<Uau!> tôi nghe tiếng Rachel kêu lên.

<Tôi mê đôi mắt này quá!> Ax bình luận. <Thiệt kỳ diệu hết biết>

Tôi dang hai tay và mở hai cánh. Sự biến đổi đã hoàn thành. Tôi cảm thấy những bản năng của loài cú nhú lên sắc lạnh. Những bản năng của loài săn mồi.

Trước đây tôi đã biến thành cú rồi nên tôi biết sẽ như thế nào. Tôi đã sử dụng đôi mắt, hai cánh và đã thử thách trí óc của cú. Chúng hồng chính xác là bản chất thứ nhì của tôi, nhưng ít ra cũng chẳng khiến tôi bất ngờ.

<Sẵn sàng chưa?> Jake hỏi.

Tôi vỗ cánh, co chân lên và dễ dàng vút lên những nhánh cây.

Tôi thấy Tobias đang vắt vẻo đậu trên một cành cây. Tôi cảm thấy được sự cảnh giác bản năng của loài điều hâu khi có năm con cú sừng bay qua.

<Chúc may mắn,> Tobias nói. <Đừng có ăn cái gì mà tui hông ăn đó nha.>

<Ha ha ha,> Marco cười phá lên. Cậu ta đang bị kích thích cao độ từ một cuộc biến hình tốt đẹp. Tôi đoán là bản thân mình cũng vậy. Có một dòng sức mạnh ào ạt tới khi bạn là một con vật trong môi trường tự nhiên của nó. Đặc biệt khi bạn là một con thú săn mồi.

Giữa không trung ban đêm thì chẳng có gì đụng được tới tụi tôi. Tụi tôi ngự trị trên hết mọi vật trong rừng.

Cả bọn bay theo đội hình lỏng lẻo, hồng vút lên vượt quá ngọn cây mà lách qua các lùm cây. Những đôi cánh hồng vỗ thành tiếng. Cánh chim cú được thiết kế cẩn thận hồng thua gì cánh của những chiến đấu cơ đột kích tiên tiến nhất. Thực ra thì còn hơn ấy chứ. Những chiếc lông vũ được thiết kế để hồng xù lên hay rung lên khi con cú lướt qua bầu không khí ban đêm tĩnh lặng.

Những con chuột khiếp hãi, luôn nghe ngóng bất cứ mối nguy nào có thể xảy tới, vậy mà chẳng nghe thấy gì hết khi con cú lao xuống giết nó.

Cùng với năng lực nhìn, tôi cũng nghe được mọi thứ. Tôi nghe thính chẳng kém bọn chó sói.

Trong khi cả đám bay tới cái nơi có thể là tử địa đó, tôi vẫn ráng tập trung vào một mục tiêu khác: nghe ngóng những tiếng kêu khóc của lũ chồn hôi con, quan sát mặt đất phía dưới để mong phát hiện được những bước chân chập chững ngập ngừng của một con chồn hôi bị lạc.

<Kỳ quái thiệt đó,> Marco nói <Lúc này thì tui khoái lắm, nhưng tui hồng muốn tiến tới cái hồi sau chút nào hết.>

<Sẽ ổn cả thôi mà,> Jake trấn an.

<Ừa, mình muốn hỏi liệu tui mình có thể sai lầm về chuyện gì nhỉ?> Rachel hỏi với giọng tỉnh khô.

Tôi nhào xuống bay vào qua lùm cây. Suốt trong lúc bay tôi quan sát mặt đất bên dưới và tập trung thính giác, cứ như thể tôi đã tới trại đốn cây của lũ Yeerk mà hồng nghĩ ngợi nhiều lắm về những gì sắp xảy ra.

CHƯƠNG 11

<Gần tới rồi,> Jake nói <Thêm vài phút nữa thôi.>

Ngay cả trong giọng nói thầm này, tôi cũng nghe thấy được sự căng thẳng của Jake. Tôi cảm thấy cái gì đó giống một bàn tay lạnh bóp nghẹt tim mình.

Thế rồi...

Một tiếng động. Một tiếng động nổi lên trên cái nền mọi tiếng động. Nhưng tiếng động này chính là tiếng mà trí óc của con cú muốn nghe. Một tiếng động mà trí óc của con cú đã ghi nhận theo bản năng. Tiếng kêu bất lực, tiếng của một sinh vật yếu ớt, những đứa bé nhỏ xíu, bất lực.

Ồ đằng đó! Tiếng kêu vọng tới từ một cái hố mà chẳng con vật nào khác có thể nhìn thấy trong đêm đen như mực. Một cái hố đào bên dưới lớp rế của một bụi gai.

Bốn... không, năm tiếng kêu riêng rẽ. Có phải lũ chồn hôi con không nhỉ? Có thể lắm, tôi hổng dám chắc. Nhưng lúc này đang ban đêm, mà chúng coi bộ thiệt bơ vơ. Có thể lắm...

Tôi vươn cái cổ cú để ngó quanh, ráng hình dung ra chỗ ấy. Cây cối. Những tảng đá lỏm chỏm chỉ cách có hơn năm mét. Tôi muốn mình có thể kiểm chỗ ấy lần nữa.

Nếu như tôi vẫn còn được loanh quanh ở đây mà tìm kiếm.

Tiếng kêu than của lũ thú nhỏ động tới một chỗ thiệt sâu trong lòng tôi, trong con người của Cassie. Nhưng với con cú thì đó là tiếng gọi của một bữa ăn.

Thiệt là kỳ vì cùng lúc bạn có hai cảm giác trong đầu - tình thương của con người và sự tàn bạo lạnh lùng của con thú săn mồi. Kỳ thiệt đó.

<Hay lắm,> Jake nói sau vài giây. <Đây rồi.>

Tụi tôi lao xuống thấp và hạ cánh. Tôi bắt đầu hoàn hình rất lạ. Tôi hổng muốn cảm thấy con chim săn mồi trong tâm trí mình nữa. Ít nhất là lúc này.

Thế giới trở lại tối đen khi hai con mắt người của tôi hiện ra. Đối với loài Homosapiens (tức loài người), rừng trở nên tối tăm hơn, tĩnh lặng hơn.

Tôi ngoảnh quanh quất và hồng làm sao thấy được bất cứ cái mốc nào tôi đã rắng đánh dấu. Tôi sẽ chẳng bao giờ kiểm ra nổi lũ chồn hôi kia trong đêm tối. Tất nhiên là với đôi mắt người. Có thể giữa ban ngày thì được đấy. Tôi sẽ trở lại vào sáng hôm sau.

Nếu như...

“Nè, mấy bồ, tụi mình phải tới càng gần cái trại đó càng tốt,” Jake thì thào. “Hồng được để chúng nhận ra tụi mình là người. Nhưng cũng hồng thể biến thành mối từ quá xa tòa nhà. Mối chắc chắn là hồng đi chuyên lẹ được.

<Hoàng tử Jake nè, tôi có một đề nghị,> Ax nói.

Ax vẫn giữ ấn tượng là Jake có vị trí tương đương một hoàng tử Andalite vậy đó.

<Phải đánh lạc hướng bọn chúng,> Ax tiếp tục. <Chúng ta có thể cho tụi Yeerk một mục tiêu săn đuổi.>

Tôi biết liền anh đang nghĩ gì. “Một dân Andalite chứ gì?” Tôi hỏi Ax.

<Tụi Yeerk hồng cưỡng lại sự cảm dỗ đó đâu,> Ax khẳng định.

“Hồng được đâu Ax,” Jake phản đối. “Tụi mình cần bồ vô trùng. Có thể có những máy tính của bọn Yeerk ở đó. Tụi mình cần có bồ. Nhưng ý tưởng đánh lạc hướng thì hồng tệ lắm đâu.” Jake nhìn tôi. “Có ai tình nguyện làm việc đó không? Có thể an toàn hơn là vô trùng đó.”

Jake muốn tạo cho tôi một lối thoát. Một lối để tránh phải biến thành mối. Tôi muốn trả lời đồng ý lắm chứ...

Nhưng tôi hồng thể làm vậy. Hồng thể kiểm lấy lối thoát dễ dàng hơn so với mọi người.

“Được rồi, tụi mình sẽ bắt thăm. Tất cả, trừ Ax. Muốn gì thì anh cũng phải vô trùng rồi.”

Jake dứt bốn cọc cỏ cao, ngắt ra thành những đoạn dài khoảng hai mươi centimet. Rồi chọn một cọc để ngắt đi ngắn hơn. “Ai bắt trúng cọc ngắn thì làm mối như bọn Yeerk nha.”

Jake giấu phần đuôi của các cọc cỏ trong nắm tay.

“Lần sau tụi mình nên chơi trò khác,” Marco vừa nói vừa rút một cọc cỏ. “Gieo xúc xắc chẳng hạn. Tụi hồng ưa những trò chơi liên quan tới chuyện sống chết chút nào.”

Mỗi đứa bạn tôi lần lượt rút một cọng cỏ. Một cọng dài. Tôi cẩn thận nhìn cọng cỏ trong tay mình. Phải, đó là một cọng cỏ dài.

Jake có vẻ sốc. Bạn ấy cầm trong tay cọng cỏ ngắn.

Cả bọn đều sốc. Hình như lẽ tự nhiên là Jake phải vô tròng với cả bọn mới phải.

Marco toét miệng cười. “Sớm muộn gì cũng có lúc tụi này phải thực hiện một phi vụ mà hông có bồ, ôi vị thủ lãnh vĩ đại và hông biết sợ.”

Marco có thể giỡn về chuyện đó, nhưng chẳng đứa nào trong bọn cảm thấy yên tâm khi vô tròng mà thiếu Jake. Giờ thì đã quá muộn để thay đổi...

“Được rồi,” Jake nói gọn. “Mấy bồ biết phải làm gì mà. Mình sẽ biến thành chó sói, bọn Yeerk sẽ tha hồ mà săn lùng chó sói.”

Jake dậm bước đi, rồi lại dừng bước và quay lại. “Cẩn thận nha, mấy bồ.”

“Cứ đi đi,” Rachel nói. “Tụi này dư sức qua cầu mà.”

“Ít ra thì cũng hy vọng được vậy,” tôi lầm bầm.

Jake bước đi và nhanh chóng khuất bóng.

“Được rồi, tụi mình phải sẵn sàng ngay khi Jake bắt đầu gây sự,” Rachel nói. “Nghe thấy tiếng nhốn nháo là tụi mình chạy liền tới sát bìa căn cứ, nấp sau những thân cây, biến hình, và hy vọng sẽ kiếm được lối vô tròng.”

<Các bạn có biết gì về những con mối mà chúng ta sắp biến thành không đó?> Ax hỏi.

“Thì cũng như lũ kiến thôi,” Marco đáp.

“Thực ra thì chúng gần với loài gián nhiều hơn,” tôi nói. “Mình đã coi kỹ trong một quyển sách của ba mình. Chúng có tổ chức xã hội giống như kiến, nhưng gián lại là bà con gần hơn. Chúng ăn chất cellulose, tức là chất liệu tạo thành cây. Vi khuẩn trong ruột chúng tiêu hóa gỗ. Lũ mối thợ... chúng, ừm, chúng thải ra các thứ đã ăn. Và lũ mối lính gần như xoi những vật thải ấy. Cứ suy đoán từ con mối mà Tobias đem tới cho chúng ta, thì mình nghĩ, chúng ta sắp biến thành mối lính đó.”

Ba đứa bạn ngó tôi trừng trừng, coi bộ hơi oái.

“À, tại Ax muốn biết mà,” tôi biện bạch.

Một ánh sáng bùng lên!

“Coi kìa!” tôi rít lên. “Ờ tận đằng kia, trong rừng ấy. Chắc phải ở tít đầu bên kia rồi. Đèn pha mới vừa bật lên.”

Bọn tôi nghe thấy tiếng nhiều người la hét. Và rồi tiếng hú hoang dại, thách thức của một con sói.

“Anh Jake đó. Tụi mình nhào vô dzô thôi,” Rachel thốt lên.

Tụi tôi chạy về phía trại cây. Chạy, khom người xuống thiệt là thấp, từ cây này sang bụi kia. Rồi khi tới gần hơn, tụi tôi nằm sấp xuống và bò bốn chân.

Tôi nghe thấy tiếng người la và tiếng réo kinh dị của những tia Nguyệt bắn đi.

“Cầu cho Jake được yên lành,” tôi thì thào, chẳng nghĩ tới chuyện có ai nghe thấy mình nói hay không.

Nhưng Ax đã thốt lên, <Hoàng tử Jake thông minh lắm. Bạn ấy sẽ ổn thôi.>

“Mấy bồ nghĩ tụi mình đã tới đủ gần chưa?” Marco bắn khoả.

Bọn tôi đã tới gần chỗ bữa trước. Chỉ cách ven khu đất trống chưa đầy một mét. Cả bọn khom mình thấp xuống đằng sau một thân cây bụi. Kể cả Ax, mặc dù ánh khá lúng túng trong hình dạng Andalite.

Bọn tôi ôm chặt lấy nhau làm thành một khối. Khi biến hình, cả bọn sẽ trở nên bé tí xíu, và khoảng cách chưa đầy một mét giữa chúng tôi sẽ giống như cả dặm vậy đó.

“Đã tới lúc biến thành mối,” Rachel ra lệnh. Nhỏ đang ôm ngang lưng tôi.

Tôi đã sợ đến phát bệnh, sợ cho Jake, sợ cho các bạn mình, sợ chính con vật mà tôi sắp biến thành.

“Liệu việc này có tệ quá không ta?” tôi lầm bầm.

“Cầu cho được như nguyện,” Marco thốt lên. Bọn tôi đứng thiệt sát nhau, đầu tôi đụng đầu Marco.

Và thế rồi, trong khi những lóng xương của tôi kêu rào rào và răng tôi lập cập vì sợ, tôi bắt đầu cái quá trình tan biến xương cốt và răng cở.

Sụp xuống, sụp xuống, sụp xuống.

Rớt... rớt mãi. Giống như nhảy xuống từ nóc tòa cao ốc Empire State. Rớt xuống mà chẳng bao giờ chạm đất.

Từ một con nhóc cao chưa đầy một mét rưỡi tôi trở thành một con

côn trùng dài có nửa centimet. Trở thành một con vật có thể bò vô trong lỗ tai của chính mình.

Mấy đứa bạn tôi hồi nãy còn đang ở gần xít, giờ đã dường như cách xa cả một quãng đường dài. Với hai con mắt hãy còn là mắt người, tôi có thể nhìn thấy khuôn mặt Rachel mất đi các đường nét và nhọn ra. Tôi thấy cái hàm trên bự một cách quái dị của nó mọc ra hai cái nanh hai bên giống như cặp ngà màu đen.

Và thế rồi hai mắt tôi tối sầm lại.

Tôi mù rồi.

CHƯƠNG 12

Tôi hồng nhìn thấy, nhưng có thể *cảm thấy* cặp ăngten khi chúng thò ra trên trán mình, khi thêm một cặp chân nữa mọc ra hai bên sườn và hai cái gọng kèm to bự ở chỗ nguyên là miệng của mình.

Tôi có cảm giác cái đầu của mình to quá khổ so với cái thân. Rằng tôi có một cái bụng phồng tướng.

Tôi muốn hét lên, hét lên thật thảm thiết, nhưng tôi có còn lưỡi nữa đâu, có còn nói được nữa đâu.

Tôi ngắn ngủn, có nửa centimet thôi à, chỉ dài bằng hai hay ba chữ cái trên trang sách này. Đối với tôi, một hạt cát cũng lớn như trái banh bowling. Với cặp râu ve vẩy như điên, tôi cảm nhận được một cái cọng dài thông và to đùng, giống như một cây gỗ đổ, ở bên trên đầu mình. Dần dần tôi nhận ra rằng đó chỉ là một chiếc lá thông.

Các giác quan của tôi hầu như hồng đem lại gì cho tôi hết. Tôi bị mù và chỉ có thể cảm nhận những rung động qua các sóng âm thanh. Cơ quan “thính giác” của loài mối hồng thính như ở người bà con của nó là loài gián. Tôi biết thế vì tôi đã từng là gián rồi mà.

Tất cả những gì tôi có được là cảm giác về mùi. Hay cái gì đó giống như mùi mà cặp ăngten la đà trong không khí của tôi bắt được.

<Mọi người ổn cả chứ?> tôi hỏi, giọng run rẩy. Tôi muốn nói chuyện ngay với ai đó, muốn đến chết đi được. Tôi cần phải biết là những đứa khác vẫn còn sống.

<Ừa,> Rachel trả lời. <Có lẽ mình vẫn ổn. Chỉ có điều hồng thấy gì hết.>

<Loài mối vốn đui, trừ bọn mối chúa,> tôi giải thích, cố ra bộ bình tĩnh hơn là tâm trạng thực của mình.

<Loài sinh vật này lạ lùng thiệt đó,> Ax bình luận. <Tôi hồng cảm thấy những bản năng của nó ở đâu hết. Cứ như thể nó chỉ là một thân xác, một cỗ máy thôi í.>

<Dù sao tội mình cũng phải để cho những thân xác này di chuyển khỏi đây thôi,> Marco nói. <Sớm muộn gì rồi bọn Yeerk cũng chẳng còn sức mà rượt theo Jake trong rừng nữa đâu.>

<Nhưng biết đi lối nào bi giờ?> Rachel hỏi. <Tội mình đui hết rồi còn gì.>

<Mình... mình có cảm giác... như có cái gì đó kêu gọi mình vậy.> tôi cố giải thích.

<Đúng thế.> Marco hưởng ứng. <Tôi cũng có cảm giác y hệt. Cứ như có ai đó đang réo gọi tôi từ rất xa í.>

<Vậy cứ theo đó mà đi.> Rachel đề nghị.

Tôi thả mình đi về phía tiếng gọi mơ hồ ấy, chẳng để ý coi những đứa khác có đi cùng hướng với mình không nữa.

Những cặp chân của loài mối hồng mạnh lắm mà cũng hồng lẹ cho lắm. Hồng lẹ bằng chân của loài kiến. Tôi cảm nhận được những tảng đá mà mình leo lên, có lẽ đó là những hạt sạn, nhưng tôi lại thấy chúng giống như những tảng đá, lờm chờm và bén như đá tai mèo, bụi cõ đầu người vậy đó...

<Ê, mình cảm thấy cái gì rồi nè,> Rachel kêu lên. <Có lẽ... tụi mình tới mép ngoài của vùng trường lực rồi.>

Cùng lúc ấy tôi cảm thấy có tiếng o o rầm rầm làm rung chuyển cái cơ thể nhỏ xíu của mình. Tôi cảm thấy những tảng đá xung quanh tôi rung chuyển, cả không khí cũng nháy nhót nữa.

<Ít ra thì tụi mình cũng đi trúng hướng rồi đó,> Marco nói.

Tôi di chuyển gần hơn tới bức tường vô hình của cái quyền lực đang kêu o o kia. Đột nhiên tôi nhận thấy những cái căng mồi của mình cứ guồng loạn xạ mà chẳng tiến tới được chút nào.

<Chúng ta phải đào xuống đất thôi,> Ax nói. <Trường lực sẽ chấm dứt ở lớp trên cùng.>

<Có ai biết làm cách nào để những cơ thể thảm hại này có được chút khả năng đào xới không vậy?> Rachel hỏi, giọng gắt gỏng.

Tôi nằm ép mình xuống và ráng mở lối giữa hai hạt sạn cõ bụi. Nhưng vô ích. Rồi tôi cảm thấy có một khúc cây dài thông và to đùng hồng xa chỗ tôi lắm. Một cọng lá thông.

Tôi bò về phía nó. Cọng lá thông nằm sát mặt đất, nhưng vẫn dư chỗ cho tôi nép bên dưới.

<Ê!> tôi hét lên, thực sự bị kích động <Mấy bồ kiếm một cọng lá thông hay thứ gì đó bắc qua lằn ranh í. Mình nghĩ có thể ngay bên dưới đó hồng có trường lực đâu.>

<Phải đó,> Ax tán thành. <Cọng lá thông có thể hất bóng lên trường lực.>

Tôi huơ râu đục cọng lá thông và dầm lối đi dọc theo cọng lá. Tôi cảm nhận được bờ của trường lực râm ran hai bên sườn mình. Nhưng lá thông đã hắt xuống một kiểu bóng che. Và tôi có thể chun mình trong cái bóng che ấy.

<Mình qua được rồi!> tôi reo lên. Cùng lúc đó, tôi nhận thấy cái “tiếng nói” xa xăm mơ hồ kêu gọi tôi trở nên mạnh mẽ hơn.

Trong một khoảnh khắc kỳ lạ tôi thiết tình nghi đó là tiếng gọi của mẹ tôi. Và tôi muốn đi về phía nó.

Sáu cái cẳng mỗi của tôi dường như tự động trèo qua những gò đất. Bây giờ thì tôi biết chắc mình đi đâu rồi. Tôi có thể nghe tiếng gọi ấy trong đầu mình.

<Mọi người qua được cả rồi chứ?> tôi hỏi.

<Ừa,> Rachel đáp mà có vẻ hồng hồng tới tôi, cứ như thể nhỏ đang lắng nghe người nào đó nói và chẳng muốn tôi ngắt ngang...

Tôi lẹ làng rút ngắn khoảng cách tới tòa nhà. Tôi chẳng *nhìn thấy* tòa nhà đâu, tôi chỉ biết là có nó, vậy thôi. Và điều khủng khiếp là tôi chẳng thể dừng lại dù chỉ một giây để tự hỏi *làm sao* mà tôi biết được nó.

<Tụi mình đang... gì...> Tiếng Marco nói hồng trợn ý.

<Mấy bồ?> Rachel hỏi <Ừm...>

Cửa vô ở ngay trước mặt. Tôi biết là nó ở đó. Tôi biết là có những con mỗi lính khác đang canh gác cửa vô.

Tôi chẳng thấy có gì sợ hãi.

Tôi leo lên cửa vô đường hầm. Những mùi thân thuộc. Những cái mùi tôi quen. Nhà mình đây. Nhà của mình, chỗ của mình, mình từ đó sinh ra và thuộc về nơi đó.

Tôi đánh hơi những tên lính khác bằng cặp râu của tôi. Chúng cũng đục vô tôi bằng cặp râu của chúng. Chúng tôi là thành viên cùng một tổ.

Cùng tổ mỗi.

Tôi hồi hả chạy theo đường hầm. Nó ngoặt lên cao theo một góc dựng đứng, nhưng điều đó chả có nghĩa lý gì với tôi hết. Tôi nhẹ như không í mà. Trước mặt tôi là một con mỗi thợ. Nó tống ra một viên xơ - bột gỗ. Tôi nuốt trọn viên xơ ấy.

Bên trong món bột gỗ ấy là những thông điệp. Những mệnh lệnh mơ

hồ. Những chỉ thị hồng rõ rệt mà lại đầy quyền lực.

Bây giờ tôi bị kẹt giữa một đám môi thợ nháo nhào chạy đi tuôn theo một tiếng nói hồng thành lời bên trong đầu chúng. Một số đi đục đường hầm mới, số khác đi tới buồng chứa trứng để đảo trứng lại.

Đầu tôi cũng có những mệnh lệnh cho mình.

Tôi chạy dọc theo những đường hầm lót bằng bột gỗ đã được nhai kỹ và tiêu hóa. Những đường hầm đục qua những cây gỗ khô chống đỡ tòa nhà.

Tôi cảm thấy những ngách mở ra ở hai bên vách hầm. Một đường hầm ở phía trên, không khí tuôn vô hiu hiu, mát mẻ.

Chẳng có ánh sáng gì hết, hồng có một chút nào! Nhưng điều đó đâu có nghĩa gì vì tôi bị đui mà. Tui bị đui, nhưng hồng bị lạc.

Mình đang làm cái gì vậy ta? Một giọng xa lạ cất tiếng hỏi.

KHÔNG! Giọng nói la lên.

Trước đây tôi đã từng nghe giọng nói này. Nhưng giờ nó cất lên từ một nơi xa xôi quá và nó nói bằng một ngôn ngữ mà tôi hồng hiểu.

Không! Không! Không! Để cho tôi đi!

Tôi cảm thấy một cảm giác khó chịu, nôn nao từ sâu trong người mình.

Nhưng tôi vẫn hồi hả chạy theo đường hầm, lúc quẹo chỗ này, lúc quẹo chỗ kia, lúc nào cũng di chuyển về một mục tiêu. Cái mùi đầy quyền năng đó ngày càng mạnh mẽ.

Tôi đi tới chỗ ấy. Tôi *phải* đi tới chỗ ấy.

KHÔNG! Để cho tôi đi! Để cho tôi đi!

Tôi chạy theo những đường hầm tối đen. Băng qua những dòng môi thợ đang chen chúc đặc nghệt trong giờ cao điểm. Tới trung tâm. Tới cái lõi. Tới lòng tổ mối.

Cứu tôi với! Cứu tôi với! Tiếng nói kia thét lên.

Tiếng nói... chính là tiếng nói của tôi.

Tiếng nói yếu ớt, mong manh của con người có tên là Cassie.

Tôi.

Tôi!

Aaaaaaaa!

Đột nhiên tôi lại là Cassie. Tôi biết tên của mình. Tôi biết mình là ai.

Nhưng điều ấy hồng có ý nghĩa gì nữa. Cái thân xác mối đã ra ngoài

sự kiểm soát của tôi rồi. Một ý chí mạnh mẽ hơn ý chí của chính tôi đang chỉ huy nó.

Con-mối-tôi đột nhiên lọt vô một không gian mở rộng. Một không gian trong thực tế rộng hơn sáu, bảy centimet, vậy mà tôi cảm thấy nó lớn như một hội trường.

Đột nhiên tôi biết ai đã nắm quyền kiểm soát bộ óc mối của tôi.

Tôi biết cái đã gạt tâm trí người của tôi ra rìa.

Nó bự ngoài sức tưởng tượng. Từ cái đầu và cái thân nhỏ xíu của nó mọc ra một cái túi quái đản phập phồng, lớn cỡ quả khí cầu.

Ở đầu kia là hai hàng trứng dính dính nhầy nhầy đang chờ lũ mối thợ tới mang đi.

Đó là một con mối chúa.

Tôi đã ở trong phòng của nữ chúa mối.

VŨ KHÍ BÍ MẬT

CHƯƠNG 13

Con mỗi chúa!

Tôi có thể cảm nhận được quyền năng của nó. Đây là thế giới của nó. Đây là tất cả các nô lệ của nó. Còn hơn là nô lệ nữa vì chúng hồng có ý chí riêng...

Nữ chúa ra các mệnh lệnh cho tôi - bảo vệ những con mỗi làm nhiệm vụ chuyên chở trứng. Các mệnh lệnh truyền bằng những mùi và cảm giác mơ hồ, nhưng hồng thể cưỡng lại được.

Tôi cảm thấy cái phần người của tôi yếu ớt và thảm thương quá, tôi hồng có khả năng kiểm soát cái thân xác mỗi mà tôi đang ở trong. Cái thân xác ấy đã thuộc về nữ chúa mỗi.

<Rachel,> tôi kêu. <Marco, Ax.>

<Mình...> đó là tiếng nói bằng ý nghĩ của Rachel. <Mình... mình... Ồ không, không, không!>

<Rachel! Đó là nữ chúa mỗi. Nó đang kiểm soát tui mình,> tôi nói.

<Mình hồng thể... thân xác của mình... nó cứ...>

<Marco! Bờ có nghe thấy mình không Marco? Marco!>

<Nó đã bắt được tui rồi. Tui hồng thể từ chối. Tui hồng thể dừng lại!> cậu ta la lên trả lời, giọng đầy lo lắng.

Cái thân xác mỗi của tôi di chuyển. Tôi đi sau hai con mỗi thợ, mỗi con vác một quả trứng quý báu dính nhớp. Tôi phải bảo vệ chúng. Có thể có những kẻ thù. Chúng tôi đi dọc theo chiều dài thô kệch của con mỗi chúa. Đi về phía cái đầu của nó.

Kiến là kẻ thù của chúng tôi. Đôi khi chúng kéo tới tràn ngập các đường hầm, lưng kiếm trứng mỗi đem về làm thức ăn.

Đôi khi chúng tấn công chính con mỗi chúa.

<Con mỗi chúa!> Tiếng Rachel nói. <Chỉ có một cách là... tiêu diệt mỗi chúa.>

Y như có một cú điện giật trong tâm trí tôi! Trừ khử con mỗi chúa! Đó là cách duy nhất. Lũ mỗi sẽ hồng thể ngờ chuyện đó. Sẽ chẳng có con nào ngăn cản tôi!

Nhưng thân xác của tôi đâu còn là của tôi nữa. Tôi hồng thể đi đến quyết định...

Hai con mỗi thợ ì ạch đằng trước tôi. Hai cọng râu của tôi cảm nhận được những cái đít của chúng. Và tôi biết cái đầu của nữ chúa mỗi ở ngay bên tay mặt mình. Chỉ cách có hơn một centimet. Dám hông tới nữa.

Cái đầu con mỗi chúa... hai cọng râu... hai mắt... giống như một con kiến!

Một cơ may... tập trung... tập trung... Tôi phải lừa cái trí óc của loài mỗi trong mình. Tôi phải huy động từng chút xíu sức lực của mình.

Nếu như tôi thất bại, tôi sẽ sống hết đời mình như một tên nô lệ mất trí của con mỗi chúa.

Ngay bây giờ! Hành động ngay bây giờ!

Tôi ngoặt qua bên tay mặt. Giống như là đi qua bãi mật mía vậy đó. Con mỗi chúa đã ra lệnh cho tôi đi đằng sau lũ mỗi thợ và tôi đang bắt tuân thượng lệnh.

Kiến! Kiến! Tôi thét lên hai tiếng ấy trong đầu mình. Kiến! Tiêu diệt! Tiêu diệt con kiến!

Tôi leo qua sáu bảy con mỗi đang chăm nom mỗi chúa.

Tôi lướt về phía cái đầu con mỗi chúa. Tôi cảm thấy cọng râu của mình đụng vô nó. Tôi há cái hàm gọng kềm khổng lồ của mình ra...

Những con mỗi điên cuồng chạy tứ tung. Mất sự kiểm soát, chúng chạy lạc lối, bối rối. Tôi cũng giống vậy mất một lúc. Tôi muốn trở thành một trong những con mỗi lạc lõng, hoảng loạn.

<Tự do rồi! Thoát rồi! Cassie, tụi mình đang ở đâu vậy cà? Hãy ra khỏi đây đi!> Tôi nghe thấy một tiếng la rất xa xăm. Đó là Ax? Marco? Hay Rachel?

<Hoàn hình!> tôi la lên với chút khả năng kiểm soát cuối cùng của mình.

<Không! Không!> một tiếng nói hét lên trong đầu tôi. <Bồ đang ở trong một khúc gỗ!>

<Hoàn hình!> tôi hét lên lần nữa. Là con người. Tôi muốn trở lại làm người. Hãy cho tôi làm người. Tôi muốn trở lại làm người! Cho tôi ra khỏi nơi này, ra khỏi thân xác này.

Tôi lớn lên. Những bức tường ép xung quanh tôi. Tôi chặt cứng cả đường hầm. Tôi hông thể lớn thêm được nữa!

Bị kẹt cứng! Đau đớn quá trời! Tôi đã thành một con mỗi trương

phòng, to đùng. Lớn hơn bất kỳ con mối chúa nào. Không lồ luôn.

Tôi hồng thể lớn hơn được nữa. Mà cũng hồng thể dừng lại. Tôi đang thành người trở lại, ráng làm cho một thân thể người vừa khít một không gian hồng lớn hơn ruột một trái óc chó.

Thế rồi... một sự bùng vỡ!

Những bức tường bung ra. Những mảnh vụn tung tóe! Không khí mát rượi ào vô qua lớp da cứng của loài mối. Cái đầu tôi được giải phóng khỏi khúc gỗ và lớn lên. Nhưng phần thân tôi vẫn còn kẹt, đang quần quai đau đớn vô cùng.

Bây giờ tôi đã có hai mắt, đã có thể nhìn được dù chỉ lơ mờ. Tôi vẫn còn nhỏ xíu, và chợt, phía trên đầu tôi có một lưỡi dao không lồ dài bằng chiếc máy bay phản lực chở khách đang chém xuống. Gỗ nứt tung lần nữa và thân thể tôi được giải phóng.

Tôi lớn lên, lớn lên mãi. Hai tay... hai chân... cái đầu thực sự của mình.

Tôi quì lên một sàn gỗ. Marco và Rachel đứng bên tôi, cả hai đều đã thoát khỏi tổ mối và đã hoàn hình xong. Ax đã sử dụng cái đuôi của anh để chém bung gỗ giúp tôi thoát ra.

Trong phòng tối hù nhưng có những ánh đèn chỉ dẫn xanh đỏ le lói. Và có một màn hình computer trên đó có những hình tam giác trôi nổi lúc tan lúc hợp.

“Bồ ổn chứ?” Rachel hỏi. Nhỏ cúi người xuống, đặt tay lên vai tôi.

Tôi ôm chầm lấy nhỏ, rồi đột ngột xô bắn ra. “Để cho tôi đi! Đừng đụng vào tôi! Đừng đụng tới tôi! ĐỪNG ĐỤNG TỚI TÔI!”

Lẹ như chớp, Rachel lấy tay bịt miệng tôi lại. Marco túm lấy hai mắt cá chân tôi và giữ chặt lại.

“Cassie!” Rachel rít lên. “Im ngay. Tụi mình đang ở bên trong tòa nhà của bọn Yeerk, đang ở một phòng ngoài, nhưng có thể nghe được tiếng người nói ở phòng kế bên!”

Lúc này thì tôi mặc kệ tất. Tôi vật lộn, chống trả và ráng hết tương lên.

“Ax, bồ coi có thể làm gì với cái computer này thì làm liền đi!” Marco thì thầm một cách khẩn thiết.

Rachel và Marco ghì chặt tôi xuống sàn. Và từ từ... rất từ từ... những cơ bắp căng cứng của tôi giãn ra. Tôi ngưng vật lộn.

“Bây giờ bồ đã ổn chưa?” Rachel hỏi.

Ổn ư? Chắc tôi chẳng bao giờ có thể ổn thỏa trở lại. Nhưng tôi vẫn gật đầu. Rachel nhấc tay khỏi miệng tôi.

“Xong rồi mà Cassie,” Marco nói. “Bồ đã cứu tội này. Vậy là xong rồi. Và bi giờ tội mình có những vấn đề khác phải lo đây.”

“Mình ổn rồi,” tôi nói. “Thấy khỏe rồi.” Nhưng tôi vẫn nổi da gà. Những ký ức đen tối hãi hùng kéo về lúc nhúc trong óc tôi.

<Tôi mở khóa được rồi,> Ax kêu. <Ừm... tôi cần một người nào đó giúp tôi hiểu được ý nghĩa của những điều tôi nhìn thấy ở đây.>

Marco đứng lên. Rachel ngồi lại với tôi. Nhỏ vuốt tóc tôi y như mẹ tôi vẫn làm mỗi lần tôi gặp ác mộng...

Tôi nghe thấy những tiếng động từ phòng bên. Những tiếng người. Và bọn Hork-Bajir nói thứ ngôn ngữ kỳ quái pha trộn giữa tiếng mẹ đẻ của chúng với tiếng người mà chúng đã phải học để làm nhiệm vụ trên Trái Đất.

“Một kiểu ủy ban gì đó,” Marco trầm ngâm nhìn vô màn hình computer. “Ba thành viên. Họ biểu quyết về những việc sẽ làm đối với khu rừng. Họ sẽ quyết định việc đồn cây có được tiếp tục hay không.”

<Công ty Gõ Dapsen,> Ax nói. <Bọn Yeerk đặt tên cái công ty đồn cây này như vậy. Thiệt là mắc cười.>

“Mắc cười cái gì kia chứ? Marco hỏi.

<Dapsen, đó là một từ Yeerk có nghĩa là... hừ, thôi đừng thêm để ý nó có nghĩa là gì. Từ ấy bậy bạ lắm.>

“Coi cái tài liệu này nè,” Marco thì thào. ‘Giấy phép sơ khởi nghiên cứu tính khả thi của...’ Ê, bọn Yeerk chưa có giấy phép chung cuộc để bắt đầu đồn cây đâu nha. Cái ủy ban này vẫn chưa quyết định. Ba người. Một đã đồng ý. Có thể là một tên Mượn xác. Một đã biểu quyết dứt khoát không. Còn lại một người. Một ai đó tên là Farrand. Nguy hiểm thiệt!”

“Nguy hiểm thế nào?” Rachel hỏi.

“Nguy hiểm lắm, vì ông ta sắp tới đây thị sát thực địa,” Marco giải thích. “Vào cuối tuần này. Sau đó ông sẽ biểu quyết. Nếu nhà ông này biểu quyết thuận, thì bọn Yeerk được tiến hành công việc và tội mình sẽ gặp rắc rối to.”

“Ông biểu quyết thuận là cái chắc,” Rachel nói giọng ủ ê.

<Tôi lo rằng đó là sự thật,> Ax tán thành. <Bọn Yeerk sẽ biến ông thành một tên Mượn xác.>

“Nếu tụi mình cản được chúng thì sẽ hông có chuyện đó,” Marco phản đối.

“Phải giải quyết lần lượt từng việc mới được. Tụi mình cần thoát khỏi đây cái đã,” Rachel nói. “Nhưng hông thể đi ra theo cái lối đã vô được đâu.”

Chẳng đứa nào cãi lại điều ấy.

<Tôi đã thay đổi đôi chút trong chương trình để có thể mở khóa cái computer này từ computer ở nhà Marco. Và tôi có thể tạm thời tắt hệ thống phòng thủ từ cái máy này,> Ax nói. <Nhưng vẫn còn bọn cảnh vệ ở phía ngoài. Và bọn Hork-Bajir ở phòng bên nữa.>

“Ừa tụi mình phải vọt thiệt lẹ.” Rachel nói. “Cassie à, bồ có thể biến hình được nữa hôn? Thành chó sói í? Mình sẽ luôn ở sát bên bồ.”

Tôi có thể biến hình nữa không á? Chỉ nghĩ tới chuyện đó thôi tôi đã muốn phát bịnh. Nhưng ngay cả lúc đang sợ đến run người, tôi cũng biết rằng làm bất cứ điều gì cũng tốt hơn là chun lại vô cái tổ mối kia.

Năm phút sau, Ax tắt hệ thống phòng thủ và tụi tôi chạy ra khỏi tòa nhà.

Tôi đoán rằng bọn Yeerk quá trông cậy vào hệ thống phòng thủ kỹ thuật cao của chúng. Hông có hệ thống ấy, chẳng ma nào lo bật dù chỉ một tín hiệu báo động. Nhờ một may mắn ngớ ngẩn lạ lùng mà tụi tôi chạy lọt qua khoảng cách giữa hai tên Mượn xác làm nhiệm vụ cảnh vệ.

Hông tên nào la lên. Hông tên nào nổ một phát súng. Tụi tôi chạy vô rừng, Jake nhập bọn với tụi tôi ở trong.

Trên đường về chẳng đứa nào muốn nói năng gì nhiều.

CHƯƠNG 14

Ba mẹ tôi cứ ngỡ tôi ở nhà Rachel. Còn mẹ Rachel lại ngỡ nhỏ ngủ đêm ở nhà tôi. Nhà tôi thì dễ lên vô hơn, cho nên hai đứa tới đó.

Lúc tôi và Rachel hoàn hình thì đã sắp rạng đông. Tụi tôi rón rén đi qua căn phòng khách tối hù và lên phòng tôi, ráng hồng làm các bậc cầu thang kêu cọt kẹt.

Tôi cho Rachel mượn một chiếc sơ mi bằng vải flanen rộng thùng thình. Nhỏ vớ lấy một cái mền và một chiếc gối rồi nằm lăn xuống sàn, bên cạnh giường tôi. Tôi nghĩ là nhỏ đã kịp ngủ trước khi chạm mình xuống đất.

Tôi bò vô giường mình. Cái giường thân thuộc của tôi. Lớp khăn trải giường còn mát rượi. Cái mền len là cái mền len của tôi. Tôi thuộc về nơi này. Đó là nơi chốn của tôi.

Tôi nhắm mắt rồi lại mở ra liền.

Những cái bóng mà ánh sao mờ hắt lên các bức tường... hình dáng những áo sơ mi và bộ bảo hộ lao động treo trên nóc... gáy những cuốn sách mà tôi đã đọc, ngay trong căn phòng này... chẳng có thứ gì có vẻ là có thật.

Tôi nhớ lại căn phòng do hàng trăm con mối thợ đục trong khúc gỗ mục. Và tôi nhìn thấy con mối chúa to đùng.

Tôi cảm thấy hai cái gọng kềm của mình...

Tôi không chỉ tiêu diệt con mối chúa. Tôi đã tiêu diệt toàn bộ tổ mối. Tôi đã làm thế để cứu bản thân mình và các bạn mình.

Tôi muốn ói ra một cái. Nhưng thế thì tôi phải ra khỏi giường để vô phòng tắm. Mà tôi cảm thấy hình như mình hồng bao giờ muốn rời khỏi giường một lần nữa.

Tôi yêu thương các con vật. Toàn bộ đời sống của tôi đã quần quýt với chúng. Tôi yêu thiên nhiên. Nhưng thực sự tôi đã biết gì về thiên nhiên chưa nhỉ?

Tôi đã bay với đôi cánh của một con ó biển. Tôi đã vẫy vùng ngoài biển xa trong lốt một con cá heo, đã nhìn thế giới qua cặp mắt của một con cú, và đánh hơi ngọn gió với những giác quan bén nhạy của một con sói. Tôi đã bay lộn ngược đầu và bay giật lùi trong cơ thể của một con ruồi. Đôi khi ban đêm tôi ra ngoài đồng xa và trở thành một con

ngựa chạy trên đồng cỏ.

Và mọi con vật mà tôi đã từng biến thành, nếu nó hông là kẻ giết chóc thì cũng là kẻ bị giết.

Trong hàng triệu cuộc chiến trên khắp thế giới, trên mọi lục địa, trên mỗi phân vuông trong không gian, đều có sự giết chóc. Từ những con thú dữ châu Phi lạnh lẽo săn lùng những con linh dương non yếu, tới những cuộc chiến khủng khiếp diễn ra trong các ụ kiến và các tổ mối.

Toàn bộ thiên nhiên là một cuộc chiến tranh.

Và ở đỉnh cao của sự hủy diệt ấy, những con người giết chóc lẫn nhau cũng như giết chóc các giống loài khác, và bây giờ chính họ lại bị bọn Yeerk nô dịch và tiêu diệt.

Đó là bản chất cốt lõi của thiên nhiên mà. Màu của thiên nhiên đâu chỉ là màu xanh, mà còn là màu đỏ nữa...

Tôi cảm thấy những giọt nước mắt đang chảy xuống hai má mình và ướt đầm mặt gối. Lẽ ra tôi đã khóc to lên, nhưng tôi hông muốn Rachel tỉnh giấc. Tôi muốn hét lớn lên nhưng lại sợ ba mẹ chạy tới. Lúc ấy tôi biết nói gì? Tôi sẽ lại nói dối, lại những lời dối trá. Bởi vì trong thế giới của mình, tôi cũng là một con mồi. Bọn Yeerk đang săn đuổi tôi.

Tôi sợ lắm. Tôi chỉ có một mình. Tôi chẳng biết chuyện gì sắp xảy ra cho mình nữa.

Và thế là tôi nghĩ tới lũ chồn hôi con lạc mẹ. Những con vật nhỏ bé mà phần lớn mọi người cho là hông thể thương nổi. Nhưng chúng đang sợ hãi và đơn độc. Nếu như chúng còn sống.

CHƯƠNG 15

Tôi đoán là cuối cùng mình cũng đã ngủ thiếp đi, bởi vì tôi đã có một giấc mơ. Nhưng hồng phải một cơn ác mộng. Cũng hồng phải giấc mơ liên quan tới thế giới của loài mối.

Trong mơ tôi là một người mẹ. Đang đi tìm con. Tôi lùng sục khắp mọi nơi, mặc dù tôi đã bị thương và đang đau đớn.

Cuối cùng thì tôi cũng tìm được chúng. Và trong giấc mơ, chúng nằm cuộn tròn bên tôi.

Khi tôi tỉnh dậy, giấc mơ tan biến rất lẹ, nhưng nó để lại một cảm giác thật yên bình.

Mặt trời đã lên cao. Đã mười giờ rưỡi sáng. Muộn rồi. Rachel đã tắm và mặc quần áo xong.

“Mình hồng thể ngờ là bồ ngủ ngon lành vậy,” Rachel lầu bầu. “Mình thì có một cơn ác mộng cực kỳ tệ. Bi giờ mình về nhà ghen. Bồ ốn rồi chứ?”

“Chắc chắn rồi,” tôi vừa nói vừa dụi mắt cho tỉnh ngủ. “Ý mình là... bồ biết đó, đêm qua và toàn bộ vụ ấy... chẳng phải mình bị khủng hoảng thần kinh hay gì đó đại loại đâu. Cú sốc đó là có căn cứ. Vụ đó làm mình góm ghiếc quá.”

“Bồ khỏi cần nói chuyện đó với mình.” Rachel tán thành. “Nhưng nếu bồ nghĩ ngợi về nó thì cũng đâu có gì quan trọng, Cassie à. Chúng chỉ là những cơn mối không hơn không kém. Đồ sâu bọ ấy mà.”

“Ừa”.

Rachel đi khỏi. Tôi hồng biết nhỏ phải về nhà thiệt hay tôi đã làm cho nhỏ thấy oái. Rachel vốn hồng phải loại người thích âu yếm người khác. Việc bắt buộc phải cư xử với tôi giống như một đứa bé có thể đã làm nhỏ phát ón.

Mẹ tôi đã đi làm, ba tôi cũng đã đi đâu. Tôi đoán thế, bởi vì hồng thấy chiếc xe tải của ba ở nhà. Tôi ăn vài lát bánh mì nướng và uống một ly nước cam. Rồi tôi ăn thêm một mẫu bánh pizza nhân rau còn sót lại.

Tôi cảm thấy mình bồn chồn và kỳ quặc làm sao í. Như thế tôi đang cheo leo bên bờ một cái gì đó. Như thế cuộc sống của tôi đã trở nên mất cân bằng kể từ ngày hôm qua.

“Rachel có lý lắm,” tôi nói thành tiếng, chỉ cốt được nghe một tiếng người. “Chúng chỉ là đồ sâu bọ. Những con mỗi chú gì đâu. Với lại, cuối cùng thì mình cũng đã thoát ra được rồi kia mà.”

Tôi bước ra ngoài để cảm nhận ánh nắng trên làn da của mình. Làn da người của mình.

Hồng thực sự suy nghĩ về việc mình làm, tôi đi xuống nhà kho, tới cái tủ lạnh mà chúng tôi sử dụng để chứa những thức ăn cho các con thú. Tôi lấy ra một con cào cào đông lạnh đút vô túi quần, rồi đi về phía bìa rừng.

<Ê Cassie> tôi nghe thấy có tiếng nói trong đầu khi tôi bước đi sột soạt qua rừng. <Có chuyện gì mới không vậy?>

Tôi ngẩng đầu và trông thấy Tobias lướt sạt qua. Cậu ấy bay lên, ngoặt gấp một vòng và đậu xuống một cành cây. Bộ vuốt sắc lẹm bám sâu vô vỏ cây.

“Chẳng có gì quan trọng,” tôi đáp.

<Tui nghe nói đêm qua tệ lắm hả?>

“Ừa, bồ vừa nói chuyện với ai vậy?”

<Với Ax chứ còn ai nữa. Ảnh chắc là phải “rụng tim” vì tất cả những chuyện đó.>

Tôi dừng bước. Có cái gì đó trong cách Tobias nói “rụng tim”. “Tobias nè, bồ còn nói chuyện với ai khác không?”

<Đại loại là với Marco,> cậu ấy đáp.

“Và Marco bảo bồ là mình đã phát rồ, đúng hông?”

<Thực ra chữ Marco dùng là “phát khùng” với lại “cuồng” và “chập mạch”. Nhưng cậu ấy nói tất cả những chữ đó với một giọng rất tử tế.>

Tôi bật cười một cách cay đắng. “Phải, mình có hơi chập mạch thiệt đó.” Tôi công nhận.

<Xin chào mừng bồ đã nhập hội mát dây,> Tobias nói giỡn. <Tụi mình sẽ chẳng có đứa nào ra khỏi mọi chuyện này mà còn hoàn toàn bình thường được đâu. Bồ biết mà. Bao nhiêu là cái đáng sợ.>

“Phải, mình phát bịnh lên vì tất cả những chuyện đó rồi,” tôi nói. “Mình đã phải tiêu diệt con mỗi chúa. Mình biết, nó chỉ là một con bọ thôi. Nhưng mình là ai mà có quyền quyết định giết con vật này hay không giết con vật kia chứ? Mình đây nè, nào người bảo vệ cây cối,

người yêu thú, như Marco nói, vậy mà khi đựng chuyện mình chỉ giống như...”

<Giống như tui chứ gì?> Tobias hỏi.

“Giống như bất kỳ một con thú săn mồi nào,” tôi nói một cách vụng về.

<Bồ cảm thấy tệ hại vì bồ phải giết con mồi chúa để sống sót.>

“Lẽ ra mình hồng nên ở đây. Chỗ đó là thế giới của chúng, đâu phải thế giới của mình. Những đường hầm trong khúc gỗ mục kia là toàn bộ vũ trụ của chúng. Mình đã xâm lăng nó. Và khi chúng cản đường, mình đã giết chúng. Việc ấy có khiến bồ nhớ tới kẻ nào không?”

<Coi kìa, bồ hồng phải là một tên Yeerk, và những con mồi hồng phải là con người...> Tobias nói. <Hồng thế so sánh vậy được.>

Tôi chẳng thêm cãi lại. “Nè, mình phải biến hình đây. Mình phải làm một việc gì đó.

<Việc gì mới được chứ?>

Tôi thở dài. “Một việc ngu ngốc, có lẽ vậy. Ở nhà mình có một con chồn hôi mẹ bị thương. Nó có một lũ con nhỏ đang sắp sửa chết. Mình nghĩ là ít nhiều mình cũng biết chúng hiện ở đâu, nhưng mình hồng thế tới đó trong hình dạng một con người.”

Tobias im lặng một lúc. <Lũ chồn hôi con hả? Gần bìa khu trại đồn cây của bọn Yeerk chứ gì?>

“Phải.”

<Tui có thể chỉ cho bồ chúng ở đâu.>

Một khoảnh khắc lạnh ngắt, tôi hồng hiểu được Tobias vừa nói gì. Tôi hồng muốn nghĩ vì sao Tobias... vì sao một con điều hâu đuôi đỏ lại có thể biết chính xác chỗ ở của một lứa chồn hôi mới sinh.

Tôi hít mấy hơi thật dài. Tôi ráng giữ giọng thật bình thản. “Chúng còn sống hay không?”

<Có bốn con vẫn còn sống,> Tobias nói.

Tôi cảm thấy có một sự xúc động lạ thường ít có sôi lên trong lòng mình. Tôi nhìn Tobias trừng trừng. Nhìn những chiếc vuốt sắc lẹm, nhìn chiếc mỏ khoằm ác mọ.

Tôi có thể hình dung bức tranh ấy trong đầu. Cái cách Tobias có thể nhào xuống, lia vuốt ra, quắp những con vật bất lực lên khỏi mặt đất và...

Tôi run cả người. Tôi nắm chặt hai bàn tay lại để ngăn chúng khỏi run lên.

“Mình sẽ đi cứu những gì còn lại của chúng,” tôi nói, giọng hồng còn bình thản được nữa.

<Tôi sẽ giúp bồ,> Tobias tuyên bố.

CHƯƠNG 16

Tôi biến thành ó biển và bay theo Tobias. Cậu ấy dẫn tôi thẳng tới cái điểm mà tôi đã trông thấy đêm trước. Tôi quắp con cào cào đông lạnh trong bộ vuốt của mình. Tôi chẳng hỏi Tobias câu nào, mà cậu ấy cũng chẳng nói gì hết.

Tobias chỉ cho tôi lối vô gần như hồng nhìn thấy được của cái hang chồn hôi, rồi bay đi. Tôi biết là cậu ấy sẽ gặp Jake để kể cho Jake nghe tôi làm cái trò gì. Và tôi biết mình đã làm tổn thương Tobias vì đối xử với cậu ấy một cách lạnh lùng như thế.

Nhưng, nói cho ngay, lúc ấy thì tôi bất cần. Tôi chỉ muốn kiếm cho ra những con chồn hôi con ấy thôi. Tôi chẳng biết tại sao, nhưng trong tâm trí tôi lũ chồn hôi con ấy đã trở thành vô cùng quan trọng.

Khi Tobias đã khuất dạng, tôi bắt đầu biến hình.

Lần biến hình này hồng khó lắm. Trong quá trình biến đổi tôi vẫn giữ được hai mắt, hai tai và một cái miệng. Hồng giống như khi biến thành côn trùng.

Một cảm giác đã thành quen thuộc của việc co rút. Và sự bất ngờ khi có một cái đuôi to đùng và bùm xùm mọc ra từ đốt xương cùng. Nhưng tôi đã biến thành sóc một lần rồi. Lần này cũng khá giống như thế.

Nhưng đến bộ lông thú thì khác. Ồ, trước đó tôi đã mọc lông thú rồi, song chưa bao giờ tôi có bộ lông dài thế, sang trọng thế, ấn tượng thế. Có thể nói đó là một chiếc áo khoác bằng lông thú chính hiệu. Hầu hết màu đen, nhưng có một dải màu trắng chạy dọc sống lưng xuống tận đuôi.

Các giác quan của chồn hôi chẳng có gì đặc biệt. Thính giác có thể tốt hơn của con người chút xíu. Khứu giác thì tuyệt nhưng thị giác lại kém.

Và thân thể của chồn hôi chẳng lạnh lẽo cũng chẳng mạnh mẽ. Nó phải lết chân và hơi lạch bạch khi bước đi, khi muốn chạy thì hóa ra lại lạch bạch thêm một chút nữa.

Bàn chân trước của tôi bây giờ có thể quắp và giữ các vật, nhưng vẫn thua xa hai bàn tay người của chính tôi trước đó.

Chính bộ óc và bản năng của chồn hôi mới có vẻ lạ lùng hơn cả. Tôi

đã từng ở trong những bộ óc chỉ chứa đựng toàn là sợ hãi hay đói khát. Những bộ óc bị kích động như thế được nuôi bằng chất adrenalin vậy đó.

Nhưng cái bộ óc này, nơi tập trung các bản năng này, lại thiệt là... dịu dàng. Và hồng biết sợ. Hồng vênh váo và tự tin như bộ óc của một loài thú dữ, chỉ đơn giản là hồng biết sợ.

Tôi là một con thú chẳng lớn hơn một con mèo nhà. Hồng có hàm răng nhọn hay bộ vuốt sắc. Vậy mà chẳng có con vật nào trong rừng dám gây chuyện với tôi. Tôi cảm thấy sự êm ái của niềm tin tuyệt đối.

Tôi có thể nghe thấy tiếng ngoeo ngoeo của lũ chồn hôi con trong hang.

Tôi lạch bạch đi tới cửa hang và đút đầu vô trong. Hang tối hù, nhưng tôi nhận ra được bốn con vật nhỏ xíu, bất lực - bốn con chồn hôi con. Chúng hồng còn đỏ hỏn, nhưng cũng chưa đủ khả năng tự vệ hay đi săn mồi.

Tôi biết có một số người nghĩ rằng loài vật thì hồng có xúc cảm. Nhưng lũ thú con này thực sự sung sướng khi trông thấy tôi. Và có cái gì đó trong bộ óc chồn hôi của tôi bỗng thư giãn và vui hẳn lên khi nhìn thấy chúng.

Tôi lấy ra con cào cào đông lạnh, giờ đây đã rã đông. Tôi bỏ vô cái lỗ nhỏ đào trong lòng đất. Tôi cuộn mình lại, và lũ nhóc nép cả vào người tôi. Tôi cho chúng nó ăn con cào cào.

Tôi biết rằng mình chỉ có được hai tiếng đồng hồ trong lột biến hình. Nhưng mặc dù mới vừa ngủ dậy có vài giờ trước đó, đột nhiên tôi lại cảm thấy buồn ngủ. Lũ nhóc đã chén xong bữa. Chúng hồng còn lo chết đói. Giờ đây tôi cảm thấy buồn ngủ và thanh thản vô cùng...

BRÙM!

“Hê hê! Bờ có ở trông không đó, Cassie?”

Tôi thức dậy. Mình đang ở đâu thế này? Xung quanh tối hù. Mình đang nằm trên giường hả? Mình đang... ờ, không, hay mình đang ở trong tổ mối?!

Bốn chú nhóc vẫn ngủ, cuộn tròn và nép vào người tôi. Tôi đang ở trong cái hang chồn hôi. <Cái gì vậy?> tôi hỏi.

“Mình đây, Jake đây mà. Cassie, hãy ra khỏi đây mau. Ngay bây giờ! Bờ đã biến hình được gần hai tiếng rồi đó!”

Câu ấy đã làm tôi tỉnh hẳn. Tôi vọt ra khỏi hang chồn và lập tức hoàn hình.

Jake thì đang đứng đó cùng với Marco. Tobias thì đậu trên một nhánh cây.

Trước đây tôi đã từng thấy Jake nổi khùng. Nhưng tôi chưa bao giờ thấy bạn ấy phát khùng như lần này. “Bồ đang làm cái quái gì vậy hả?!” Jake hét lên, chẳng thèm đợi tôi hoàn hình người xong. “Chỉ mười phút nữa là bồ sẽ suốt đời là một con chồn hôi!”

<Mình buồn ngủ quá,> tôi thanh minh. Miệng tôi còn chưa thành hình đầy đủ.

“Bồ mất trí rồi hả? Bồ có chuyện gì vậy?” tôi chưa bao giờ để ý rằng Jake có một cái gân nổi gồ lên trên trán khi bạn ấy giận dữ.

“Coi kìa, mình xin lỗi mà,” tôi lung búng khi đã hoàn hình xong.

Jake còn lâu mới tha cho tôi. “Tụi mình có được quyền năng này đâu phải để làm những chuyện như vậy chứ. Tụi mình đâu thể tìm cách cứu từng con chồn hôi bị lạc trên thế giới,” Jake tiếp tục la. “Chúng ta là một đội quân, một đội quân nhỏ bé, yếu ớt, thảm hại, quân số lèo tèo. Tobias thì đã bị kẹt cứng trong lối biến hình. Nhưng thà là bị kẹt trong khi chiến đấu với bọn Yeerk như cậu ấy, chứ tui hông thể tin là bồ để cho mình xem chút nữa là bị kẹt chỉ vì mấy con chồn hôi!”

Marco bước tới và đặt một bàn tay lên vai Jake, gần như kéo cậu ấy lại. “Coi kìa, ổn cả rồi mà, Jake. Nhỏ Cassie ổn rồi mà.”

“Đó là nhờ Tobias chứ đâu phải nhờ cô,” Jake gắt.

Tôi hông biết nói sao nữa. Tôi bị choáng quá mức. Và nói cho ngay, tôi khá hài hùng vì cái điều xem chút là xảy ra cho tôi.

Jake đứng sát vô tôi, mặt ghé sát mặt tôi. “Mình biết bồ đã trải qua những kinh hoàng thực sự vào đêm hôm qua. Mình cũng ở đó mà. Và mình cũng có những con ác mộng. Mình biết cái gì đang diễn ra trong đầu bồ lúc này.”

“Mình ổn mà,” tôi lầm bầm.

“Thôi im đi và nghe mình nói đây,” Jake nghiêm giọng, nhưng cơn tức giận đã qua rồi. “Mình lo cho bồ lắm, Cassie à. Tất cả tụi này đều lo cho bồ. Và tất cả tụi này đều cần có bồ.”

“Để chiến thắng á?” tôi vặn lại. “Bồ cần có mình để ướn nhau hả? Nhưng nếu mình hông muốn đánh đấm thêm nữa thì sao? Nếu mình

ngán hết cả rồi thì sao nào? Mình đã chiến đấu đủ lắm rồi.”

“Bồ đã chiến đấu quá đủ rồi là khác. Hàng trăm lần vẫn hơn mức đủ ấy chứ. Nhưng bọn Yeerk vẫn còn ở đây...”

Tôi nhún vai. “Kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu,” tôi nói. “Đó là một phần của lẽ tự nhiên. Con người bao giờ cũng thắng, những loài vật khác bao giờ cũng thua. Có thể bây giờ đến lượt chúng ta thua chứ sao.”

Jake gật đầu. “Đây hẳn phải là chuyện của một giống loài có tên là loài người. Đây là chuyện của những con người mà chúng ta quen biết. Những con người mà chúng ta nhìn thấy hàng ngày. Anh trai của mình, anh Tom, là một trong số họ. Vậy thì tại sao bồ hẳn tới mà nói với Tom rằng anh làm nô lệ cho bọn Yeerk là hay lắm bởi vì bây giờ tới lượt chúng ta bị uýnh như tử rồi?”

Jake quay lưng và bước đi.

“Jake? Ừm... con chồn hôi mẹ chỉ có thể trở lại chỗ này sau khoảng một, hai ngày nữa. Mình đâu có thể bỏ mặc mấy nhóc này.”

Jake chống hai tay lên hông và ngó tôi trừng trừng. “Bồ hẳn thể ở trong lột biến hình quá lâu, bồ biết mà.”

“Mình biết chứ. Nhưng mình phải chắc chắn rằng hẳn có bọn thú săn mồi lớn vón ở đây. Mình phải đem thức ăn cho chúng. Và đôi lúc mình phải biến hình để chúng có được hơi hướng của mẹ chúng trong khu rừng hoang này. Coi nè... mình biết là điều đó có vẻ ngu xuẩn đối với bồ hoặc Marco hay có thể là với bất kỳ ai. Nhưng mình phải làm chuyện đó.”

<Tôi sẽ trông chừng chúng nó cho,> Tobias nói.

Tôi đã quên bém là thính giác của loài điều hâu cực nhạy.

“Ừm, được rồi. Tội mình sẽ làm gì đó để giải quyết vụ này.” Jake kết luận. “Cứu lũ chồn hôi này...”

“Cảm ơn Jake,” tôi nói. “Và... xin lỗi nha. Mình hẳn có ý làm cho bồ phải sợ hãi đâu. Mình nghĩ bây giờ thì mình sẽ ổn mà.”

Jake nở nụ cười từ tốn của riêng bạn ấy. “Mình cũng sẽ ổn thôi, Cassie. Chừng nào còn có bồ ở gần bên...”

Tôi nghe tiếng Marco bùm miệng cười ở ngay gần đó và tôi cũng bật cười.

CHƯƠNG 17

“Hừ, việc này còn hơn là điên khùng nữa đó,” Marco tuyên bố. Vào buổi chiều cùng ngày, một buổi chiều Chủ nhật, bọn tôi tập hợp đầy đủ xung quanh cái hang chồn hôi. “Vậy là tụi mình sẽ nuôi những bé bi chồn hôi nhỏ xíu thú vị hoặc này hả?”

“Có gì là điên khùng kia chứ?” Rachel hỏi giọng gay gắt.

“Chúng là lũ chồn hôi,” Marco ngó từ Rachel tới Jake rồi tới Ax, làm như chỉ có mình cậu ta là người duy nhất tỉnh táo trong cái nhà thương điên này.

“Chúng nó dễ thương đó chứ,” Rachel nói.

“A, biết rồi, ‘Dễ thương’. Hay lắm, hai tiếng đó chắc chắn có thể giải thích mọi thứ trên đời.”

Jake cắt ngang. “Chúng còn quá non nên Cassie hồng thể đem chúng về Dưỡng đường vì sợ chúng sẽ bén hơi người, nhiễm thói quen sống với người. Vì vậy, tụi mình phải chăm sóc... lũ chồn hôi này... cho tới khi mẹ chúng từ Dưỡng đường trở về.”

<Chồn hôi có phải là loài vật thiêng đối với con người không?> Ax hỏi.

“Mọi giống vật đều thiêng liêng đối với Cassie,” Marco đáp.

“Nè, mấy bồ, tụi mình đang cách trại đồn cây của bọn Yeerk có ba trăm mét. Chúng có các máy phát hiện, có tụi cảnh vệ. Tobias đang canh chừng ở trên cao, cho nên tạm thời lúc này tụi mình được an toàn, nhưng hồng chủ quan được đâu. Cassie, bồ hãy nói cho mọi người biết phải làm gì đi.”

“Thế này nha, ngày mai và ngày kia, trong lúc tụi mình đi học thì Ax và Tobias sẽ ngó chừng hang. Thỉnh thoảng, Ax sẽ biến thành con chồn hôi mẹ. Tobias thì tuần tra từ trên cao. Mình sẽ đem thức ăn đông lạnh tới để cậu ấy khỏi phải đi săn mồi trong suốt thời gian này.

“Ồ, lại món thịt chuột đông lạnh không béo,” Marco chọc.

<Tụi nghe thấy rồi đó,> Tobias nói vọng xuống từ phía trên những ngọn cây.

“Tụi biết là bồ nghe được mà,” Marco cười toe toét.

“Còn sau giờ học và suốt cả đêm, bọn mình sẽ thay phiên nhau trực. Mình sẽ đảm nhận phần lớn việc biến hình chồn hôi, nhưng trong các

giờ giải lao, cần phải có Jake, Rachel và Marco giúp việc tuần tra canh phòng.”

Marco giơ hai tay lên trời.

“Bồ chịu hông Marco?” tôi hỏi.

“Liệu tui mình có phải mặc áo thun hay xài các nhãn dính có in dòng chữ “hãy cứu lấy Chồn hôi” không đó?”

“Coi kia... mình biết là việc này có vẻ ngu ngốc mà.” Tôi nói.

“Chẳng ngu chút nào đâu,” Marco nói. “Này nha, ba tui nghĩ là tui đã gia nhập một băng đảng nào đó vì hiếm khi tui có mặt ở nhà. Tui hông thể ngủ được vì cứ lúc nào ráng dỗ giấc ngủ thì đột nhiên tui lại biến thành một con mồi, vậy là tui thét lên và tỉnh giấc. Tui chả bao giờ có thì giờ rảnh để ngồi coi ti vi, vì những lúc đó tui lại phải tham gia vô việc tìm cách ngăn chặn bọn Yeerk quét sạch khu rừng và bắn hạ Người Chim kỳ dị cùng với tên Andalite biết đọc Alnamac. Tóm lại, tui biết rằng chương trình trung học gay go lắm, nhưng cái công việc này còn gay go hơn chút xíu.”

Jake ngó Marco vẻ hoài nghi, “Vậy là nói cách khác, bồ lấy làm vui lòng mà giúp đỡ chứ gì?”

Có lẽ đây là lần đầu Jake làm cho cả bọn phì cười. Kể cả Marco.

Marco nhún vai. “Mấy bồ biết đó, thiệt tình tui thấy nhẹ nhõm khi khám phá ra là Cassie cũng bắt đầu bị chạm mát rồi. Cả bọn đều đã biết những cái khùng của Rachel, của tui. Còn Cassie từ lâu nay là đứa tỉnh táo duy nhất trong bọn. Giờ thì... xin chúc mừng Cassie tham gia hội mát đây. Hãy cứu lấy lũ chồn hôi! Hãy ôm lấy cây cối! Hãy cho chó quyền bầu cử!”

Cả bọn cười rân, tôi cũng hông thể nhịn cười. Marco bao giờ cũng lôi việc tôi là nhà bảo vệ môi sinh ra làm trò cười. Thường thì như vậy chả xi nhê, vì tôi biết mình tin vô cái gì.

Nhưng bây giờ thì sự hài hước của cậu ấy làm nhói lòng tôi hơn một chút.

Tôi hông cứu những con cá voi, gấu trúc hay cú đêm. Tôi cứu một nhúm chồn hôi. Trên thế giới này có biết bao nhiêu là chồn hôi đó chứ. Chính xác thì chúng đâu có bị lâm nguy.

Tất cả lại dẫn tôi nghĩ về một con mồi chúa. Một con bọt. Tôi đã giết một con bọt, và vì lý do nào đó, điều ấy đã làm lung lay niềm tin sâu

xa nhất của tôi.

Có thể Marco nói đúng.

Tôi phát khùng rồi.

CHƯƠNG 18

Suốt hai ngày sau tụi tôi thay phiên nhau chăm sóc đám chồn hôi con. Và mặc dù có vẻ khó tin, công việc này lại hóa ra có kết quả. Dù ít dù nhiều.

Hồng biết có làm không nữa, nhưng tôi nghĩ là những đứa khác cũng bắt đầu thích thú công việc này. Điển hình là Marco, sau tua đầu tiên của mình, cậu ấy đã quyết định phải đặt tên cho lũ nhóc.

“Joey, Johny, Marky và C.J.,” Marco thông báo như thể đó là điều hiển nhiên. “Băng Ramones. Cha đẻ của nhạc punk rock. Họ sẽ được tôn vinh. Cái con có dải lông trắng hơi lan rộng kia kìa! Nó là Joey. Bây giờ đến Johny...”

Ba ngày sau, ngay khi tan trường, tôi tới hang chồn hôi và phát hiện Tobias đang bay lên khỏi miệng hang.

<Chào Cassie.>

“Tình hình ra sao, Tobias?”

<À, vừa có chút lộn xộn. Một con lửng đói bụng đã dùng chân ở đây ngo ngoè, nhưng tui đã đuổi cổ nó đi rồi.>

“Lũ nhỏ ồn cả chứ?”

<Vẫn còn nguyên cả bốn con, nếu như ý bồ muốn hỏi điều đó,> Tobias trả lời. <Nhưng chúng hồng nằm yên trong hang đâu. Chúng ra ngoài ngo ngoè trời ngo ngoè đất. Đặc biệt là Marky. Như vậy hồng hay lắm đâu. Nhất là nếu chúng lại ra ngoài lúc đêm hôm.>

Tôi biến thành con chồn hôi mẹ và bò vô hang. Tobias nói đúng: lũ nhóc hết sức hiếu động. Chúng đã lanh lẹ hơn, và bản năng thúc đẩy chúng tìm ra thám thính cái thế giới vĩ đại bên ngoài cửa hang.

<Có lẽ mình nên dẫn chúng đi dạo một vòng.> Tôi bảo Tobias.

<Liệu đó có phải một ý tưởng hay không?> Tobias hỏi.

<Hay là cái chắc. Tại sao không? Bồ cũng cần phải giải lao, đuổi cánh chút đỉnh mà...>

Tobias hỏi lòng vì có cơ để bay đi. Nhưng ngay khi cậu ấy bay khỏi, tôi bỗng thấy nghi ngại cho cái ý tưởng sáng chói của mình. Làm sao tôi có thể theo sát dấu chân lũ nhóc đây? Nếu chúng lạc mất thì sao?

Nhưng rồi, trong khi tôi còn đang phân vân thì Marky đã nhào ra ngoài hang và tôi phải chạy vội ra để bắt kịp nó.

Ngay khi tôi vừa xuất hiện, nhóc Marky lập tức ngoan ngoãn lui lại đằng sau tôi. Ba đứa kia cũng chạy ra, lần lượt từng con một. Và tôi thực sự ngạc nhiên khi thấy chúng xếp hàng y như một lũ học trò lớp một biết vâng lời.

<Hay lắm,> tôi nói, mặc dù dĩ nhiên là bọn nhóc hồng thể hiểu được tôi nói gì. <Mẹ con mình đi dạo một cái nào.>

Tôi lạch bạch bước đi, được khoảng mười bước tôi quay đầu nhìn lại qua vai. Cả bốn tên nhóc kia vẫn xếp hàng một phía sau tôi. Trong chừng mực nào đó, tôi là mẹ của chúng và chúng đã được chương trình hóa để đi theo tôi.

Tôi lạch bạch bước đi với một cảm giác hơi lạ lùng nhưng hạnh phúc.

Chúng tôi đi dạo như thế trong nửa giờ. Thịnh thoảng lại dừng bước để hít ngửi. Phần lớn là mùi của các con vật khác nhau.

Và rồi tôi nhận ra là chúng tôi hồng thể chỉ đi dạo sông thể này mãi. Bọn nhóc đang đói bụng. Tôi là mẹ của chúng. Và nhiệm vụ của tôi là cung cấp cái ăn cho chúng.

Nếu như tôi hồng dạy chúng bắt sâu bọ, thì chúng hồng thể sống sót. Chồn hôi ăn một số cây cỏ, nhưng chúng cũng xơi dế, bọ ngựa và châu chấu, thậm chí cả chuột chù lẫn chuột nhắt nữa.

Tôi dừng bước và nhìn lại lũ nhóc “của mình”. Bốn trái banh nhỏ màu đen và trắng bù xù gần như giống hệt nhau. Bốn cái mõm nhỏ tò mò quan sát tôi. Đợi coi tôi làm gì và háo hức học theo.

Tôi đã cho chúng ăn những con châu chấu và chuột đồng lạnh lấy từ Dưỡng đường - những món quà tôi thường đem cho Tobias từ khi cậu ấy quá bận rộn hồng thể đi săn mồi cho tử tế. Nhưng lũ nhóc này hồng thể trông cậy con người cho chúng ăn cả đời.

Đột nhiên... một tiếng rầm rĩ! Con vật nào đó đang lao qua rừng, liều lĩnh, hoang dại, náo động. Và nó lao thẳng về phía chúng tôi!

Tôi vội dẫn lũ nhóc quay lại hang, nhưng tiếng động ngày càng lại gần hơn. Nó tiến tới quá lạ! Tôi thử đánh hơi coi nó là cái gì, nhưng gió đã thổi bạt cái hơi ấy đi.

Thế rồi... GÂU! GÂU! GÂU!...

Một con chó!

Nếu là một con chó sói thì nó sẽ hiểu biết hơn đây. Một con sói chắc

đã từng trông thấy bộ lông hai màu đen trắng này và quyết định đi chỗ khác chơi. Một con gấu cũng sẽ hiểu. Bất cứ con thú hoang nào cũng biết là đừng quấy rầy một con chồn hôi trưởng thành thì hơn.

Nhưng con chó bự con và hạnh phúc này lại hồng phải là thú hoang. Nó sống với người. Nó tuyệt đối chẳng biết gì về loài chồn hôi hết.

Hồng hề nghĩ ngợi, tôi quay lưng lại phía con chó. Tôi vênh đuôi lên cảnh báo.

Con chó vẫn cứ xộc tới. Lưỡi nó thè ra lủng lẳng ở một bên mép, dớt dài chảy nhều nhão. Nó đang rất vui vẻ vì trước mắt có một lũ vật nhỏ xíu màu đen để nó chơi đùa.

Lũ nhóc vẫn xếp hàng một. Chúng quan sát tôi một cách chăm chú.

Điều đó làm tôi mắc cười quá - nếu như tôi có thể cười được. Đó là một thời điểm lớn lao đối với chúng - chúng sắp được học để biết vì sao hồng có con vật biết điều nào dám chọc vô những con chồn hôi trưởng thành.

Tôi hồng có kinh nghiệm gì về xịt xạ. Nhưng phần trí óc của loài chồn hôi trong trí óc của chính tôi biết chính xác phải làm gì.

Tôi nhắm đích.

Tôi nhìn qua vai để phán đoán khoảng cách.

Tôi nhắm đúng mặt con chó và xịt.

Đúng vào khoảnh khắc đó, tôi có cảm giác kỳ lạ là tôi biết con chó kia. Nhưng lúc ấy đã quá muộn, quá muộn rồi.

Trong khoảng ba mét, tia xịt trúng đích, chính xác như một trái đạn thông minh được điều khiển bằng tia laser.

GÂU? GÂU?

Con chó sững lại. Ánh mắt nó toát lên vẻ hãi hùng ghê gớm. Làm sao có thể như vậy được? Làm sao con vật nhỏ xíu màu đen trắng kia có thể làm như thế với nó chứ?

Và rồi, tôi nghe thấy một điều khiến tôi cảm thấy thực sự lúng túng.

"Homer? Có chuyện gì đấy, cậu cả?" Jake hỏi. "Ô, ô, Homer! Tao đã bảo mày đừng có theo tao vô rừng kia mà."

"Ủửử..." con Homer rên rỉ thảm thương.

Jake, Marco, Rachel và Ax chạy ủa tới. Marco đã phì cười ra rồi.

"Bồ đã tưới cho Homer một bãi!" Marco cười rinh rích. "Cassie đã xịt Homer! Chờ chút, phải Cassie hông đó?"

Tôi thực sự muốn làm ra vẻ mình là một con chồn hôi khác, nhưng hông được...

<Xin lỗi nha Jake,> tôi nói.

“Trời ơi, thúì quá,” Rachel bình luận. “Đừng mịch lòng ghen Cassie. Nhưng mà... eo ơi!”

<Mê hoặc thiệt đó,> Ax thốt lên. <Có thể đây là cái mùi kinh khủng nhất tôi từng ngửi thấy.>

Con Homer tìm cách chúi vào Jake, nhưng dù có yêu quý con chó của mình cách mấy, Jake cũng hông thể chấp nhận việc này. “Hông được đâu, cậu cả to đầu ạ. Tao đã bảo mày ở nhà kia mà. Thôi được, Homer, mày phải về nhà với tao thôi. Nào, về nhà, VỀ NHÀ, cậu cả!”

Con Homer đi đến kết luận rằng nó rút cuộc thì ở nhà tốt hơn ở rừng. Nó lon ton chạy đi, cái đuôi cụp xuống giữa hai chân sau.

<Cái mùi này làm tôi điên lên mất,> Ax nói. <Dám bỏ chạy chứ chả chơi.>

“Cho tui đi theo với,> Marco thì thảo.

“Hay quá đi mất,” Jake nói. “Ba mẹ mình sẽ tha hồ hoan nghênh con Homer khi nó về nhà với mùi chồn hôi sặc sụa. Trời ạ, tụi mình phải đi khỏi chỗ này thôi... Thiệt tình là tởm quá đi mất.”

Mẹ con chúng tôi rời khỏi cái nơi vừa diễn ra màn xịt xạ, trở về hang. Tôi dẫn lũ nhóc vô hang, chúng có vẻ hạnh phúc khi được nằm cuộn tròn mà ngủ sau một cuộc dạo chơi đầy ấn tượng.

Tôi lại ra ngoài hang và hoàn hình.

“Con Homer sẽ ổn nếu bồ tắm rửa cho nó bằng nước cà chua và để nó ở bên ngoài vài bữa,” tôi nói với Jake. “Xin lỗi nha.”

“Con Homer phải xin lỗi bồ ấy chứ.” Jake đáp. “Nhưng thôi, có chuyện quan trọng đây nè. Cassie à, tụi này tới để kiểm bồ với Tobias. Vì cái nhà ông Farrand ấy mà. Marco và Ax đã phát hiện ra là ông Farrand hông tới vào cuối tuần đâu, mà tới sớm hơn đó. Ông tới để bỏ lá phiếu quyết định việc đốn cây ở khu rừng này. Thực tế là ông sẽ có mặt ở đây trong khoảng một giờ nữa.”

CHƯƠNG 19

“Tụi mình có một giờ để lên kế hoạch và chuẩn bị,” Jake nói. “Một giờ. Đúng ra là hồng tới, vì còn phải vô vị chí nghênh tiếp nữa chứ.”

“Vậy bi giờ phải làm gì?” Marco hỏi. “Tụi mình đã biết ông Farrand này là người có tiếng nói quyết định cuối cùng trong việc có cho phép đồn cây hay không. Lại biết rằng ông hồng phải là một tên Mượn xác, nếu không thế thì ông đã biểu quyết cho phép việc đồn gỗ bắt đầu lâu rồi.”

“Nhưng tụi mình cũng biết rằng bọn Yeerk sẽ hồng để cho ông có cơ hội lựa chọn,” Rachel lật lại. “Khi ông tới đây kiểm tra thực địa, chúng sẽ đề ông ra mà ký sinh. Chắc chắn ngay lúc này đã có một con sên nằm sẵn trong một cái bồn, chỉ đợi lúc bò vô tai của ông.”

<Có thể chúng sẽ tìm cách thuyết phục ông ta,> Ax gợi ý. <Chúng thích có sự ký sinh tự nguyện hơn. Và sau khi dụ ông bỏ lá phiếu chấp thuận, chúng sẽ để cho ông thoải mái ra về.>

“Vậy tụi mình sẽ làm gì đây, tấn công hả?” Rachel hỏi. “Lao vào và quật tung lên chứ gì nữa?”

<Ê, xuyt,> Tobias lên tiếng.

“Gì vậy?” Rachel hỏi cậu ấy.

<Mấy bồ hồng nghe thấy gì hả? Ngay cả tai người cũng phải nghe thấy chứ.>

Cả bọn dỏng hết tai lên. Ờ há, rõ ràng có tiếng động cơ diesel theo gió vọng tới.

“Có thể các ông bạn Yeerk của tụi mình xếp lại các thiết bị cho ngay hàng thẳng lối để đón tiếp vị ủy viên,” Jake đoán. Nhưng rồi bạn ấy suy nghĩ thêm và bảo: “Tobias? Bồ thử bay lên ngó một cái coi sao?”

Tobias vỗ cánh vút lên, vượt qua ngọn cây và mất hút.

“Nào, bây giờ trở lại công việc,” Jake tiếp tục. “Cách này hay cách khác thì ông Farrand này cũng là chìa khóa của vấn đề. Nếu ông biểu quyết thuận, bọn Yeerk có thể đồn trại khu rừng này. Nếu ông biểu quyết chống, chúng sẽ phải dừng tay.”

“Với điều kiện chúng cho Farrand đủ thì giờ sống để mà biểu quyết chống.” Rachel chỉnh lại.

“Đó lại là nhiệm vụ của tụi mình,” tôi gợi ý. “Tụi mình phải bảo vệ

mạng sống của ông Farrand, và giữ cho ông hồng trở thành kẻ Bị mượn xác.”

Tất cả đều gật đầu.

“Dở một điều là mình chẳng biết làm chuyện ấy thế nào,” tôi thừa nhận.

Đúng lúc đó, Tobias từ trên trời lao vọt xuống. <Chúng nó đã khởi sự rồi!> cậu ấy la lên khi bay vọt qua để đậu lên một cành cây.

“Khởi sự cái gì kia?” tôi hỏi.

<Bọn Yeerk. Chúng đã bắt đầu đốn cây. Và chúng sẽ càn tới đây nhanh thôi!>

“Hừ,” Jake thốt lên. “Vậy là rõ rồi. Chúng hồng tha ông Farrand đâu.”

“Chúng chẳng thèm lo ông nhìn thấy gì khi ông tới đây,” Rachel nói. “Chúng hồng thèm thuyết phục ông đâu. Vậy là có một con sên Yeerk dành sẵn cho ông rồi.”

<Mấy bồ hồng hình dung nổi những cỗ máy đó đốn cây lẹ như thế nào đâu!> Tobias run lên trông thấy. <Chúng đốn cây cứ như là nhà nông cắt lúa í.>

<Và tụi mình có một tiếng đồng hồ để giúp vị ủy viên kia,> Ax nói. Hai con mắt vôi của anh hướng về cái hang chồn hôi. <Lũ nhỏ nằm ngay trên đường đi của bọn phá rừng, nếu Tobias nói đúng.>

Tôi đợi Marco đưa ra một nhận xét châm chọc về việc hồng ai rảnh hơi lo mấy con chồn hôi vào cái giờ phút như thế này. Nhưng thật ngạc nhiên, cậu ấy bảo: “Ê, hồng kẻ nào được lộn xộn với lũ chồn hôi nha. Chúng được đặt dưới sự bảo hộ chính thức của hội Animorphs rồi đó.”

Marco nháy mắt với tôi và giơ nắm tay chào theo kiểu nhà binh. “Hãy cứu lũ chồn hôi, hỡi chị Trái Đất!”

Marco là tay chương ách vậy đó. Nhưng thế rồi, đúng vào lúc bạn ngỡ là cậu ấy sắp làm bạn phát khùng lên thì cậu ấy sẽ làm tất cả vì bạn.

“Ừa, chúng là lũ chồn hôi của tụi mình,” Rachel tuyên bố. “Hồng kẻ nào được lộn xộn với chúng.”

“Xin lỗi nha,” Jake cắt ngang. “Mình cần một kế hoạch! Ai có kế hoạch gì không?”

“Thế này...” tôi bắt đầu.

“Thế nào cơ?” Jake hỏi tôi.

Tôi nhún vai. “Nếu ông Farrand là chiếc chìa khóa, thì tụi mình cần đoạt lấy chiếc chìa khóa ấy. Đúng không? May mắn là chúng sẽ phải đóng trường lực lại để cho ông vô được trong trại. Đó chính là lúc tụi mình cướp ông trong tay bọn Yeerk. Bằng bất kể giá nào.”

“Cướp Farrand ư,” Marco phản đối. “Thiệt là đơn giản. Nhẹ nhàng. Nhưng, với lực lượng của bọn Yeerk trong trại cây thì đó hoàn toàn là một vụ tự sát. Tui ngạc nhiên với kế hoạch của bồ đó Cassie. Thông thường Rachel mới là kẻ hay vẽ ra những kế hoạch tự sát như vậy.”

“Thế bồ có ý gì hay hơn không?” Jake chất vấn Marco.

“Tụi mình có thể về nhà coi ti vi.”

“Coi như hông có.” Jake xoa hai bàn tay vào nhau. “Vây là được rồi. Tụi mình cướp ông Farrand ngay khi ông xuất hiện. Trong lúc ấy, tụi mình phải cản trở những cỗ máy đồn cây kia lại.”

Rachel toét miệng cười. “Tuyệt cú mèo luôn.”

Tôi cảm thấy muốn ngã bịnh.

CHƯƠNG 20

Chỉ có một con đường cho xe hơi vô trại đồn cây của bọn Yeerk. Muốn vô đó, xe phải chạy theo con đường dài bản thủ mà chúng đã xẻ qua rừng.

Jake muốn tôi đi cùng Tobias coi thử liệu có thể phát hiện ông Farrand ngay khi ông tới hay không.

Jake có những quyết định nhanh chóng. Bạn ấy, Marco, Rachel và Ax bỏ đi, để lại tôi và Tobias.

Tôi ngược lên nhìn Tobias, vẻ ân hận. “Thế là còn lại bồ với mình.”

<Có bồ đi cùng là tui vui rồi,> Tobias nói.

Tôi bắt đầu biến thành ó biển. Đó là loài chim săn mồi quen thuộc của tôi khi biến hình, con vật độc nhất có thể đi đôi với Tobias trong không trung.

“Tobias nè, có điều này vẫn làm mình áy náy. Kể từ lúc... bồ biết đó... Mình muốn cất bỏ cái gánh nặng ấy khỏi ngực mình. Mình rất tiếc là đã nổi khùng lên với bồ về vụ lũ chồn hôi con. Bồ chỉ làm cái việc mà bồ phải làm thôi mà,” tôi nói.

Tôi cảm thấy được các lóng xương của mình mỏng đi và hõm vào. Những chiếc lông vũ màu xám bắt đầu vẽ nên những họa tiết trên hai cánh tay tôi.

<Tui có thể sống bằng những thức ăn mà mấy bồ đem tới,> Tobias bộc lộ. <Tui chẳng bị bắt buộc phải săn mồi.>

“Thế thì tại sao bồ vẫn săn?” tôi hỏi, trước khi miệng tôi biến đổi thành cái mỏ chim.

<Là bởi vì tui đâu chỉ là một con người. Tôi còn là một con điều hâu nữa chứ. Loài điều hâu săn những con mồi còn sống. Nếu như tui để mấy bồ giết chóc giùm tui thì có hay ho gì hơn không? Nếu như tui xoi một con chuột đông lạnh mà bồ mua từ một nhà cung cấp thực phẩm nào đó thì liệu có đạo đức hơn không?>

<Coi kìa, Tobias. Mình biết tất cả mọi điều về quy luật của thiên nhiên mà. Mình biết về những loài thú săn mồi và các con mồi. Mọi sự... mọi sự trên đời này rắc rối thiệt đó. Làm sao phân biệt cái đúng cái trật trong mớ lộn xộn ấy kia chứ?>

Những chiếc lông vũ màu trắng như tuyết mọc trên khắp phía trước

người tôi thay thế cho lớp vảy của bộ đồ biến hình. Hai bàn chân tôi đã biến thành chiếc vuốt màu xám lơ.

<Tôi cũng chẳng biết nữa. Tôi đoán là nếu tôi chạy lung tung giết chóc mà hồng phải để phục vụ bữa ăn của tôi thì như vậy là trật. Nhưng loài điều hâu cũng có quyền sống hồng thua gì loài chuột hay chồn hôi chứ.>

Hai con mắt người của tôi nhường chỗ cho thị giác tuyệt vời đáng kinh ngạc của loài ó điều. Màu mắt thì có khác một chút vì những con mắt này phải thích ứng với việc nhìn qua làn nước. Ó biến ăn cá. Thiên nhiên cấu tạo những con mắt ấy để nhìn thấy cá, ngay cả dưới mặt nước lấp lánh của sông hồ.

<Sẵn sàng bay chưa?> Tobias hỏi.

Tôi vỗ cánh vài lần. <Lên đường,> tôi hô lên, rảng tỏ ra hăng hái như Rachel.

Tobias vỗ cánh, bắt một cơn gió ngược và đột ngột vút lên gần như theo chiều thẳng đứng. Tôi dang rộng cánh và co những bắp cơ không biết mệt mỏi. Phạt, phạt, phạt, và tôi cũng bắt được ngọn gió. Tôi vỗ cánh để vượt khỏi ngọn cây, rồi một cơn gió mạnh hơn thốc tới và tôi vút lên cao.

Véo! Tôi vỗ cánh thật mạnh, hưởng thụ cái cảm giác say vì tốc độ.

Tobias bay phía trước mặt tôi, và trong khi bay, tôi quan sát cậu ấy. Tôi quan sát những chuyển động cực kỳ tinh tế của đôi cánh. Dường như cậu ấy có khả năng điều khiển từng chiếc lông vũ riêng biệt. Với cậu ấy, ngọn gió hồng vô hình. Nó là một cơn đường, rõ ràng như một cơn đường nhựa vậy đó.

Trong khi bay theo Tobias, tôi cảm thấy bộ óc ó biến ở trên dưới óc mình đang điều chỉnh và phản ứng với ngọn gió. Hai con mắt tôi nhìn rõ từng chi tiết nhỏ, nhận ra từng con vật, từng cái lỗ có thể bên trong có một con vật ẩn nấp. Tôi trông thấy một dòng nước sáng lấp lánh, và những cái bóng của làn cá lượn lách giữa các tảng đá.

Con ó biến của tôi đã được thiên nhiên cấu tạo để bay cao và phát hiện con mồi. Đúng như Tobias.

Hai đứa tôi bay lên bay lên mãi. Những ngọn cây làm thành một bãi cỏ mấp mô phía dưới. Tôi có thể trông thấy toàn bộ khu trại đồn cây của bọn Yeerk. Và thấy những cỗ máy màu vàng đồ sộ đang cắt

những thân cây ngọt xót y như lưỡi dao nóng xắt bơ. Một vết sẹo loang nhanh như một thứ bệnh khủng khiếp, ăn trụi cánh rừng.

Tobias ngoặt trái, bay về phía con đường dài ngoằn ngoèo cắt qua rừng cây. Tôi nghiêng cánh bay theo cậu ấy.

Dòng suối đổ vào một con sông nhỏ chảy ào ào tung bọt dọc theo con đường. Xuyên qua làn nước, xuyên qua lớp bọt sóng, tôi nhìn thấy những đàn cá lao đi vun vút. Và tôi cảm nhận được bộ óc ửng biển đang đánh giá tình huống. Đo đạc những khoảng cách. Tính toán những góc độ, hoạch định phương cách sà xuống sát mặt nước rồi hạ những chiếc vuốt thiết đúng lúc để tấn công. Chộp một con cá thẳng từ trong lòng nước.

Tôi biết Tobias cũng đang làm những con tính tương tự đối với lũ chuột và thỏ... và chồn hôi.

Tobias và tôi là hai sát thủ đẹp tuyệt, siêu đẳng, đang cười gió trong lúc con mồi co rúm bên dưới.

Nhưng cậu ấy có lý. Chúng tôi hoàn toàn có quyền sống như bất kỳ con mồi nào của chúng tôi. Và chúng tôi đã được cấu tạo qua hàng triệu năm tiến hóa để trở thành loài săn mồi.

<Đó kìa,> Tobias nói. <Một chiếc xe jeep.>

Tôi nhìn kỹ và thấy một chiếc xe đang chạy trên đường. Rồi, với thị giác nhạy bén kỳ lạ của loài ó biển, tôi nhìn xuyên qua cửa kính, như thể lớp kính ấy là mặt nước của một dòng suối vậy đó. <Có ba người. Một người lái xe, và một người ngồi cạnh hẳn ta. Có một người ngồi ở băng ghế sau, trông già hơn.>

<Ờ. Và trên thành xe có hàng chữ Công ty gỗ Dapsen. Mình đoán là tay lái xe với tay kia là những tên Mượn xác. Người ngồi phía sau đang nhìn ngó khắp xung quanh làm như ông rất quan tâm tới những gì đang xảy ra vậy đó.>

<Chỉ vài phút nữa họ sẽ tới khu trại. Ngay khi thấy ông Farrand kia phản ứng ra sao, chúng ta sẽ biết liệu ông đã bị biến thành một tên Mượn xác hay chưa.> tôi nói.

<Làm sao biết?>

<Bọn Yeerk đã ngang nhiên tiếp tục đồn cây,> tôi giải thích. <Nếu như ông Farrand vẫn là một con người thực sự, hẳn là ông sẽ hết sức bức tức. Nếu ông vẫn bình thản, thì tức là ông đã là người của

chúng.>

<Hay lắm,> Tobias thốt lên.

<Vậy chúng ta sẽ làm gì? Ý mình muốn hỏi nếu như ông đã là một tên Mượn xác?> tôi hỏi.

<Tui cũng chẳng biết nữa. Tui nghĩ là nên tập trung tấn công vô chính cái việc đồn cây...>

<Vậy hả? Bờ biết tui mình sẽ làm gì nếu như ông là một tên Mượn xác không?> Tôi hỏi. <Tui mình sẽ đuổi theo ông và dù cho chuyện gì xảy ra thì ta cũng... Đứng không nào?>

<Ý của bờ là... giống như đối với một con mối í hả?> Tobias hỏi khô khốc.

<Ừa. Chính xác đó là điều mình muốn nói.>

<Coi kìa Cassie, bờ là một con người Homosapien. Công việc của bờ là giữ gìn sự sống của bản thân và giống loài mình. Đó là những gì mà thiên nhiên muốn bờ làm. Sống sót là toàn bộ vấn đề của tiến hóa.> Tobias có vẻ giận dữ.

Bây giờ chúng tôi bay theo chiếc xe đang chạy về phía trại đồn cây. Chỉ vài phút nữa thôi là tới. Chỉ vài phút nữa, ông Farrand sẽ nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra, và chúng tôi sẽ biết thực sự ông là ai.

Người phe ta hay người phe nó.

<Sống sót,> tôi nhắc lại với giọng nhạt nhẽo.

<Đó là luật của tự nhiên mà. Luật số một. Và con người là bộ phận của tự nhiên, đúng không?>

<Thế thì bọn Yeerk cũng vậy, và chúng ta đâu có tốt đẹp gì hơn chúng.>

<Mình nghĩ là chúng ta sẽ phải bàn chuyện đó sau,> Tobias nói. <Nhìn kìa.>

Chiếc xe jeep giạt một cái để đỗ lại trước mặt căn cứ của bọn Yeerk.

Ông Farrand mở tung cửa xe nhảy ra ngoài. Tôi có thể dễ dàng nhìn thấy ông vung hai tay lên. Ngay cả từ rất xa tôi cũng thấy được vẻ giận dữ trên mặt ông.

Thế rồi từ tòa nhà một người bước ra.

Nhưng mà... người này có vẻ là người róm. Ngay cả từ trên trời, tôi cũng cảm nhận được sự lạnh lẽo toát ra từ hắn ta.

<Chính hửn,> Tobias thốt lên.

Tôi biết ngay lập tức Tobias muốn nói gì.
<Mình chỉ một lần thấy hắn trong lốt người, nhưng mình biết chắc
chính là hắn đấy,> Tobias nói.
Visser Ba.

CHƯƠNG 21

Visser Ba.

Tên đầu lĩnh của đạo quân Yeerk xâm lăng Trái Đất. Tên Yeerk duy nhất trong toàn vũ trụ đã kiểm soát được một thân thể Andalite. Tên Yeerk duy nhất trong toàn vũ trụ có quyền năng biến hình.

Lẽ ra tôi chẳng nên bất ngờ khi thấy hắn ta sử dụng một hình dạng người mới phải. Điều đó cũng hợp lý thôi.

Nhưng tôi vẫn giận sôi lên khi nhìn thấy thế. Hắn là một con người giả. Hắn đã sử dụng ADN của người và hình dạng của người như một phần trong kế hoạch nô dịch toàn thể nhân loại.

<Visser Ba,> tôi nói với Tobias.

<Ừa,> cậu ấy tán thành. <Nom hắn rất bình thường, trừ một thực tế là hắn khiến tui gớm ghiếc.>

<Mình có cảm giác rất xấu về chuyện này,> tôi nói. <Mình nghĩ là chúng hồng muốn chờ đợi lâu la gì nữa. Chúng sắp chớp lấy ông Farrand ngay bây giờ đây.>

Ông Farrand đang bước về phía Visser Ba, tay ông vẫn vung về phía những cỗ máy đang xé rừng cây. Visser Ba mỉm cười. Hồng phải một nụ cười tử tế.

<Jake và tụi kia đâu rồi nhỉ?> Tobias băn khoăn.

<Ôi trời.> tôi kêu lên. <Sắp xảy ra chuyện kìa...>

Đột nhiên Visser Ba vung tay tát ông Farrand một cái. Vị ủy viên loạn choạng lui lại phía sau, một tay đưa lên ôm má.

Hai tên trong xe jeep nhào tới giữ chặt cánh tay ông Farrand. Ông là một người đã cao tuổi. Ông đành bất lực.

<Cassie. Coi kìa. Hoặc đó là Jake, hoặc là một con hổ nào đó chạy rông trong rừng!>

Tôi nhìn về phía khoảng rừng bị đốn quang. Bây giờ thì tôi thấy được nó - một con hổ khổng lồ màu da cam rằn ri đang lao về phía ông Farrand. Nhưng nó còn cách xa nhiều quá. Việc đó xảy ra quá đột ngột, Jake chưa kịp vô vị trí. Tôi cũng hồng biết những đứa kia bây giờ ở đâu nữa. Có thể còn đang biến hình không chừng.

<Vô cuộc thôi,> tôi nói.

Tôi điều chỉnh hai cánh, nhắm Visser Ba và lao xuống. Xuống,

xuống, xuống nữa. Lẹ hơn, lẹ hơn nữa, cho tới khi hai cánh tôi rung lên và các lóng xương kêu răng rắc vì tốc độ.

Đích nhắm, cái đầu của Visser Ba, lớn dần, lớn dần...

Tôi lia vuốt ra phía trước, dang hai cánh vừa đủ để không vượt quá mục tiêu, và tấn công. Tôi cảm thấy được những chiếc vuốt của mình cắm vô da đầu của hắn. Và rồi tôi vút qua, bị cái đà của chính mình lôi đi.

“Aaaaa!” Tên Visser hét lên.

Cùng lúc ấy, Tobias ụp trúng một tên trên xe jeep. Tobias giàu kinh nghiệm hơn tôi, nhắm trúng đích hơn tôi. Cái tên bị cậu ấy tấn công sẽ phải mang một tấm vải che mắt suốt đời.

<Quééc!> Tobias la inh ỏi.

Ông Farrand vùng ra khỏi tên còn lại và bỏ chạy.

“Tóm lấy nó!” Visser Ba hô to. “Tổng báo động!”

Tên cảnh vệ chưa bị thương đuổi theo ông Farrand. Hắn dễ dàng chop được ông và đẩy ông ngã chúi mặt xuống đất. Tôi trông thấy Jake vút lại gần như một tia chớp màu cam vằn đen.

Phía sau lưng bạn ấy, tôi thấy một trận đánh thứ hai nổ ra ở gần bìa rừng. Hai con sói - Rachel và Marco - lao vào những tên Mượn xác điều khiển các cỗ máy. Bọn cảnh vệ vòng ngoài đã chạy tới, những cây súng tự động sẵn sàng nhả đạn.

Đột nhiên, lẹ như một con linh dương, Ax chạy tới giúp Rachel. Tên cảnh vệ gần nhất quay lại nhắm bắn. Cái đuôi của Ax lẹ như chớp, và tên Mượn xác hồng còn tay để kéo cò súng nữa.

Ngay bên dưới tôi, tên Mượn xác thứ hai trên xe jeep đá Farrand một cái, ông đang vùng vẫy để đứng dậy. Thiệt là quá sức chịu đựng của tôi. Tôi lao vút trong không gian và nhào xuống hạ miếng đòn thứ hai.

<Cassie!> Tobias kêu lên cảnh báo.

Cửa ra ở trước mặt tòa nhà mở tung và chúng bắt đầu tủa ra - nửa tá Mượn xác Người, đứa nào đứa nấy vũ trang đầy đủ. Và tệ hơn nữa... thậm tệ là khác, bốn tên Hork-Bajir to đùng xuất hiện.

Nhưng đã quá chậm để rút lui. Tôi đã lao xuống rồi.

PẦNG! PẦNG! PẦNG!

Tôi nghe tiếng hai viên đạn đầu tiên réo qua bên mình.

Tôi cảm thấy viên đạn thứ ba trúng cánh mình. Nó xuyên thẳng qua

cánh bên phải của tôi, và tôi rớt xuống từ trên trời, đột nhiên chỉ còn là một con gà con lông ngóng.

Tôi rơi. Bất lực. Tôi rơi.

BỤP!

Tôi đâm xầm xuống mặt đất.

Choáng váng và hoang mang, tôi thoáng thấy Jake nhảy vào một tên chiến binh Hork-Bajir. Nhưng tôi hông dám chắc là thế. Mắt tôi mờ đi... Mờ đi...

Thế giới của tôi trở nên nhỏ bé và tối tăm. Tôi hông còn nhìn thấy một cái gì ở phía xa. Tôi chỉ có thể tập trung vào khoảng mặt đất ở ngay trước mặt mình.

Một con kiến đang đi qua, tha một con bọ đã chết. Có thể chỉ là tôi tưởng tượng ra thế trong lúc chìm vào hôn mê. Có thể bộ não của tôi làm ra những cảnh hông có thật. Nhưng tôi có thể thề rằng tôi thấy con kiến đang tha cái xác khô quắt của con mối chúa.

Và thế rồi tất cả trở nên tối đen.

CHƯƠNG 22

Tôi tỉnh dậy trong cái gì đó giống như cái hộp lớn. Xung quanh tối tăm, nhưng hồng phải hoàn toàn hồng có ánh sáng. Có những cái lỗ tròn đục ở bên sườn chiếc hộp. Những lỗ thông khí. Tôi có thể nhìn thấy vị ủy viên Farrand đang nằm bất tỉnh trên sàn, bên cạnh tôi.

Trông ông thiệt già nua. Ông gần như hói trọi và hai tay ông mọc đầy lông. Có vết máu rỉ ra từ một vết cắt nông trên trán ông.

“Mở hệ thống phòng thủ vòng ngoài!” Visser Ba hét lên.

Tôi nghe rất rõ tiếng hấn. Tôi vẫn là một con chim ưng biển, loài ưng biển thính tai lắm mà. Có thể nghe được tiếng nói của Visser Ba thì cũng lạ thiệt đấy. Chúng tôi bao giờ cũng đụng độ hấn lúc hấn ở trong lốt Andalite. Lúc đấy hấn chỉ thông tin bằng ý nghĩ.

“Mày! Cả mày nữa! Chúng mày phải luôn để mắt tới cái hộp này,” Visser Ba gắt nặng lên. “Nếu như có con gì... bất cứ con gì, bất kể lớn nhỏ ra sao, mà tìm cách lọt ra, lập tức giết ngay! Trong hộp có một tên cướp Andalite, nếu sau khi mọi việc kết thúc mà nó vẫn còn ở trong hộp thì tốt cho chúng mày hơn đấy. Nếu không thì tao sẽ tiêu diệt cả hai đứa!”

Kẻ cướp Andalite. Đó chính là tôi. Dĩ nhiên, nếu tôi hồng thoát được khỏi cái hộp thì cuối cùng tôi sẽ phải hoàn hình và Visser Ba sẽ thấy được sự thật: tôi là một con người.

Thế mà tôi lại phải hoàn hình sớm. Cánh của tôi như hơ trên lửa. Đau đớn khủng khiếp lên được.

“Thưa Visser! Bọn kẻ cướp Andalite đã quay các thiết bị nặng về phía chúng ta!” có tên nào đó hét lên.

“Hãy mở hệ thống trường lực!”

“Nhưng... nhưng thưa Visser... như thế thì chính người của chúng ta sẽ bị kẹt bên ngoài ạ.”

Giọng Visser đột nhiên trở nên rất bình tĩnh. Một kiểu bình tĩnh cực kỳ nguy hiểm. “Ta vừa nghe thấy người chất vấn lệnh của ta phải không?”

“Không! Thưa Visser không ạ! Tôi đang mở trường lực đây ạ!”

Ông Farrand rên rỉ. Ông nhúc nhích cái đầu một chút, rồi trở lại bất động.

Được rồi, Cassie, hãy suy nghĩ. Hãy suy nghĩ đi!

Dĩ nhiên là các bạn tôi vẫn đang chiến đấu. Chắc chắn họ đang chiếm phần thắng, nếu không thì tên Visser đã không mở trường lực.

Họ đã kiểm soát được vài cỗ máy và quay chúng về phía tòa nhà. Ngay khi trường lực được mở, cỗ máy hạng nặng sẽ thành vô dụng.

Và thời gian đứng về phía bọn Yeerk. Tên Visser Ba chắc chắn đã kêu viện binh. Những chiến đấu cơ Con Rệp chở đầy lũ Hork-Bajir còn sung sức có thể hạ cánh bất cứ phút nào. Khi điều ấy xảy ra, tất cả sẽ đi tong.

Chúng tôi sẽ hết chuyện.

Không! Hãy suy nghĩ đi, Cassie! Đây là trò chơi mèo đuổi chuột. Đây là một cuộc chiến tranh. Điểm yếu của bọn Yeerk là gì nhỉ? Cái gì là cái chúng cần mà mình có thể cướp đi nhỉ?

Ông Farrand lại rên rĩ.

Dĩ nhiên rồi!

Tôi hít một hơi thật sâu. Tôi bắt đầu hoàn hình thiệt lệ, thoát khỏi cái thân xác đang đau đớn quằn quại của con ó biển, trở lại hình dạng người của mình. Việc biến hình dựa trên ADN, mà ADN thì không bị ảnh hưởng bởi các vết thương. Thân thể người được khôi phục của tôi sẽ lành lặn như thường.

Cái hộp thật là chật chội với hai người ở trong. Tôi lom khom bên trên người ông Farrand đúng lúc ông chớp chớp mắt. Tôi đã bắt đầu biến hình lần thứ hai. Cái mà ông già nhìn thấy là bộ mặt của một cô gái. Nhưng một bộ mặt đang mọc lông bùm xùm màu đen trắng.

Mắt ông lại nhắm lại. Chắc ông nghĩ tất cả chỉ là một giấc mơ. Thiệt là may.

“Ha ha!” Tôi nghe tiếng Visser Ba cười quang quác. “Trường lực đã chặn đứng chúng nó lại rồi!”

“Thưa Visser! Những chiến đấu cơ Con Rệp sẽ hạ cánh tại đây trong vòng mười lăm phút nữa.”

<Tóm được chúng nó rồi!> Visser Ba đắc chí. <Phen này ta đã tóm được đầu chúng!>

Hắn sử dụng kiểu nói bằng ý nghĩ. Tên Visser đã hoàn hình.

Tôi tập trung tất cả tư tưởng. Tôi biết mình phải làm gì. Nhưng mà nguy hiểm lắm. Tôi phải nói chuyện với tên Visser Ba bằng ý nghĩ. Và

phải làm sao để hấn hông có chút nào nghi ngờ mình là người.

Hông nói nhiều. Giọng phải đều đều. Càng ít lời càng tốt. Hồng có hình ảnh gì ráo trọi.

<Visser,> tôi nói. <Ta sẽ giết người này.>

Đó chính là chỗ yếu của Visser Ba: hấn cần có một ông Farrand còn sống. Đó là điểm để gây sức ép. Dọa giết ông Farrand là đe dọa toàn bộ kế hoạch của tên Visser.

Hấn đâu thể tạo ra một tên Mượn xác từ một xác chết, phải không?

Tên Visser hiểu ngay lập tức.

<Tất cả tập trung vô phòng này! Chĩa vũ khí về cái hộp! Chuẩn bị theo lệnh ta, bắn vô tên Andalite mà hông được chạm tới thằng người! Tên Andalite có thể biến hình thành bất kỳ một con vật hoang dã nguy hiểm nào đó! Hồng cho nó thoát.>

Tôi chuẩn bị tư thế sẵn sàng. Con người trong tôi sợ hãi, nhưng con chồn hôi thì hoàn toàn bình tĩnh. Con chồn hôi biết rằng nó có một vũ khí tối hậu.

Đột nhiên cửa hộp mở tung.

Visser Ba đứng đó trong thân hình Andalite, với cái đuôi chết người cong lên sẵn sàng tấn công.

Bên cạnh hấn ta, ở cả hai bên, là nửa tá những tên Mượn xác Người vũ trang. Và sừng sững bên trên chúng, năm tên chiến binh Hork-Bajir khổng lồ.

Tụi Mượn xác Người nâng súng lên.

Tụi Hork-Bajir cũng có vũ khí, nhưng chúng nó hông cần tới. Bản thân chúng là vũ khí rồi, với hai mét một chiều cao đầy những lưỡi dao, dao ở mắt cá chân, dao ở đầu gối, dao ở khuỷu tay, dao trên trán, và một cái đuôi bọc thép.

Toàn bộ cái lực hủy diệt khủng khiếp này chăm chăm nhìn xuống tôi.

Visser Ba tập trung hai con mắt vùi vào tôi. Hai mắt chính của hấn thì đã lóe lên ánh đèn cụt.

<Đồ rác rến Andalite, điều hay ho nhất mà ngươi có thể làm là như vậy đó hả?> Hấn cười sảng sặc. <Ngươi đã biến ra con vật kinh khủng hết cỡ vậy đó!> Hấn lại cười sảng sặc.

Hấn cười cái con vật màu đen trắng mũm mĩm và chỉ lớn bằng con

mèo ranh đang ở trong hộp. Cười cả cái cách tôi đứng quay lưng lại phía hắn, đuôi vênh lên, mắt nhìn qua vai.

Một con chồn hôi có thể xịt xạ chính xác một cách kỳ lạ trong vòng bốn mét.

Tên Visser chỉ cách tôi chưa đầy hai mét.

<Giết nó đi,> Visser Ba lạnh lùng hạ lệnh.

Nhưng tôi ra đòn trước.

Một con chồn hôi có thể xịt xạ năm đến bảy cú liền.

Lần đầu tôi xịt trúng mặt tên Visser.

Tôi xịt tiếp trúng tên Hork-Bajir đứng gần nhất phía bên trái. Xịt tiếp trúng hai tên Mượn xác Người. Xịt nữa và nữa, tất cả trong vòng ba giây.

“Aaaaaaa!>

“Ô, hừ hừ, ôôôôô. Ôôôôô!”

“Herunt gahal! Thúi! Arrr!”

Tên Visser loạng choạng lui lại, mùi thúi nồng nặc khiến hắn đui mắt và choáng váng. Tụi Mượn xác Người lấy hai tay che miệng. Một số thậm chí buông rơi cả vũ khí.

Với tụi Hork-Bajir thì tôi có phần lo lắng. Tôi chưa biết liệu chúng có khứu giác hay không.

Hóa ra chúng có.

Hóa ra chúng có một khứu giác tuyệt vời. Vậy là quá tệ cho chúng.

Tụi Hork-Bajir bị hoảng loạn trước nhất. Một tên điên cuồng bắn ra những tia Nghiệt.

<Không được bắn, thằng ngu!> Visser Ba quát. <Mày bắn trúng thằng người bây giờ! Hoặc là trúng tao!>

Thực tế là hắn đã bắn trúng sàn nhà. Một cái lỗ to tương bốc khói mù mịt xuất hiện trên sàn gỗ.

“Fernal gahal thúi hoắc!” một tên Hork-Bajir vẫn còn lấp bắp cái tiếng pha tiếng Anh nửa tiếng Mẹ đẻ của hắn.

Thế rồi tụi Hork-Bajir hoàn toàn đầu hàng. Chúng quay lưng chạy ra cửa.

Riêng tôi thì tôi hông biết cái gì đã làm chúng điên rồ ngộ đại đến vậy.

Tôi đâu có ngửi thấy cái mùi ấy thúi.

CHƯƠNG 23

Chúng bỏ chạy. Tụi Mượn xác Người, tụi Hork-Bajir và cả Visser Ba. Chúng bỏ chạy vì cái mùi chồn hôi hãi hùng của tôi.

Tôi lạch bạch đi ra cửa.

Tôi trông thấy một cảnh tượng kỳ lạ. Trường lực vẫn hoạt động. Và cái máy cắt cây đồ sộ, những cỗ máy diesel rú gào và xả khói mù mịt đang chồm lên húc vô trường lực, y như những con chó bị sợi dây xích giữ lại.

Bên trong trường lực là lực lượng Yeerk đã hoàn toàn mất tinh thần.

Bên ngoài trường lực, một vườn thú kỳ dị - một con hổ, một con gấu xám Bắc Mỹ, một con khỉ đột. Và một thứ chưa từng có ở bất kỳ vườn thú nào của loài người: một dân Andalite.

Jake, Rachel, Marco và Ax.

Xung quanh khu đất trống, một nhóm những tên Mượn xác Người và chiến binh Hork-Bajir đang ngồi săn sóc vết thương. Một số nằm lăn ra đất bần.

Một cảnh tượng thiệt là kỳ quặc và căng thẳng. Nếu trường lực mà bị đóng lại, những chiếc máy kéo và máy cắt cây kia sẽ húc đổ tòa nhà trong vài giây.

Nhưng mặt khác, ngay cả khi bị choáng váng vì mùi chồn hôi, loạn choạng và mù đỏ, những lực lượng bên trong trường lực vẫn cứ mạnh hơn Jake, Rachel, Marco và Ax.

Dĩ nhiên nếu như những máy cắt cây húc đổ tòa nhà, thì có thể giết luôn ông Farrand. Bọn Yeerk hồng muốn thế. Chúng tôi cũng chẳng hề muốn, nhưng Visser Ba đâu biết được điều ấy.

<Chuyện gì vừa xảy ra vậy?> Jake thì thầm hỏi tôi bằng ý nghĩ cho riêng tôi.

<Mình đã xịt chúng,> tôi đáp. <Dĩ nhiên là chúng hồng khoái chút nào.>

Tôi khá chắc chắn là loài hổ chẳng biết mỉm cười đâu. Nhưng tôi có thể thề là riêng Jake thì biết đấy.

Chắc là Jake đã nói riêng cho Ax biết chuyện gì xảy ra. Ax là đứa duy nhất mà chúng tôi có thể ủy quyền nói chuyện với Visser Ba. Ở đây cậu ấy là dân Andalite chính hiệu duy nhất.

<Visser,> Ax nói. <Ta nghĩ rằng hai bên vừa huề tỉ số đấy.>

<Đừng có tìm cách thương lượng với ta, thằng ngốc,> Visser Ba cười ha hả. <Các lực lượng của ta đang trên đường tới.>

Ax gật đầu. <Ta tự hỏi không biết phi thuyền Lưỡi Rìu của người sẽ thơm cỡ nào sau khi người tỏa vô trùng cái mùi mà người mới hấp thụ được?>

<Cái mùi... tự nó sẽ bay đi chứ,> tên Visser nói.

“Thưa Visser, thằng người vật chủ của tôi nhớ lại...” một trong số tên Mượn xác Người lên tiếng.

Lưỡi dao ở chót đuôi của Visser Ba vút qua không trung, kề ngay cổ họng tên Mượn xác Người. Chỉ ngoéo một cái là đầu tên này bay liền.

<Đừng có ngắt lời ta,> tên Visser bình thản nói. <Người đang nói gì nhỉ?> hần hỏi Ax.

<Cái mùi ấy sẽ bay hết trong vòng bảy ngày theo lịch Trái Đất... nếu như người ở ngoài trời,> Ax bình thản trả lời. <Còn ở trong một phi thuyền không gian á? Tủ hãm, kín bung, chật chội? Người sẽ chẳng bao giờ hết mùi đâu. Chẳng bao giờ. Tuy nhiên... nhờ một công nghệ hóa học của dân Andalite, ta có cách để làm bay hết mùi hôi thối. Người hãy để thằng người Farrand được tự do. Ông đã bất tỉnh nên hông thấy được người là ai đâu. Để cho ông đi, rồi chúng ta sẽ trao cho người bí quyết làm mất mùi thúi, và sau đó chúng ta sẽ đi khỏi đây.>

<Ta sẽ tự tay tính toán với các người!> tên Visser rít lên. <Đồ Andalite rác rến!>

<Visser, cả hai chúng ta đều biết sẽ hông thể nào tẩy được mùi hôi thúi một khi nó đã nhiễm vô bên trong một phi thuyền không gian. Người sẽ cần tới một cuộc đại tu trong một xưởng đóng tàu không gian ngoại hạng. Phi thuyền Lưỡi Rìu của người sẽ là một nơi hông ai chịu nổi đâu.>

Visser Ba chỉ biết đứng trơ ra đó. Chỉ biết đứng nhìn trân trân. Hai con mắt vôi của hần hơi hạ xuống.

<Lôi thằng người ra,> hần lăm lăm ra lệnh cho tụi Hork-Bajir.

“Thưa Visser...” một tên Hork-Bajir rên rỉ, rõ ràng hần ngần ngại hông muốn quay lại cái chỗ còn sặc sụa mùi hôi thúi.

<Hôm nay thiệt hông phải ngày lành tháng tốt cho ta,> Visser Ba nói.

<Người thực sự muốn rằng đó cũng là ngày xấu cho mi đó sao?>

Hai tên Hork-Bajir quay lại phía bên trong và nhanh chóng xuất hiện trở lại, lôi xềnh xệch ông Farrand theo. Chúng ném ông ngã dúi trên mặt đất.

<Hãy sai một người của người đưa ông ta tới bệnh viện gần nhất của loài người. Lúc ông đã an toàn, chúng ta sẽ cho người bí quyết. Và đừng có giở trò đấy. Chúng ta sẽ quan sát chặt chẽ.> Ax đảo hai con mắt vò hướng lên trời. Visser Ba dõi theo hướng nhìn của cậu ấy và thấy, tí trên trời cao, một con chim săn mồi với cái đuôi màu gỉ sắt.

<Chúng mày phải biết rằng sẽ có ngày ta tóm cổ tất cả chúng mày,> Visser cảm tức. <Dù các người có mảnh lối thế nào, ta cũng vẫn kiểm ra được các người cho coi.>

<Không, ta hông nghĩ thế đâu,> Ax đáp. <Chắc chắn là chúng ta sẽ đánh hơi được liền khi người tới đấy.>

CHƯƠNG 24

Bọn Yeerk chở ông Farrand đi bệnh viện. Sau khi biết là ông đã an toàn, Ax nói cho Visser Ba biết cái loại nước trái cây nào có thể tẩy mùi chồn hôi.

Tên Visser vẫn còn la hét inh ỏi khi chúng tôi biến mất trong rừng cây.

Ngày hôm sau, Jake, Marco, Rachel, Ax và tôi đem con chồn hôi mẹ về hang của nó. Nó lạch bạch đi vô hang, và ít phút sau, lại lạch bạch đi ra với Joey, Johny, Marky và C.J. lon ton theo sau.

Chúng hoàn toàn hồng biết bốn con người và người Andalite kia là ai. Rốt cuộc thì con chồn hôi mẹ đã trở về với lũ con của nó. Và chồn hôi mẹ thì đâu có sợ bất cứ gì.

“Chúng lớn lệ thiệt,” Rachel nói khi chúng xếp hàng một lạch bạch và khụt khịt đi qua chỗ chúng tôi.

“Tui nghĩ là con chồn hôi mẹ chính hiệu sẽ đặt tên khác cho chúng,” Marco giỡn.

“Ờ, dù sao thì bây giờ khu rừng này đã an toàn đối với lũ chồn hôi con rồi đó,” Jake nói.

Jake đã biến thành một con ruồi để dọ thám coi ông Farrand ở bệnh viện ra sao. Vị ủy viên đã khỏe. Việc đầu tiên của ông sau khi hồi tỉnh là gọi điện thoại nói ông biểu quyết chống lại vụ đốn cây trong rừng.

Theo lời Jake thì ông Farrand đã thề sẽ hồng bao giờ nghe thêm một lời nào của Công ty gỗ Dapsen. Và ông có dư lý do để buộc tội chúng.

Hơn nữa, theo ông Farrand, ngay cả các con vật trong rừng cũng đứng lên chống lại bọn đốn cây. Ông tuyên bố rằng chính mắt ông đã trông thấy hồn của một con chồn hôi không lồ có đôi mắt của một cô gái tới thăm ông.

“Hãy sống hạnh phúc ngen, lũ nhóc,” Marco nói với gia đình chồn hôi. Những người chủ lông lá nhỏ xíu của rừng.

Cả bọn chúng tôi đưa nào cũng mỉm cười và coi bộ khá vui lòng với chính mình. Nhưng tôi thì vẫn còn thấy bối rối sao đó.

Khi chúng tôi lội bộ qua rừng để về nhà, Jake lui lại phía sau tôi, để tụi kia đi trước.

“Bồ coi bộ hồng được hoàn toàn vui lòng,” Jake nói. “Bồ vẫn nhớ tiếc

lúc làm con chồn hôi mẹ hay sao đó hả?”

Tôi mỉm cười. “Không. Mình muốn nói là, ừ thì cũng có nhớ chút đỉnh. Nhưng hông phải vì chuyện ấy.”

“Vậy thì điều gì khiến cho bồ bứt rứt?”

Tôi nhún vai. “Mình thấy mình chẳng hiểu được gì hết trơn. Tobias ăn thịt một con trong lũ chồn hôi con, rồi lại giúp vào việc bảo vệ những con còn lại. Mình thì giết con mỗi chúa để cứu bản thân và bạn bè, rồi mình cứ ám ảnh về chuyện ấy mãi. Nhưng khi có việc xảy ra, mình lao vào tên Visser Ba chẳng chút ngần ngại. Phút này mình là một con chuột bị hai thằng nhóc lấy cán chổi xua, phút sau mình đã đem con chuột chết đến cho Tobias trong lúc cậu ấy canh gác lũ chồn hôi mà bình thường cậu ấy phải tìm cách ăn thịt. Mọi việc đều là bộ phận của cùng một hệ thống lớn. Làm sao mà hiểu nổi tất cả những chuyện ấy kia chứ?”

Jake có vẻ ân hận vì đã khơi ra cuộc chuyện trò này. “Ừm... trời, Cassie à, mình cũng chịu thua luôn.”

“Được rồi, vậy thì bồ thử nói cho mình nghe điều này coi... mình là một bộ phận của tự nhiên, vậy thì mình nên sống theo đúng luật tự nhiên, tức là giết để sống còn, giết hoặc bị giết ư? Hay là có gì khác, bởi mình là một con người?”

Chúng tôi im lặng bước đi trong khi Jake suy nghĩ. Tôi cảm thấy ân hận. Tôi biết rằng để cậu ấy tranh cãi với Marco về vụ Spiderman chống Batman thì hay hơn.

“Thế này nha, mình cho rằng bồ là cả hai.” Sau cùng Jake lên tiếng. “Ý mình muốn nói, bồ là người đã trừ khử con mỗi chúa. Bồ cũng là người chạy đi cứu lũ chồn hôi. Cũng y như Tobias bữa trước ăn thịt một con chồn hôi con rồi bữa sau lại cứu con khác vậy đó.”

“Nói vậy cũng chưa rõ lắm,” tôi nói. Jake trầm ngâm. “Điều đó chỉ có nghĩa con người là ngoài đứng ở giữa - vẫn có phần là thú hoang, làm bất cứ chuyện gì để sống còn, và có phần... có phần là gì mình cũng hông biết. Có thể là cái gì đó khác hơn những loài vật khác.”

Tôi gật đầu.

“Bồ có lý. Chỉ có một loài động vật có thể giúp vào việc cứu tất cả các loài khác. Chỉ con người có thể làm chuyện ấy. Dĩ nhiên, chúng ta phải tự cứu mình trước đã.” Tôi thở dài. “Vẫn còn phức tạp quá đi

thôi.”

Tôi trông thấy một cái bóng vút qua trên đầu. Tôi ngược lên và thấy Tobias. Cậu ta nhào xuống trong lùm cây và xuất hiện lại trên một cành cây ngay bên trên con đường mòn.

“Chào Tobias,” tôi kêu lên và hướng về cậu ấy.

<Chào Cassie. Chào mọi người. Chào, chào, chào.>

Cậu ta có vẻ rõ ràng khá thỏa mãn về chuyện gì đó.

“Có gì mới đó, người-chim?” Marco hỏi.

<Tui vừa kiểm tra những người bạn của chúng ta ở trại đồn cây. Bây giờ chúng có hai xe tải chứa đầy nước trái cây. Chúng đã đi tới đi lui liên tục để chở nước trái cây về. Chúng đào một cái ao lớn dưới đất làm thành một thứ hồ bơi và đổ đầy nước trái cây vô đó. Visser Ba đã ở trông gần hết đêm qua và sáng nay. Chứ nhìn cái cung cách đưa nào cũng tránh xa hẩn ra, thì tớ đoán là hẩn vẫn bốc mùi hôi thúi. Thêm nữa,> Tobias bổ sung cùng với một tiếng cười hơi độc ác, <tên Visser bây giờ là một hình dạng rất đáng yêu, hấp dẫn, có màu đỏ tía.>

“A, tệ quá đi mất,” Rachel nói. “Mình cảm thấy buồn giùm hẩn đấy.”

<Có thể hẩn sẽ sớm ngờ vực,> Ax lên tiếng.

“Bồ có nghĩ là lẽ ra mình nên cho hẩn biết sự thật không? Rằng nước cà chua sẽ tẩy sạch mùi chồn hôi chứ không phải nước nho?” tôi hỏi.

Tất cả nhìn nhau và phá lên cười cùng một lúc.

“Không đâu, mình hông nghĩ vậy đâu,” tôi kết luận.

HẾT TẬP 9